

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

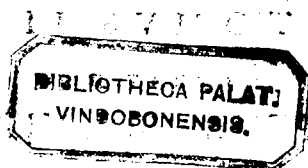
APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I .

1714.10.17.3

1714.10.17.3

1714.10.17.3

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἢν πρὶ Ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα (εὖροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

ΔΙΟ. Ο Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem (inueneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi fatis, quae
A super

γῆς καταγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω
ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβολῇ σοι
ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, πῶς γὰρ ἔλως
οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἡ παύση
βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλι-
ς ἐπειδὴν ὄρᾳς τὰς πλυσίς, καὶ σατράπας,
καὶ τυράνους ἔτι ταπεινὰ καὶ ἀσήμους, ἐν μέ-
νῃς αἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθα-
κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνω-
ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον
τὴν πῆραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ
εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον 1) κείμενον,
ἢ ὧν ἐκ καθαρσίς, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire hic
multo plura irrisurum: illic etenim, in ambi-
guo tibi risus erat; illudque in ore multum,
Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint con-
secutura: hic vero non defines bona fide ridere,
veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris
diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles,
nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu di-
gnoscehdos, eosque esse molles et ignaros, quan-
do recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi,
atque insuper, ut impleta lupinis multis pera ve-
niant, et si quam repererit in trivio Hecates coenam
iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

1. Ἑκάτης δειπνον] Superstitio sacrificulorum
fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγεῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες;
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ἐπεὶ τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. POL. At ista renunciabo; Diogenes: ut
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

ΔΙΟ.

fraudibus incitata, ut ingentem rerum impurorum numerum excogitauit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inueniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina uero siue purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triuiis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Hecatae uero quia uelut ptopria cedebant τὰ καθάρματα, ideo uel omne purgamentorum genus, uel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-que loco sumisset, ille foedissimus atque auersabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Iam porro idemne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκότης δειπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet

ΔΙΟ. γέρων, Φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι αἰέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέτρες φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνους ἐντεῖλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· ἔ βαρὺ γὰρ ἔδὲ τότο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρᾶσι, καὶ περὶ τῶν ἔλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) φύεσιν
ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis ri-
xari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. Hemst.

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλας 3) ποιᾷσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἀπορᾶ ἐρωτᾷν 4) διδάσκει τὸν νοῦν 5)).
ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι
Φῆσας, κατηγορεῖντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σύ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμᾶ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τίς
ὦ μάταμοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

xari, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.
P O L. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. D I O. Tum tu plorare illos a me
iube. P O L. Et haec ipsa, Diogenes, referam,

3. D I O. Diuitibus autem, suauissime
Pollucule, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet

A 3

ipfi

3. Κροκοδείλας] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inqueiebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondenti: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτᾷν] De philosophorum mutuis In-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τὰς νέας scribe. Guizot.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόχας, καὶ
τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, ἅς χρη-
ῖνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνας. ΔΙΟ. ἀλ-
λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
ἐπὶ τῇ προσώπῃ ἔτι ἔστιν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
ῶμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
σίδ), κρανία γυμνὰ τῇ κάλλος. ΠΟΛ. οὐ
χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vſurarum, et
talenta super talentis componentes, quos oportet
vno obolo instructos huc venire paulo post?
P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
cantes oculos, nec florem in facie amplius
adesse, aut nervos intentos, humerosue vali-
dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista
qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
ba premantur, consideratius examinaris,
alia

DIALOGI MORTVORVM 7

χαλεπὸν ἔδδ' ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυράς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτερίζοντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon; nam sunt sane multi, et grauitur ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbium communeque usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις. satis erat, κόνις πάντα. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνά τ' ἑκάστης, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Lucianus aptissime collocauit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τὰς ἐκεῖ πλυσίνας ἀδὲν
 ἀμείνας αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
 ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων
 ἐκκελεύσθαι αὐτάς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγε-
 νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἃ γὰρ ἀνέχομαι
 γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας εἴφησθα, ἀπαγγεῖλω.
 ΔΙΟ. ἄσσωμεν τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
 οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
 tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
 esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
 lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
 videtur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
 ribus solutis eos a pristina feneritate descivisse.
 POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
 quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
 vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO.
 Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu,
 quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΑΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΝ.

ΚΡΟΙ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον
 ταχυνὶ τὸν κῶνα παροικῆντα· ὥς
 ἢ ἐκεῖνόν ποί κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΤ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ὁμόνευρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκβίων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσί, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 दा καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
 καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLVT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos fit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur māncipia nos et pūg-
 menta placularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-

ὅλως, λυπηρόδες. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα φασίν,
 ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ
 γὰρ αὐτὰς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρεῖς ὄντας· οἷς
 ἐκ ἀπέχρησε βιωῆς κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθα-
 νόντες ἐτι μέμνηνται, καὶ περιέχονταί τῶν ἀνῶ.
 χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτὰς. ΠΛΟΥ. ἀλλ'
 εἰ χρεὶ· λυπῶνται γὰρ εἰ μικρῶν στενόμενοι. ΜΕ.
 καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν
 τοῖς τέττων συναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ'
 ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κἀκίσοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
 ὡς οὐδὲ παυσομένη μου· ἐνθα γὰρ ἂν ἴητε,
 ἀκολα-

ma, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt,
 Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos,
 quippe ignavos et perditissimos, quibus non sa-
 tis fuit vivere male, sed et mortui recordantur,
 ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
 deo propterea, dum dolore eos adificio. PLUT.
 At non oportet: dolent enim non parvis rebus
 priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
 qui calculum adicias eorum suspiriis? PLUT.
 Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
 mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
 gum et Assyriorum, ita vobiscum statuite, me
 nullo pacto esse desitutum: quocumque enim ine-
 ritis,

DIALOGI MORTVORVM 11

ἀκολαθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ κατὰγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ' ὕβρις 7); ΜΕΝ. ἔκ'
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμῶζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅση; δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
εὖγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ,
τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλὰκις συνείρων,
ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ira instruite: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, N O S C E T E I P S V M, sae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε καὶ Τροφώνιε.

MEN. Σὺ μὲντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐν οἷῳ ὅπως νεκρῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάτριοι τῶν ἀνθρώπων θεὰς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἐν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερχτεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προσιδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔστος ἂν εἰδείη, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ.

Menippi, Amphiloichi et Trophonii.

MEN. Vos autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Memippe, Amphiloehus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego

DIALOGI MORTVORVM 13

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμί, καὶ μαντεύομαι, ἥν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ 8). σύ δ' εἰκας ἔκ ἐπιδεδημμέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· ἔ γάρ ἡπίσις σὺ ταῖσι.

MEN. Τί Φῆς ; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ἑσθόναις γελοῖως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῷ σομίῃ, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπῆλαιον, ἔκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἐξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris vnquam inuississe Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quem admodum nos, sola praestigiarum fraude deersum? Verum, per artem diuinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgarissima sunt μαντεύσασθαι ἐν εἰς Τροφώνις. Rarius inuenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιου. Hemst.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶ συνθετον. MEN. ὁ
μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ
συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν ἂν πᾶ σὲ τὸ θεῶ ἐκεί-
νο ἡμίταμον ἀπελήλυθε; TPO. χαῖ, ὦ Μέν-
νιππε, ἐν Βοιωτία. MEN. ἂν οἶδα, ὦ Τρο-
φώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶνε-
κρὸς, ἀκριβῶς ὀρῶ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN.
Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus;
sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista
Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit,
Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Tro-
phoni, quid tandem dicas: at te quidem to-
tum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δονεῖ,
ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ
αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. CHA. λογισώ-
μεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐ-
τῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Portitor, si vide-
tur, quantum mihi iam debeas,
ne quid denuo litigemus super istis. CHAR.
Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid
e

DIALOGI MORTVORVM 15

τῶν, καὶ ἀπραγμονέζετον. ΕΡ. ἀγκυραν ἐντει-
λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλὰ
λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀίδωνα, τῶν πέντε ὠνη-
σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
θει 9) πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
καὶ ἀνέστραν ὑπὲρ τῆ ἰσίσ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τὰτας προστίθει. ΕΡ.
καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκαφιδίᾳ τὰ ἀνεω-
γότα, καὶ ἦλκας δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' ἧ τὴν
ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
gno dicis. MERC. Per Plutonium ipsis quinque
drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
ciendum: quinque obolos omnino persolui.
CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
qua oblinantur nauigii patentes rimae, et cla-
vos itidem, et funem, unde hyperam con-
fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge.

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
saubonus observauit ad Theophr. Char. c. 23.
p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennas ad
malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόος τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδῆμαι τὰ κίκισα εὐχόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῶν ἀπολαύσοιμι. ΧΑ. ἔκ ἐστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεᾶς, ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quidam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus euenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adueniunt nobis: est enim pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Hemst.*

II. Τὰ κίκισα εὐχόμενος γ.] *Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas. Hemst.*

DIALOGI MORTUORVM 17

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὧ Χάρων, οἶσθα οἷσι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλω, τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῃ τις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχριοι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, ἔδδ' ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκτισιν ἐπιβλεπόντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ περίεργα ἐστὶ ταῦτα. ΕΡ. ἐκὼν ἔδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῆ.

παρ. MERC. Praestat ita se rem habere, etiam si nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent, strenui omnes, sanguinis pleni et faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati filii inuicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendae sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitium debita a te.

V.

Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλέσιον Εὐκρά-
την, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εισίν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ
θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε
οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξῃς τὸ τοιῶτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui venentur quinquaginta mille. M E R C.
Sane; Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? P L V T. Eum, Mercuri, vivere fine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulatores eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. M E R C. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. P L V T. Neutiquam;
sed

DIALOGI MORTVORVM 19

ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες
εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων
ἀντιποιῶνται ἔδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων
ἐς ἡμιερῶτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι
ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔγγε τῷ Φανερώ· καὶ νο-
σῶντος, ὃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα·
θύσειν δὲ ὥμῳ ὑπισχνέονται, ἣν ῥαίσι· καὶ
ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ
ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτω-
σαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ὄντες· πολ-
λὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὸς, καὶ
ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἰοικῶς ἔρρω-
ται

fed iustissimum: quam enim illi tandem ob cau-
sam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant nulla generis propinquitate
coniuncti? Quod autem omnium est flagitio-
sissimum, talia quum optent, tamen eum obser-
vant in propatulo quidem; et quando aegrotat,
quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta:
neque tamen eo minus se hostia facturos esse
pollicentur, si melius habuerit: et plane varia
quaedam est et versuta hominum istorum adu-
latio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi
vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MER. Ridicula patientur, male subdoli qui
sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe
vana laetatur: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆ-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζῶν
μακαρίαν πρὸς αὐτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἔκ᾽ ἐν ὃ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰσάεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἠκέτω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησον, ὦ Πλάτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη
αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuuenes firmiore; hi
vero iam forte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relictis, detrufi iam veniant mali male
mortui. MERC. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam forte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τᾷ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam vsurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et contumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατὰσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕνασον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
sene denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῆτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θέκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμεοις ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέ-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. ἔ
γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι
τῷ πλάτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ,
παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, vt ego vita
discedam triginta natus annos, vbi,
qui nonaginta superauit, senex Thucritus viuut
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic viuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,
B 3 locum-

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π Λ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διάταξεν.

Τ Ε Ρ. Οὐκ ἔν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τᾶτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ἰδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπισκευότα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἄδεν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? P L V T. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. Τ Ε Ρ. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suae sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελωμένον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστως, καὶ ἐξέρωμενες ἄτῃς νεανίσκας· ἄνω γὰρ ποταμῶν τὸ τό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίχας ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξ τὸν βῆν πολ-
λάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνε-
τώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς
ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε· Φέροντες αὐ-
τὰς 13); τοιγαρὲν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
ἐκεί-

chrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes:
hoc utique perinde est, quasi in caput flumina
recurrant. Saltem denique sciendum erat, quan-
do quisque senum esset obiturus, ne frustra
quosdam obseruarent: nunc autem quod pro-
verbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLVT. Illa quidem, Terpsion, multo
sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae,
malum, causa vos impellit, ut alienis inhieris,
et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus ob-
sequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν
Graecis est, adoptandum aliquem tradere
in gentem aliam ac familiam; quo pacto
sensu

ἐκείνων κητορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, vnde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ὠτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita Luciani verborum sententia:
Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis

πολλοῖς ἡδισον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἀπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμῶν αὐτῶν. παιτὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπιμενόμεναι, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἐρωτος, ἣν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐ-

τὰς

diffima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, vetularum et senum amorem; tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se

B 5

fingunt,

nis inbrietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente; potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. Hemst.

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες 14). ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατᾷσι πάντων. οἱ δὲ ὑποπρίσσι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγόντες 15).

ΤΕΡ.

fingunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectari; liberi autem et natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti, vero infrendunt dentibus emuncti.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, et perpetuo quasi satellitio stipauerant. *H.*

15. Ἀποσφυγόντες] Antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensum serpit proxima corripuens, fumoque se tantum prodit. His consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendunt interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controuerfiam optimo iure moueant.

Omitto

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμᾶ γὰρ Θέκρι-
 τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν;
 καὶ

4. ΤΕΡ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
 Thucritus a me profecta quot dona consumsit
 semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
 te alibi mihi obseruatum. Primum indoli
 τῷ σμύχειν non ita videtur conuenire ἀπὸ,
 vt in vnum vocabulum commode coalescat;
 vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες cre-
 berrimae consuetudinis auctoritate muni-
 tum. Deinde cur non ὑποσφυχόμενοι;
 aptius sane multoque magis ad hunc locum
 appositum. Tandem magnum est corrupte-
 lae latentis documentum interpretatio κα-
 ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
 cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
 quidem vulgatum ἀποσφυγέστες reperisse
 nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
 stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
 nodo conferre possit: blanditur enim uero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
 nuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius
 inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
 cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
 ἤδη δὲ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
 ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
 μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. quod po-
 sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
 aliquem Comici locum, vbi miris praeesti-
 giis delusus senex auro emungebatur. Con-
 gruit

καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων,
ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐ-
τὸν τῆς σοφῆς, ἔπεμπέν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
βάλλοιν-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam
infensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est *per do-
lum et astutis technis defraudare*. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέτες, ab eo, qui *te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
buit atque emuncti*. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid *Scholiasten* deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέτες vel alia virtute, *illudendi nimirum
subsannandique*, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέτες. Nunc
si *Scholiasten* securus probaueris ἐπιμυγέτες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδισον γίνεται, quorum plenis ca-
chinis pessimi captatores excipiuntur : *Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob-
destitutam haereditatis per insidias adpetitae
spem irrisi ac ludibrio habiti*. Hemst-

DIALOGI MORTVORVM 29

βάλλοντό· με οἱ ἀντρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ·
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην,
ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γὰρ
μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγέννηται, ἀγρυπ-
νία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέ-
λεαρ καταπιῶν, ἐφεισῆκει θαπτομένῳ πρῶην
ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θέκριτε, ζῶης ἐπιμήκισον,
πλυστῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν·
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις
πάντας ἰτὲς κόλακας. Τ Ε Ρ. τῷτο μὲν, ὦ
Πλάτων, καὶ ἐμοὶ ἤδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριά-
δης προτεθνήσκειται Θεκρίτῃ. ΠΛ. Θάρρῃ, ὦ
Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine mu-
nerum; ac plerumque ex curis insomnis iace-
bam dinumerans singula, disponensque: imo
haec ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia in-
quam, et eurae; hic vero, tanta mihi esca de-
glutita, adstabat; quum terrae mandarer pridie
multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas
quam longissime, diuitiis simul abundans, et ra-
les deridens; neque ante tu quidem moriaris,
quam fueris profecutus omnes istos adultores.
Τ Ε Ρ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gra-
tissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum
sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion;
etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θυκρίτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deducti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

ΖηνοΦάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ZHN. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλεόν τῷ ἰκανῷ ἐμΦαγῶν, ἀπεπνίγην, εἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nostri: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

DIALOGI MORTVORVM 31

παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν
τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πρ Πτοιόδωρον
τὸν γέροντα. ZHN. τὸν ἄτεκνον, τὴν πλὴ-
σιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἡδεῖν συνόντα; ΚΑΛ.
ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος
ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
ἐς μῆ-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus
quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu cre-
do non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Or-
bum illum, ac diuitem, quocum te plerumque
noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper
obseruabam promittentem, me relicto haere-
de, se moriturum. Quum autem illa res in
longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι.]
Berglerus quum ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est,
καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset
in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non
facile reddi aequivalente praepositione Latina,
Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis et
Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cu-
iusdam haereditatem ambierat, dicit, ἐκεῖνον
αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ'
ἐμοὶ τεθνήξασθαι i. e. illum ipsum senem
semper colebam, id mihi pollicens fore,
vt me viuo moriatur, siue superstitite me.
Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφ-
θῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed
etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, super-
stitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἶνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπικεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδεῖναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῷτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παρὰδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἔκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi serum a poculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. C A L. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπιεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἔν εἶδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. ἀρεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα συνείδω οἶμα, τὸ γεγεννημένον, ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' ἐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλές εἶεν, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadauer. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere, ΖΕΝ. Quippe festinum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? ΚΑΛ. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae seruus a poculis patrasset. ΖΕΝ. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debucras te conuertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τῷτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νε-
 βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνη ὁ, τι
 ἀγανακτῶ; κληρονέμον ἀκίσσιος καταλέλοιπα
 κατασφισθεῖς ὁ ἄθλιος, ἕς ἐβελέμην ἐν μά-
 λις αὖτε τὰ μὰ παραλιπῶν. ΔΑΜ. πῶς τῷτ'
 ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλάσιον
 ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖ-
 νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε
 δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod prouerbio dici-
 tur, Hinnulus leonem. D A M. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? haeredem inuitus reliqui, arte circumuentus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere; praeteritis. D A M. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde diuitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
 super

18. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prouer-
 bio inexpectati euentus atque ante non
 prouisi significatio. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 35

δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
 μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί ἐν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὁ, τι μὲν ἐν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτῷ διαθή-
 καῖς, ἐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέγχε μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρὸν
 τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἔμῳ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίστα· ὥς σοφισμα
 κατὰ σαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· ἐ-
 μῷ ὧ τοιγαρῶν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
 ret. DAM. Quid igitur ille? CNE. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, testō
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. CNE. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλῃ καὶ Πολύστρατῃ.

ΣΙΜ. **Η**κεις ποτὲς, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἔ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκίς. ΠΟΛ. ἔκτω ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα σε ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τᾶτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδίνασσι.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

ΣΙΜ. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. ΠΟΛ. Οὐτο annos supra nonaginta vixi, Simyle. ΣΙΜ. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quam tu admodum septuagenarius esses, obij. ΠΟΛ. Supra quam dici potest suauissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. ΣΙΜ. Mirum enimvero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. ΠΟΛ.

DIALOGI MORTVORVM 37

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην·
 ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναί-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας,
 καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καί-
 να ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ Φειδόμενον ἤπι-
 σάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπερρεῖ 19) μοι, ὦ γεν-
 ναῖε, παρ' ἄλλων τάχα δά· καὶ ἔωθεν μὲν εὖ·
 οὗς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δέ,
 παντοῖα μοι δῶρα προσήγατο ἀπανταχόθεν
 τῆς γῆς καλλις. ΣΙΜ. ἐτυράνησας, ὦ Πο-
 λυσρατε, μετ' ἐμῆς; ΠΟΛ. οὐ· ἀλλ' ἐρασάς
 εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασάς· σὺ τη-
 λικῆτος

2. P O L. Primum omnia poteram: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fra-
 grans, et mensae vel Siculis delicatiores. S I M.
 Noua narras: equidem te valde parcum cognoui
 veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad-
 ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. S I M.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? P O L.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. S I M. Ridere libet: amatores τὸ ἐξ

C 3

aetate

19. Ἐπερρεῖ.] Dicitur ἐπιρρεῖν de abundantia
 scatarigine, qua, si moles obijciantur,
 campi ipsi inundantur. An Boul.

λικῆτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 νῆ Δία τὰς ἀρίστες γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρεας, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
 θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅτι τινα
 αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μὲν καὶ σὺ
 τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐν Χίᾳ διε-
 πόρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νόον εἴ-
 καί, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιώρατον;
 ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτοσι
 πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνας καὶ πλασίεις γέ-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ὦ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem ciuitatis: illi
 me vetulum, set, vti vides, caluum, lippum
 praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
 luptate cotebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
 P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
 infidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,
 vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ αἷς χρυσῆς Ἀφροδί-
της ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, ἐκ ὀλίγα
τῶν ἐραστῶν ἀπολέκαυκα, μονοεχὶ προσκυνη-
μενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐξερπτόμην δὲ ποικίλῃ,
καὶ ἀπέλεγον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμι-
λῶντα, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ
ἐμῆς Φιλοτιμίας. ΣΙΜ. τέλος, δ' ἐν πῶς ἐβε-
λεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ Φα-
νερὸν μὲν ἔλασον αὐτῶν κληρονόμον ἀπελιπεῖν
ἔφασκον· ὃ δ' ἐπίστυε· τε, καὶ κολακευτικώτε-
ρον παρεσκευάζεν αὐτόν· ἄλλως δὲ τὰς ἀλλο-
θεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώ-
ζειν ἅπασιν φέρεται.

ΣΙΜ.

vir admirande; pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. P.O.L. Verum, o Symyle; non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbis adsperehabor, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. S.I.M. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? P.O.L. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eo-
que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliquit, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖα τὸν κληρονόμον
 ἔσχον; ἤπε τινα τῶν ἀπὸ τῆ γένε; ΠΟΛ.
 ἔμα Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μαιρακίων
 τῶν ὠραίων φέρει. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη,
 ἢ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.
 ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἄτινά σοι εὐεῖνος ἐχαρίζε-
 το. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτε-
 ρος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλε-
 θρος 20), ἐν ἧδῃ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ θεραπεύε-
 σιν. εὐεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν
 ἐν τοῖς εὐπατρίδοις ἀριθμεῖται, ὑπεξυψημένος
 μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem
 habuerunt? num quid aliquem genere propin-
 quum? POL. Nullo modo; sed recens emrum
 quendam adolescentulorum forma commenda-
 bilium Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter,
 Polystrate? POL. Annos admodum viginti
 natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille grati-
 ficaretur. POL. Vel sic tamen multum illis di-
 gnior, qui haereditatem cerneret, quantumvis
 barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates
 adfectantur. Is igitur haeres meus fuit, et
 nunc summo loco natis adnumeratur ille mento
 raso

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος] Vsurpari solet
 de perditissimo mancipiorum genere illud
 vocabulum, quales erant imprimis Phryges.
 Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 41

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· ἰόδρε δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεὺς
συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔ μοι μέ-
λει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκᾷ·
ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσιν μόνον.

rafo delicatulus, et barbare loquens, quitamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφύρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
Φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuorum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uscultate, quo statu nostrae sint res:
parua vobis, vt videtis, est sca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρέει τὰ πολ-
 λὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσετο πε-
 ρίτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῶτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἑκαστός. ἦν ἔν μετὰ τέτων ἐμβῆ-
 τε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα
 ὁπόσοι νεῖν ἔκ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω.
 γυμναεὶ ἐπιβαίνειν χρεὶ, τὰ περιττά ταῦτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γάρ
 ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέττε μηδένα πα-
 ραδέχσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ
 ἐπιπλά, ὥσπερ, ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐς οὗς διαγίνωσκε αὐτοῦς,

καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque
 crebris perfuit: si inclinauerit in alterutram
 partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul
 aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 ut prospera navigatione utamur? CHAR. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet; superuacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim, vel sic
 ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 ctilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

DIALOGI MORTVORVM 43

καὶ ἀναλαμβάνετε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
 ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος
 ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ
 βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρί-
 βωνα δὲ ἔδ' ἐνόμισα, εὖ ποίω. ΕΡ. ἐμβαί-
 νε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπι-
 σκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως
 ὁ Μεγαρίκος, ἐπέραιος· ἔ τὸ Φίλημα διτά-
 λαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κήλ-
 λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ
 τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque
 scapham conscendere cogito. MERC. Recte
 mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Menippus
 ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculus-
 que in paludem sunt abiecta: pallium autem
 recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC.
 Inscende, Menippe, virorum optime, primari-
 que sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut
 inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Char-
 molaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum
 binis talentis aestimabatur. MERC. At enim
 exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
 comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέριμα ὅλον. ἔχει καλῶς,
εὖζῶνος εἰ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶν τυράννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρεσι; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἔχρην, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τυράννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τυράννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δέ μά-
λα· ὥς ἀπόθε ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοὶ ἐπλᾶ-
τος ἀπὲρρίπταί. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρρι-
ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρῆ-
σει γὰρ τὸ πορφυρεῖον συνεμπесόντα. ΛΑΜ.
εἰκὼν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
sidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re depone ista LAMP. En tibi diuitiae sunt abi-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt enim
nauiculam, si tetum simul inciderint. LAMP.

At

DIALOGI MORTVORVM 45

ἐκὼν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν
ἰφεσρίδα. ΕΡ. ἔδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.
ΛΑΜ. εἰεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς
ὀρεῖς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ὕβριν,
καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ
σοι φίλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ.
Δαμασσίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἑοικας, οἶδα
γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς πλαιίσραις ἰδών. ΔΑΜ.
καί, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.
ΕΡ. ἔ γυμνὸν, ὦ βέλτιζε, τοσαύτας σάρκας
περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθί αὐτάς, ἐπεὶ
καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
θεῖς

At saltem diadema sine me retinere, amiculum-
que purpureum. MER C. Neutiquam : verum
et ista mitte. L A M P. Fiat : quid porro? nam,
vti vides, cuncta dimissi. MER C. Etiam crude-
litatem, et amentiam, et contumeliam, et iram,
ista, inquam, omnia dimitte. L A M P. Ecce me
tibi plane nudum. M E R C. Ingredere nunc
scapham.

5: Tu autem obesus, carniū mole grauis, qui
es? DAM. Damascias athleta. MER C. Ita sane
videris : noui enim, vt qui te saepe viderim in pa-
laestris. DAM. Sic est, Mercuri : at tu me recipe
nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir opti-
me, qui tot carnibus obtegaris : quam ob rem istas
exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero
tantum

Θεὸς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεΦάνης τάττης ἀπόρ-
ριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ γυ-
μνὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσις
τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτῳς ἄμεινον ἀβαρῆ
εἶναι, ὥς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆτον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
φήν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν
προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος,
καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νεύομε-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas
abiice, et praeconia. ΔΑΜ. Ecce me tibi ve-
re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
lem pondere. ΜΕΡC. Sic praestat esse leuem:
itaque nauiculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
tes: relinque vero et genus et gloriam, et si
quando ciuitas publico te praeconio decorauit
bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
quod magnum monumentum tui honoris causa
exaggerarint dicito; grauant enim ista vel com-
memo-

DIALOGI MORTVORVM 47

νευόμενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρήψω δέ·
τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βέλει; ἢ
τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνί-
κησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτί-
μησέ με. ΕΡ. ἄΦες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν
ἄδᾳ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδᾳ ὀπλων δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἕτος ἀπὸ γε τῶ σχήματος, καὶ
βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ
τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus
quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?
S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res
praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honora-
vit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco
pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem,
fastumque praeferens, superciliis arrectis, in
medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referen-
dum est hoc verbum, quae raro ab ipsis
veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae,
recentioris aevi scriptores frequentius ex-
coluerunt. Facilius autem in βρενθυέσθαι
significandi vim exemplorum ope decla-
res, quam abstrusam originem aperias.
Mihi videtur in βρενθος primaria fuisse vir-
tus tumoris et ἄγχε, quae quasi materies
subiecta

τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαδὺν πώγων
να καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὃ Ἐρ-
μῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεσὸς· αἶσα
ἀπόδυσον καὶ τέτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατὰ-
θε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin porius incantator, et prodigio-
rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
abscondita. ΜΕΡC. Depone tu habitum pri-
mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
stiones

subiecta se porrigit ad diversos significandi
ductus. Βρένθος certe apud *Asben*. XIII.
p. 611. E. pro *fastu tumido* et *arrogantia*
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio*
corrigendo coniectura, βρενθύς, πυθμῆν,
τύμβος, καὶ ὄρεσεν, ἔ καὶ βρένθος. Hinc
prono alueo defluunt βρενθύσθαι et βρεν-
θύνεσθαι; non secus atque a πληθύς exi-
stunt πληθύειν et πληθύνειν. *Hcmst.*

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὑθλεις, καὶ μικρωλογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον
γε· τατί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυ-
τίαν, καὶ ὄργην, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
καὶ λελήθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περιηρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθε, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβάινοις, ποία
πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοῖνυν αὐτά, ἐπείπερ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquilias, ac minutas disceptation-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollietiam;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quingenta remorum nauis accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

. MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τῷτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
 ὡς ὁρᾷς· πέντε μνῶν τρεῖς εἰς τάλαντιον.
 ER. εὖ λέγεις· ἀπόθῃ καὶ τῷτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσσι; ER. Μένιππος ἔτοςαι
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμε-
 νος 23). MEN. ἔκ, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλὰ πρίονά
 μοι

9. MEN. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 MERC. Recte mones; et istam remoue.
 PHIL. Quis autem erit, qui detondeat?
 MERC. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 vali. MEN. Minime, Mercuri: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικῇ· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικο-
 πον pro ἐπικοπάνῳ vsus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικῇ, in
 qua secabant in frustra carnes assandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικοπάνον, sed ta-
 men non vetustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

DIALOGI MORTVORVM 51

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευσιϊκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινά-
 βραν. βῆλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ἐφρύων;
 ΕΡ. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρύεις, ὦ κήθαρχα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἔκῃν

mihi porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. ΜΕΡC. Securis est satis idonea. Enge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam tēman de superciliis? ΜΕΡC. Omnino:
 super ipsani enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimiaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus inscende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. ΜΕΡC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπανον reperiri,
Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commode
 possumus. *Gracuius*.

ἔκῃν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελαῖς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κἄφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλεον χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθῃ τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιφθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρεβρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπογεῖα, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάρσθω· πέτασον τὸ ἰζίκον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expertus et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. ΜΕΡC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hanc navigationem percommoda.

ΙΟ. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem istam et infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. ΡΗΕΤ. Ecce enim auro, pono. ΜΕΡC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

ΙΙ. Quid

DIALOGI MORTVORVM 53

Τί οἰμώζετε, ὦ μῦττοι, καὶ μάλιχα ὁ Φιλόσοφος; σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶγονα δεδήλωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεσθαι· ἄλλα γὰρ εἶοιμε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἂν ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit euastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungeri. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolurus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κρυγὴ τις ἀκέεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναί, ὦ Μένιππε, ἐκ αὐτῆς γὰρ χώρας· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφ' ὀνόμοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινᾶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίαις λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τετῶ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύουσα ἐξέρχεται τῆς θρήνης σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ ἑδεῖς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡ συχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN.

12. Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiusque vxor comprehensa tenebatur a mulieribus, et infantes teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. MEN.

DIALOGI MORTVORVM 55

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀνάσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίσον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. E P. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐ-
 θείαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθημεὺς ἄλλως μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς κηταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

13. MEN. Nequaquam ; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa , corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus , vos abite ad tribunal, resta illac progressi : ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis nauigatio , Mercuri. Nos autem pedem promoueamus : quid ergo vos amplius cunctamini ? omnino iudicium subire oportebit : et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτητος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλάσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀληιάδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριζέας, πλάσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωτάη ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριζέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δευπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριζέας, εἰ προαπέλθοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse diues, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeta Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

θοί αὐτῶν. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευσον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακσίᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἢ ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεὶ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τὰ λανθάνοντα μὲν ἐπὶ τῷ τῶν, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἐρρέπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν περὶς ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνήσκουσιν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, καὶ πῶποτε προμαντευόμενος ἄτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν,

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese inuicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristeas quum Sicyone traicerent

ξαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόν-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀνστράφησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δέ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, εἰδέν τοιῶ-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώποτε εὐ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆς (εἶχεν δὲ πάνυ κερ-
τεράν ἐκ κοτίνης ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαί, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακα, καὶ τὴν πή-
ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέτων ἔδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγενες.
ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης κληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque vn-
quam optavi Antisthenem emori, vt haeredita-
tem nanciscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

DIALOGI MORTVORVM 59

τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνημαι τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλεῖτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέλχον τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ἄδεις ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύη-
κότες

graviorisque momenti quam Perfarum imperium. DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibiue etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, nemoque nos adfectabatur talis haereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel ὀρεῖν est affectare, petere, cupere, adiuncta praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquando omissa. Iensius.

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σκθρὰ τῶν
βυλαντίων. ὥς ἐῖ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς
αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέ-
πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
γειν ἂ δυνάμεν· οἷόν τι πάσχεισιν αἱ τῷ Δα-
ναῷ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετραυπημένον πί-
θον ἐπαντλῶσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ
ὄνου, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ.
ἔκταν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἄνταῦθα τὸν πλῆτον·
οἱ δὲ ὀβολὸν ἤχουσι κομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρη
τῷ πορθμέως.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
supia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
ritatem, excidebat protenus et diffuebat, quum
fundus ingesta continere nequiret, quale quid-
dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
rum vero dentibus vnguibusque et omni ma-
china custodiebant. C R A T. Propterea nos
quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκηπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμενεν,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκ᾽ ἐν ὃ Μίνως δικάσάτω. ΜΙΝ.
τίνες δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔστος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππεύς. ΜΙΝ.
νῆ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ
ἔστος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμᾶ, ἐγὼ δέ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. ΑΝ. Neutiquam;
verum me. ΑΛΕΧ. Ergo Minos causam dis-
ceptet. ΜΙΝ. Quinam estis? ΑΛΕΧ. Hic
Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utrique: sed
qua de re orta vobis lis est? ΑΛΕΧ. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem exiſſe Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκῃ ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτῃ πλεόν ἔτος ἐνέγκαιπό με, Φημί δὲ τέτῳς μάλισα ἐπαίνε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προσχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τὲς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

fed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quorumcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui, belli peritissimus indicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρwsάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προασειῶν τῆς προχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τοσάτῃς ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίδας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσω, καὶ τὰς ποταμὸς γεφυρώσω νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ἐνομαζόμενος, ἔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις ταῖς

μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot. vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae urbis perueni; tot interfeci vno die; vt
 annulos eorum modiis sim mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parem
 componi, et cum alio congredi; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίαις καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶϊαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειὶ ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῳ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶϊων προσκυνεῖσθαι ἤξίς, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφύνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλκας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis parribus ampliauit vsus secundo fortunae imperu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere, Ergo

DIALOGI MORTVORVM 65

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων
 μεγάλῳ σόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκισα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ
 ἄτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἔτος, ῥαψῳδῶν, ἄτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγὼ

atque vbi me domum arcessebat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praebui: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola vsus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino retingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῃ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἄτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
διδόεδστο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά·
καὶ μὴν διὰ τὲτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναῖος καὶ
εὐρατηγικὸς ἄνδρως, τῇ γνώμῃ πλεόν ἢ περ τῇ
τύχῃ κεχηρμένε. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἶρηκεν ἂν ἀγεν-
νῇ τὸν λόγον, εἰδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς εἶναι, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δέ, ὦ Ἀλεξάνδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-
δρα ἔττω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάσκει
σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἄτος ληΐης
ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διή-
νεγκαι· ἔς τῆς ὥν ἐτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulchrior est, quia diademate caput habet revin-
ditum; apud Macedonas ista sorte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praefereendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an parvo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

DIALOGI MORTVORVM 67

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὰς Φονέας τῷ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπῶν ἀρχεῖν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγήσάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγας ἄγων ἐσέβαλλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τῇ Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ἔλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσοῦ, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et percussiores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimaui, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed vniuersum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam; ad Granicum magno praelio fui superior; Lydiaeque capta, Ionia et Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens perueni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθηθεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε
 τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίη-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρwsάμην· καὶ Σκύθας δὲ,
 ἐκ εὐκαταφρονήτας ἄνδρας, ὑπερβάς τὸν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non fuisse ipsis tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos vsque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
 Deus

DIALOGI MORTVORVM 69

δὲ καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιᾶντι τι πισεύσαντες περὶ ἐμᾶ.

Τὸ δ' ἔν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὧν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανεργότα-
τον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησεν
τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ
πανηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισ· νόμιμον δέ,
ἢ προφανές ἔδεν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνειδίσεν τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος κατηδυπαθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum: crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superavit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidi-
a et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi viderur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Κατηδυπαθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀνχιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδεΐρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ἐμολογᾶντα. εἶρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμῇ ἀκρόσει.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἴ, ὦ βέλτιστε; ἡ πόθεν ὦν εἶρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ κατ' ἐλῶν

Ego autem nisi parvifacilis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande praestitissimam Italia incruente capta, Libyaeque, et cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

7. S C I P. Ne prius tamen, nisi de me quoque audieris. M I N. At quis tu, virorum optime, aut vnde domo dicturus eris? S C I P. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Car-

formula τὰς τῆ πολέμου καιρὰς καὶ καθυπα-
θεῖν, luxu et voluptatibus auocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

ελὼν Καρχηδόνᾱ, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί ἔν καὶ σὺ ἔρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τᾷ δ' Ἀντίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἔν ἐν ἀνάισχυντος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρῳ ἀμιλλᾶται, ὃς ἔδδ Σηηπίων ἐγὼ, ὃ νενικημὼς αὐτόν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σηηπίων· ὥς πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σύ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀντίβας, ἔδδ ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Carthaginem, Afrosque deuici magnis praeliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superari, comparari sustineo. MIN. Ita me Iupiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. **Τ**ί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὁρᾷς, ὦ Διόγενης· ἐπαράδοξον δέ, εἰ ἄνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἐκὼν ὁ Ἀμμων ἐψεύ-
 δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῳ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῳ δηλαδὴ· ἐγὰρ
 ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρά-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἴτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 καὶ γὰρ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. **Q**uid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι
 καὶ ἐν ὑγίαις ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἐλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἄχρησόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν
 θεὸν εἰνάῃ σε νομίζοντες.

Ἄταρ εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· εἴ γὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἡ τὰτο μί-
 νον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελάς, ὦ Διόγενες;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Et ego non fecus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam reuocaui, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectum-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεῶς εὐκοδομα-
μενοί, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἄλλ' εἰπὲ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθρψαν;

ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπι-
σης, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
τῶν ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
ᾧδε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνεβιν,
ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
θεοῖσιν, μὴ ἐλπίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν

τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungent;
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quæso, ubi Macedones sepeliuerunt?

ALEX. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemaeus satel-
les, si quando otium agat a turbis, quæ nunc
virguent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut unus siam Aegyptiorum Deorum.
DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,

fursum

DIALOGI MORTVORVM 75

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῷ σομῖ παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰχλὸς, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς φέρεῖς, ὅπότ' ἂν ἐννόησῃς ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντο-
σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· ἔ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
ἔδῃ

fursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percentes, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem; non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?

ἐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρι-
στέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῆς, οἷα δὲ
ἐπέξελλεν, ὡς δὲ κατεχρητό με τῇ περὶ παι-
δείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρος ὃν τὰ γα-
θῆ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλετόν.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς
μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἄλ-
λὰ τῆτό γε ἀπολέλακα αὐτῇ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe fortunae dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambizioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciper-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσεται· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλέβορος εἶ Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστέλῃς ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσθαι τοὺς, καὶ ἀμύναιτό σε, ὣν ἑδρασας αὐτάς. ὥς τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, vt doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius; sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, vt discerpant, atque vlciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, vt dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἑξαρκος
γένοιο, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. ἐδ'
αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
τα υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδίδκει σοι τὸ παρ-
έχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προ-
φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias haud
iueris te filium esse meum; nequa-
quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
Philippi Amynta nati filium esse: sed interpreta-
bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
cibile tibi videbatur praebere temet decipiendum
a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem si-
ne orationis detrimento facile relinquere
queat. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 79

Φητῶν; ΑΛ. ἔ τ' ἐτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ εἰδείς ἐτι ἀνθίστατο, οἰόμε-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥ' ἄν ἐκράτην αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀν-
δρῶν, ὅς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύνειν περβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλείων
ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore perculsi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu deuicisti bello vinci
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienfes: tum Arcades grauis armaturae, Thessa-
lum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos atro nitentes
homi-

πων καὶ ἀβρῶν, ἐν οἷσθα, ὡς πρὸ σὲ μύριοι
μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐν εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον.
καὶ ὅμως ἔ' διαζήσας αὐτὰς, ἐδὲ προδοσίαις
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτεν αὐτῶν· ἐδ' ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ
ἄπισον ἔπραξά τι τῷ νικῶν ἔνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀνάεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non factione mota diuisos, nec emta proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiuiti quibus suppliciis sum persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vit

DIALOGI MORTVORVM 81

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῶντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κίνδυν, ὡς Φασι, μετένεδυς, καὶ τιά-
ραν ὀρθὴν ἐπέθε, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἤξις· καὶ, τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμὶμᾷ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέξσι
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μες τοιᾶντας γαμῶν, καὶ ἩΦαισίῳνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀνέσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam
habitu, et tiaram rectam capiti imposuisti; et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum; aemulabare mores denique denique; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephæstio-
nem ultra modum diligis: id unicum laudavi tan-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμε-
λήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἔν ἐπαι-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς πρῶτον καθάλα-
σσαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ τοσαῦτα λα-
βεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔν ἐπαινῶ τῆτο, ὦ
Ἀλέξανδρε· ἔν ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι-
τρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυ-
νεῦειν τῆς στρατῆ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιῷτο ἦκιστα
συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ ποτε τρω-
θεῖης, καὶ βλέποικν σε Φοράδην τῆς πολέμης ἐκ-
κομιζόμενον, αἵματι ῥέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ
τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρῶσι·
καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμεαντις ἤλεγχε-
το,

formosa, eiusque matre, et hatarum curam ha-
buisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promi-
tum animum, pater, non laudas, nec quod in
Oxydracis primus defiluerim intra murum, tor-
que acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Ale-
xander; non quod pulcrum esse non putem etiam
vulnerari aliquando regem, et pro exercitu peri-
cula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
me conducebat: deus enim quum videbare, si
quando vulnerareris, viderentque te portatum
praelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem
vulnere, haec utique ridendi materies erat futura
spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates
argue-

το, καὶ αἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγγέλασεν ἑρῶν τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειπαψυχῆντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἢ οἷσι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπιμαρτομένοντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τῷ Θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μινυῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότεν κατὰ νόμον σωματίων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ εἶπες, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆς κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφαιρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεῷ γίνεσθαι δοκεῖν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονᾷσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσω ἐναμίλλων τι θεῶσι

arguebatur; prophetae vero adlatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium apertè deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infima dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-

θέασί με. καίτοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, εἴθ' ἐτέ-
ρε ἐκείνων λαβόντες, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.
ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις,
ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν;
καὶ ἐπ' αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰδὲ τὸν τύφον
ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἦ-
δη νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam au-
bus rupem, quum neuter illorum cepērit, ego
solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
aequiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
der, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces,
et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα, πρῶν, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
δυσσεά σοι εἴρηται περὶ τῆ θανά-
τε· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμ-
φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γάρ,
ἐπότε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlyssē
a te sunt dicta de morte, quam
humilis animi minimeque digna vtrisque prae-
ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
enim

DIALOGI MORTVORVM 85

ὁπότε ἔφη βέλεισθαι ἐπαύροτος ἂν θητεύειν
παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς
εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
ταῦτα μὲν ἔν ἀγαθῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ
πέρεα τῷ καλῶς ἔχοντος Φιλόζωνον ἴσως ἐχρῆν
λεγειν· τὸν Πηλεΐως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκωνδυνό-
τατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτω περὶ αὐ-
τῷ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
της πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξ ὅν
ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
ἐκὼν προέβη τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
νατον.

A X. Ὡ παῖ Νέστερος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπει-
ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
νων

enim, quando discitabas malle te in terra vitam
degentem mercenariam operam praestare cuipiam
inopum, cui victus copia non abundet, quam
omnibus imperare mortuis: ista abiectam ali-
quem ignaumque Phrygem, ultra quam deco-
rum fit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
Pelei, filium, heroum omnium promptissime se pe-
riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
in vita gestis; ut qui, quam liceret inglorium in
Phthiotide diuturnumque regnum possidere, vltro
praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris fili, tunc equidem in-
expertus rerum inferarum, ignarusque virum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον εἰσεῖνα δο-
 ξάριον προετίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνήμι ἤδη,
 ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλισα οἱ
 ἀνω ἐραψώδῃσσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
 καὶ ἄτε τὸ κἀλλος ἐκείνο, ὧ Ἀντίλοχε, ἄτε ἡ
 ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζῳφῷ ὁμοιοι, καὶ κατ' ἐδὲν ἀλλήλων δια-
 φέροντες· καὶ ἄτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδία-
 σί με, ἄτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
 γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὁμοιος, ἡμὲν κα-
 κὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχ-
 θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλ-
 λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει; πάντως ἀπο-
 θνήσκειν

ex duobus praeſtaret, miſeram iſtam gloriolam
 anteponebam vitae: nunc vero iam tandem in-
 telligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam
 ſuperi garriant, inter mortuos autem aequalia ho-
 noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
 bur adeſt; ſed iacemus omnes ſub eadem caligine
 ſimiles, et nulla parte alter ab altero diuerſi: ne-
 que Troianorum umbrae pertimeſcunt me, ne-
 que Achiuorum obſervant: verum aequalitas
 iuris exacta, mortuique ſimiles, ignaui fuerint
 an fortes. Iſta me torquent, et grauiter fero,
 qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
 hoc enim ita viſum fuit naturae, vt omnino mo-
 riantur

θήσκειν ἅπαντας. ὥς τε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διαταταγμένοις. ἄλλως τε ὄρῳς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν· οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πρᾶγματός, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὄρῳς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλας θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ ἔκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψῃσι θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρική μὲν ἡ παραινέσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ.

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet grauari iussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te simus; Vlysses autem iam iam adierit omnino: adfert quippe solatium societas rei malae, et quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et Meleagrum, aliosque viros admirandos, quos, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emisserit mercedem merituos apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeunt in vitam conditionem non accipiunt. Hemst.

ἀνιᾷ· οἷμα δὲ καὶ ὑμῶν ἔκασον· εἰ δὲ μὴ ὁμο-
 λογεῖτε, ταύτη χειρὸς ἐστὶ, καὶ ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάσχοντες. ANT. ἔκ, ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ
 Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ' ἔλεγειν ὀρώμεν.
 σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέ-
 δοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ
 σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

per vitam aeternam angit; ni fallor, et vestrum
 vnumquemque: quod si minus fatemini, tanto
 peiores estis, qui taciti eodem dolore adfici-
 mini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles:
 nullum enim esse proloquendi fructum videmus:
 filere igitur, et ferre ac tolerare casum consti-
 tutum est nobis, ne risum insuper debeamus,
 quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; ἔμενεν ἄλ-
 λος, μὲν τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον,
 τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
 κλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane
 alius, me Hercule: arcus, clava,
 leonina pellis, statura; plane ipse Hercules
 est.

DIALOGI MORTVORVM 89

κλῆς ἔσιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔδυσιν ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυσες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἄρανῳ τοῖς θεοῖς σύμβουσι, καὶ ἔχει 31) καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλὸν τῷ θεῷ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεοῦ εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ἐγὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτῷ.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἅντωνδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἄνθ' ἑαυτῷ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui fit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice
F 5 mor-

31. Ἐχειν.] Sicuti Latinis habere. Hesych.
Ἐχεν, ἐγγαμήσει. Hemst.

ἐκείνη νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοῖα τό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἂν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰχκὸς ἐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα
 ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον εἶ· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμκε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θεασὺς εἶ, καὶ κάλος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷα θεὸς εἶ-
 δωλὸν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τᾷ σᾷ Ἡρα-
 κλέα,

mortuus es. H E R C. Sic fere se res habet.
 D I O G. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? H E R C.
 Exacte scilicet similis eram. D I O G. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. H E R C. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. D I O G. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metuam
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum

Hercu-

DIALOGI MORTVORVM 91

κλέας, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότ᾽ εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν εἰς θεὸς ἀπ-
 ἔπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν,
 εἰς ἄλδα πάρεσι; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρί-
 νασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὁμῶς
 δ' ἔν καὶ τῷτ' αἰκῶν· ὅποσον μὲν Ἀμφιτρυώ-
 νος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ
 ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν ἔρανῳ σύν-
 εσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, Φῆς,
 ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας,
 τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ
 Διός· ὥς ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομή-
 τριτοι.

Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc
 etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vi-
 ta; postquam vero mortem obiistis segregati, il-
 le ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat,
 huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respon-
 dere quidem oportebat homini de industria lu-
 dos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Am-
 phitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque
 omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coe-
 lo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis,
 peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc
 ex Amphitryone conceprum, illum ex Ioue: quip-
 pe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre
 progna-

τριοι. ΗΡΑ. ἄκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 Φω ἤμεν. ΔΙΟ. ἄκ ἐστὶ μαθεῖν τᾷτο ῥάδιον,
 συνθέτας δὺ' ὄντας Ἑρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσ-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκό-
 τες, ἀνθρώπος καὶ θεός. ΗΡΑ. ἔ· γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοι δοκᾷσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν,
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν
 μὲν ψυχὴν ἐν ἄρανῳ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτισε Ἀμφιτρυωνιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἰδῶλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλῆν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἑρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλῆν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
 ad intelligendum facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centaurus aliquis eratis, in vnum coaliti homo
 et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
 lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?

D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὦδ' ὅπως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ρανῶ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦ-
 τα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασύς
 τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινώπῃως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμ' ἀλλὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνεμι, Ὅμηρε, καὶ τῆς
 τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIO G. Hunc fere in modum: Si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 faris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 profecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidae eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππυ καὶ Ταντάλῳ.

MEN. **Τ**ί κλοῖεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν
 ὀδύρεῖ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN.
 ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δίψῳ.
 MEN. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν,
 ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN.
 ἔδεν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ
 ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώμα-
 τι, ἔφθάνω βρεξίας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ
 τῶν δακτύλων διαρρέυνεν ἔκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀ-
 πολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τερά-
 σιον

Menippi et Tantali.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale? quidue temet
 ipse commiseraris ad lacum adstans?
 TAN. Quia; Menippe, enecor fisci. MEN.
 Itane piger es, ut ne corpore quidem inclina-
 to bibas, siue magis etiam hauriendo caua ma-
 nu? TAN. Nihil iuvat, si pronus procum-
 bam: fugit enim aqua, ubi accedentem me sen-
 ferit: quod si quandoque hausero, orique ad-
 mouero, simul ac rigaui extrema labia, statim
 per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-
 stituit siccam manum meam. MEN. Porten-
 tosum

DIALOGI MORTVORVM 95

ζῶν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲρ τῷ πεινῇ; εἴ γὰρ σῶμα ἔχεις; ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία περ τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῇ καὶ διψῇ ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἡ πίνους; ΤΑΝ. τῷ αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῇ μετὰ τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷ μὲν ἔτω πισεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς τῷ δῖφει κολάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέσπας, μὴ ἐνδεία τῷ ποτῷ ἀποθάνης; εἴχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷ δ' ἔν μέρος τῆς κατὰ-

rosfum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτ᾽ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἔλεβόρεα νῆ
 Δία, ὅς τις τᾶναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. TAN. εἰδὲ τὸν ἐλ-
 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένο-
 τό μοι μόνον. MEN. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι ἐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἐχ ὑπο-
 μένοντος.

poenae, vt desiderem bibere nullius potus in-
 dignus. MEN. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, merò scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adse-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. TAN.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππες καὶ Ἑρμῆς.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλά, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔσχαλὴ μοί, ὦ Μενίππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψόν, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα ἿΑκκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ ἿΑχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ ἿΕλένη, καὶ ἿΛήδα. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅς ᾤ μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. ERM. καὶ μὴν θειεῖά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅς ᾤ, ὧν σὺ εἶμαις καταφρονεῖν. MEN. ὅμως

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viae ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admirantur, ossa, quorum tu contemptum præ te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ὁμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἂν διαγνοίην
ἐγώ γε. ΕΡΜ. τατὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῆτο ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῆτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βάρβυροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγονάσιν; ΕΡΜ.
ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππα, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιγδ'
ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. MERC. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, urbiumque tantus nu-
merus internecione periit? MERC. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intaeatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἴτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegantia praesertim scriptoribus Ar-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in et. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, καλλιζά ἐστιν. MEN. ἔκδεν τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτως ὀλιγόχρονιά, καὶ ῥηδίως ἀπαιθῆντος πονῶντες. EPM. ἂν σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφίλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπαρξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, vnicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curret. Recte vero κείσο· hoc enim umbris *Noster* tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαῳ, Μενελάῳ
καὶ Παρίδῳ.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ, ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακῆ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖ-
κα. ΑΙΑ. αὐτιῷ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅσις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἔγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αὐτιάτεον. ΜΕΝ.
αἶ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν Πα-
ριν, ὃς ἐμᾶ τῆ ξένη τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῶ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Incusa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solum

DIALOGI MORTVORVM 101

σὲ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσάτοις θανάτῳ αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωταεῖλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρίῳτινός γάρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατεῖσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀνάσιόν τίς σε, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἐνθάδ' ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδυνάτων ἐστὶν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶδε ἔν μοι τὸν Ἑρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τῷ Ἑρωτος ἀποκρινέμεαι τὰ δίκαια, φήσκει γὰρ αὐτὸς μὲν τῷ ἐρῶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι.

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit causa. PROT. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominatè Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Iniusta feceris, Proteσίλαε, idque in eam, qui artem eandem ac tu colit; nam et ipse sum deditus amorì, ab eodemque Deo occupatus: scis autem inuoluntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Vtinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! AEAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse

γεγενῆσθαι αἰτίας, τῷ θανάτῳ δέ σοι ἔδεναι
 ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθ-
 μενος τῆς νεογάμῃ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἄτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νημένως προσκῆδυσας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθείς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἔκῃν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὢ Αἴα-
 αῖ, ἀποκρινέμαι δικαιοτέρα. ἔ γάρ ἐγὼ τού-
 των αἰτίας, ἀλλ' ἢ Μαῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπιτεκλώσθαι. ΑΙΑΚ. ὀφθῶς. τί ἐν
 τῷ τῷ αἰτίῳ;

tūisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Proteſilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 yae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 filuiſti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in eſcenſu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego iſtorum cauſa, ſed fatum, fata-
 liſque ſtaminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis neceſſitas. AEAC. Recte: quid igi-
 tur iſtos accuſas?

XX.

Μενίππς καὶ Αἰακῷ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλούτωνος, ὦ Αἰακῆ, περιήγη-
 σάι μοι 34) τὰ ἐν ᾧδῃ πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔρῳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἑτοσί μὲν ἔτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθυμέα τῆτον, ὅς
 σε

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeace!, quaeso co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud primum est; Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summatim percurri possunt, disce: hunc
 esse Cerberum nosse, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησάι μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Inde περιήγηται, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum historiarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, et ostendendi singula narrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 lascei gestae partes narrando prosequi. Hemst.

σε διαπέρασε· καὶ τὴν ἡμυην, καὶ τὸν Πυρι-
 Φλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
 ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πύλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
 λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι τὰς πάλαυ δεῖξον, καὶ μάλισα τὰς ἐπισή-
 μας αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
 τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
 καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβλί, Ὅμηρε, οἷσσι τῶν ῥαψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται ἀγνώστα, καὶ
 ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λήρας πολὺς, ἀμε-
 νηγὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δὲ, ὦ Αἰανέ,
 τίς ἐσι; ΑΙΑΚ. Κύρος ἐσιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
 σος;

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
 iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
 Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
 regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
 mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
 rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
 Achilles; iste propius aliquanto Idomenens:
 tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
 praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
 nia carminum tuorum decora humi iacent abie-
 cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
 magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem, Ae-
 ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
 sus;

DIALOGI MORTVORVM 105

σος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
τάτας, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἰπὰς
σέ, ὦ κάταρμα, ἡ Ἑλλάς ἐφρίττε ζευγνύντα
μὲν τὸν Ἑλλήσπαντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν
ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰανέ, πατάξαι μοι κα-
τὰ κόρης ἐπίτρεψον. ΑἸΑΚ. μηδαμῶς· δια-
θρύψεις γὰρ αὐτῇ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.
ΜΕΝ. ἐκὼν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
ἀνδρογύνῃ ὄντι 35).

ΑἸΑΚ.

sus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
purgamentum hominis, horrescebat Graecia
iungentem Hellespontum, perque montes na-
vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
muliebre. ΜΕΝ. Enimuero conspuam omni-
no effeminatum istum.

G 5

3. ΑΕΑC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄν-
τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
σεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio lin-
guae Graecae recte Datio coniungi: ge-
nui nam structurae rationem dabit Noster
p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν νε-
στὸν ἐκλεψὲς προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
νίκῃ· nunquam aliter *Homerus*, *Euripides*
ceteri-

ΑΙΑΚ. Βέλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοι
 ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι αὖν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἔτι χρυσῆς ὁ
 μηρός ἐστὶ σοι; ΠΥΘ. ἔ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμης,
 ὦ γὰρ.

3. A E A C. Vin' tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? M E N. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. M E N. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sane tu quoque
 Menippe. M E N. Non tibi aureum femur am-
 plius est? P Y T H. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.
 M E N.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione proclui *προσ-
 πτύσομαι*, vel, *προσπτύσω μὲν γε πάντως
 ἀνδρῶν ὄντι*. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus *προσπτύσειν
 τινι*, *ος* alicui conspuere. Hinc *προσπτύσειν
 τινι πράγματι*, quancumque rem abominari,
despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemist.

DIALOGI MORTVORVM 107

ὦ γὰρ θεέ· ὥς ἐ τῆτά σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
 δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμα-
 θον γάρ, ὥς ἄδεν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαί
 τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκςίδης, καὶ
 Θαλῆς ἐκαῖνος· καὶ παρ' αὐτῶν, Πιπτακός καὶ
 οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρεας. ΜΕΝ.
 ἄλυποι ἔσσι, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
 ἄλλων. ὁ δὲ σποδῶ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
 ἄρετος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνθηκώς,
 τίς

MEN. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
 bi non sunt. P Y T H. Praebetantum: alia sunt
 apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
 esse simile fabis et capitibus parentum.

4. A E A C. Hicce autem Solon Execestidae fi-
 lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
 que: septem vero sunt cuncti, vti vides. MEN.
 Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
 que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
 nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
 est?

36. [Ο ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταῖναι
 pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
 ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
 Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
 cli non minus, quam subcineritio pani con-
 ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἰεμπεδουκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπε βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελγχυχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἔ μὰ Δία, ἰαλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυθα· ταῦτά σε ἀπηνέθρακωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἔνι ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἔδέν σε τὸ σόφισμα ὥγησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰάκῃ, πᾶ ποτε ἄρά ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ. ὁμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπα ἐνθάδε ἐσίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τῶ-

τῶ

est? AEAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. MEN. Optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? EMP. Atra quaedam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, ubi tandem est? AEAC. Cum Nestore et Palamede ille iugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sic ubi hic esset. AEAC. Viden istum caluum? MEN. Omnes utique sunt calui: idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γνῶρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω.
ΜΕΝ. καὶ τῷθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμέ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μᾶλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μᾶλα πολλὰς εἶδρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἶ-
δρας, οἶμαι, εἰς ἕκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρτα· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶ δὲ τί φρονεῖσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indiciū. AEAC. At simum istum dico. MEN.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? MEN.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? MEN. Multi iuuenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille vnguentum spirans; hic colere Siculos tyran-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiant?
MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
viri

εἶδαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δαί-
 γαρ, οἶμαί, ταῦτα) λέγειν) ἔδεν εἰδότες.
 ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς·
 οἱ δὲ εἰρωνείαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἄνθρωποι εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ.
 Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ
 Κλεινίᾳ. MEN. εὖ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ
 ταῦτα μέτει τὴν σουτέαν τέχνην 37), καὶ οὐκ
 ἐλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἄν ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάνει-
 σο, εἰ δοκεῖ. MEN. μά Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον
 γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim,
 ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR.
 Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi
 meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR.
 Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniae-
 que filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut
 qui et hicce colas artem tuam, neque despicias
 pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius
 agam? Verum prope nos recumbe, si vide-
 tur. MEN. Nequaquam: ad Croesum
 enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
 ρασίαν siue puerorum formosorum amorem;
 quod crimen admirabili viro saepe quidem,
 sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκίσ-
των αὐτῶν. εἴοικα γὰρ εἶν ὀλίγα γελάσσεσθαι,
οἰμωζόντων ἀνέων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
μι, μὴ καὶ τις ὑμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών.
τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μενίππε. ΜΕΝ.
ἄπειθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
taturus: videor equidem non parum risurus
plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
ab eo, ne quis mortuorum clam nobis effugiar:
plura in posterum vides, Menippe. M E N.
Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μενίππε καὶ Κερβέρῳ.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι,
κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
τῆς Στυγὸς, ὅτιος ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κα-
τῆει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
κτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C Cerbere, nam cognatus sum tibi, quip-
pe canis et ipse, dic mihi per Sty-
gem, qualis esset Socrates, quando descende-
bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθάγγεσθαι, ὅποτ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντᾶπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω· τῷ προσώπῳ προσίεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῷ ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῷ εὐαμίᾳ ἐξῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυεν εἰς τὸ χλίσμα, καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἔτι διαμείλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τῷ ποδὶ, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ αὐτῷ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρωπὸς ἦν, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόντει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνάγκαιον αὐτὸ εἶρα, κατεδρασύνετο, ὡς δὴ θανὼν ἐκ αἰῶν πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo; Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicuræ morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eulabat, suos liberos deslebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolanus erat hic homo sophista; nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed ubi necessariam animaduertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non inuitus subito-

DIALOGI MORTVORVM 113

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῆς γένεως, καὶ Διογένης πρὸς σὲ· ὅτι μὴ ἀναγκασζόμενοι ἐσῆεστε, μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθέλειςιοι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγεῖλαντες ἅπασιν.

subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. ΜΕΝ. Ego verò quomodo tibi descendisse visus sum? ΚΕΡ. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabaris, neque impulsus, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** πόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα.
ΜΕΝ. βόα, εἰ τῆτό σοι ἡδίων, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. ΜΕΝ.
Vociferare, si id tibi adlubescit,
H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, αἰθ' ὧν σε δια-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρά τῃ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλά-
τωνα, ὃ μισαί, ἢ μὴ ἀποδώς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἐν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσῶτον πλέν. ΜΕΝ.
ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῆ σοι ἀποδότω, ὅς με παρ-
δωκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερ-
εκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσήμεμαί
σε. ΜΕΝ. τάττε γε ἐνεκα νεωλήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, non habeo. CHAR.
Enimvero fauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percutsum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adsi-
duus

DIALOGI MORTVORVM 115

μεῖον παραμένει· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς νομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί ἔν; ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος ἔν αὐχῆσις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἦν τλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ ἐκλαιον μόνος τῶν αἰλῶν ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. ἔδεν ταῦτα πρὸς τὰ πορθημῖα· τὸν ἰβολὸν ἀποδῶναί σε δεῖ· ἔ γάρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τῆτω παρὰ τῷ Αἰαντῷ προσλάβω. ΜΕΝ. μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obolum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum, et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμης, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ, πόθεν τῶν ἡμῶν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, σιμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθησας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν ὁ Μενίππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω πύτε. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιτε· δις δὲ ἂν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Hecatae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? et qualia fabulabatur inter nauigandum, vectores omnes deridens, et iocis incessens, solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem cūret. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

38. Καὶ δένος αὐτῷ μέλει] Οὐδένος pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænenabant. Hemst.

Πλούτωνος καὶ Πρωτεσίλαου.

ΠΡΩΤ. **Ω** δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερος Ζεῦ, καὶ σὺ, Διμήτρος-θύ-
γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε ἀσθεὶν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΥΤ.
σὺ δὲ τίς εἶ; δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυγχά-
νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου,
Φυλάκους, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφε-
θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
κροὶ ἐρῶσι· πλὴν εἰς αὐτῶν τύχη. ΠΡ.
ἀλλ' εἴ τῃ ζῆν, Ἀίδωνεῦ, ἐρῶ ἐγώ γε, τῆς γυ-
ναικός

Plutonis et Protefilai.

PROT. **O** Domine, et rex, nosterque Iupi-
ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
ritis petitionem amatoriam. PLVT. Quid ti-
bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
cius, commilito Achiuorum, quique primus
eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
autem vt accepto in breue tempus commeatu,
in vitam redire mihi liceat. PLVT. Istum
amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
H 3 vxoris,

ναικός δέ, ἦν νεόγαμὸν ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλιπὼν, ὡχόμεν ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαί-
μων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτο-
ρος. ὁ ἔν ἔρωι τῆς γυναικὸς ἔμετρίως ἀπο-
κναίει με, ὡ δέσποτα, καὶ βύλομαι καὶ πρὸς
ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
ὔδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὡ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγ-
μα ὑπέρογκον ἦν 39). ΠΛ. ἔκῃν περιμένον·

uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo
dereliqui, conscensaque naui me proripui; dein-
de miser, dum in litus exponimur, Hectoris
manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocri-
ter me contabefacit, domine: velimque vel pau-
lulo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes
aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor
meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitu-
dine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque ex-
pecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα
dicuntur a Graecis proprie, quae molem
magnitudinis enormen habent, atque im-
moderata sunt: inde manat, pro tumide
magnificis, extraordinariis rebus, quaeque
hominum oculos ad se conuertunt, eam-
dem vocem poni, sic tamen, vt in illa po-
testate semper, aliquid vitiosi atque indeco-
ri haereat admixtum. *Hemst.*

DIALOGI MORTUORVM

ἀφίξεται· γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἐδὲν σε ἀνελ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐγὼ φέρω τὴν διατριβήν,
ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶ-
σθα οἷον τὰ ἐργα εἶναι. ΠΛ. εἴτα τί σε ὀνήσει
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ὀδυρέμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσαι καὶ ἐκείνην
ἀπολαθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς ἀνθ' ἑνὸς δύο πενήτης
λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. ἐθέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὀρφεὶ
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίην
παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μὲν Ἀλκίσιον παρε-
πέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
δὲ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad-
superos equadas, necesse habebis. PROT. At
non fero, moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te iuuabit vnum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies breni. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscere, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti
commearum dedistis Herculi gratificari. PLVT.

δὲ ἔτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆσαι; πῶς δὲ καὶ κείνη
προσῆσταί σε, ἥδὲ διαγινῶναι δυναμένη; Φο-
βήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ
μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθίας. ΠΕΡ-
εγκῶν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῷτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
τεσίλαος ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ (40),
νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admittet te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam relexeris. P. R O S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercu-
rioque manda, vt, postquam luci redditus
erit Protefilaus, eum potenti virga conta-
ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus nihil*
ab optimorum scriptorum vsu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablatius instrumenti,
sed et alius quicūque ponendus erat: ideo
non raro fit, vt in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 121

ἦν ἐκ τῆ πατρὸς. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφάνη·
συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐθις προίησον νυμ-
φίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLVT. Quoniam
hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad
superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
Tu, Protesilae, memineris, vnus diei acce-
pisse te comneatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ
πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;
ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὃ Σινώπευ,
ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμενος;
καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
νίας κατὰς ρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
καὶ

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
omnibusque nobis praeferri postu-
las? MAVS. Primum ob regnum, Sinopenfis,
vt qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim
etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
gerim, et Milerum vsque progressus pleraque Io-
niae debellarim. Deinde quia pulcer eram et ma-

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτε
ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον παμμέγεθές ἔχω ἐπι-
κειμένον, ἡλίον δὲ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' αὐτὸς ὅπως
ἐκ κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷον
αὐτὸς νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. εἰ δοκῶ σοὶ δε-
καίως ἐπὶ ταῖς μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλ-
λει, καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; ΜΑΥ. νῆ Δί·
ἐπὶ ταῖς. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μάυσωλε,
ἥτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοὶ ἐκείνη, ἥτε ἡ μορφή πάρ-
εστιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν συμμορφίας
πέρι, εἰ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
habeo mihi impositum; quantum mortuus alius
nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
expolitum, equis virisque exactissime adsimila-
tis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum
quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
iure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
et pondus sepulcri? ΜΑΥS. Omnino ob
ista. DIOG. Sed, formosae Mausole, ne-
que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
antepo-

πρόν προτιμηθεῖν ἂν τᾷ ἡμῶν· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 Φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀΦηρήμεθα, καὶ
 τὰς ῥίνας ἀποσπασιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσῶσι
 μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδεικνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι
 πρὸς τὰς ξένας, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
 λαύσεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μᾶλ-
 λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικέτοις λίθοις
 πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ
 ἰσότημος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ.
 ἔκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσω-
 λος

anteponendum fit meo : vtrique calua et nuda :
 dentes perinde nobis prominent ; oculis fumus
 spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro
 autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnas-
 sensibus forte conducant ad ostentandum, et
 ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens ali-
 quod aedificium esse scilicet penes se. Tu au-
 tem, vir optime, non video quo tibi monu-
 mentum proficit ; nisi hoc dixeris, te maius quam
 nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fue-
 rint omnia ; et pari honore aequabitur Mau-
 solus ac Diogenes ? ΔΙΟΓ. Non pari,
 vir praestantissime : haudquaquam. Mausolus
 etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάσεται αὐτῷ. καὶ τὰ Φον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 καρνασσῶ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τὰ Φον
 ἔχει, ἐκ οἶδεν· ἥδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέττα-
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλείπειν,
 ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὃ Κερῶν
 ἀνδραποδωδέσκατε, τῷ σὲ μνήματος, καὶ ἐν
 βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατασκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππας.

NIP. Ἰδὲ δὴ Μενίππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
ρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲς, ὦ Μέν-
νιππε, καὶ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ
καὶ ἐστέ; πρότερον, εἴμαι, χρηὴ γὰρ τῷτο εἰδέ-
ναι. NIP. Νιρέως, καὶ Θερσίτης. MEN. πό-
τερος ἔν ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; ἄ-
δέπω γὰρ τῷτο δῆλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἤδη τῷτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ ἄδεν τηλικῆτον
διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐνεῖνος ὁ τυφλὸς
ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν·
ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἄδεν χείρων ἐφά-

179

Nirei, Therfitae, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit,
vter sit formosior. Dic, Menippe,
non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis?
nam prius, opinor, illud scire commodum est.
NIR. Nireus et Therfites. MEN. Vter ergo
Nireus, vter Therfites: nondum enim hoc mani-
festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
re praecellas, quantum te Homerus iste caecus
laudavit, omnium formosissimum appellans:
sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
dici.

νην τῷ δικασῇ. ὦρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄν τε-
να καὶ εὐμορφότερον ἤγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάρωπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' εἰ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ
κρανίον ταύτῃ μόνον. ἔρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆ
Θερσίτη κρανία, ὅτι εὐδρυπτον τὸ σόν· ἀλα-
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρε' Ὀμηρεν, ὁποιῶς ἦν, ὅποτε συν-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνειράτά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἐκὲν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcerrimus venisti; sed ossa similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therfitae
cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chiuos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. NIP. Non ego hic
sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec
tu,

αὐτὸν, ὅτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν αἵδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τῶτο ἰκανόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, et similes omnes. THER. Mihi quidem hoc fuffecerit.

XXVI.

Μενίππυ καὶ Χείρωνος.

MEN. **Η**κεσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
 θυμήσεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκησας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN. τίς δὲ σέ ἔρωσ τῷ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνέρας τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα. ἔκ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανα-

Menippi et Chironis.

MEN. **A**udiui, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiuisse mori. CHIR. Audi-
 visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obii, quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui im mor-

ἀθανασίας. MEN. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὄραν
τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. ἔκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλόν τι καὶ ἔχ' ἀπλᾶν ἡγάμαι
εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
ὁμοίων, ἡλίας, Φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον,
ὥσπερ ἀκολοῦθόντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλή-
σθην γὰρ αὐτῶν. ἔ γάρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὰ τερπνὸν ἦν.
MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἰδῷ
δε

immortalitate. MEN. Non iucundum erat vi-
vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
per viuerem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
et quae fierent cuncta per seriem singula velut
alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
ptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc
rerum

41. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ] Est in hac oratione ἀ-
νακόλουθον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ --- τρο-
φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
guntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe,
munus habet, ut priorem structuram
repeti patefaciat. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 129

δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προσελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε καὶ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεεῖς τῶν πάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περισῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τᾶτο Φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν
τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim aequus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide tamen, Chiron, ne tecum ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae
in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ] Est περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus utitur, quibus in se conuersis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius est, qui aduerso capite pugnantia locutus sibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτὸν ἐγένετό σοι προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζῆτεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἷμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἐν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἷμαι καὶ Φασί, συντόν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit praesentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτιτος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἀγομεν ὥς τί ἐκ ἀπαιμεν εὐδὺ τῆς κατὰ

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

ΔΙΟΓ. Antisthenes et Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus

DIALOGI MORTVORVM 131

καθόδε περιπατήσοντες, ὀφόμενοι τὰς κατιόν-
τας, οἷσι τινὲς εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν διακρύβντας αὐτῶν
ὄραν, τὰς δὲ ἰκστεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίχας δὲ
μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθέντος
τῷ Ἑρμῇ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίχας ἀν-
τερείδοντας, ἐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ
τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοι-
κας γὰρ τινα πωγγέλοισι ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδωρος
τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
furique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
dam aegre descendentes, et quamvis in caput
proturber Mercurius, tamen resistentes, et fu-
pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.

ΚΡΑΤ. Ego enimvero persequar vobis, quae
vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
cum descendebant, et in iis insignes Ismenodorus

τε ὁ πλᾶσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάνης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
ἐν Ἴσμηνόδωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν
εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νιογνᾶ, ἃ κατελελοί-
πει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς
τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ
τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνος οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτᾶ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάνης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί'
ἐκ ἄσμενος τὴν ἔψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus ille diues noster, et Arfaces Mediae prae-
fectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gimebat, vulnusque in manibus habebat: tum
infantes paruulos, quos reliquerat, voce ciebat,
suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi
Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus euasata transeunda, bi-
nos tantum seruos secum duxerit; idque quum
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arfaces autem iam aetate prouecta, et sane
non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἤϊε τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζομαχίαν· ὑποσᾶς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπόδυσ, ἀποσείσται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῷτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷσα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu vterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluuium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ΑΝΤ. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? C R A T. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτη ἀπεκράσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ἐκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ζέρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διακείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βυβῶνα διαμπὰξ ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρῶς οἶοντι ἐγένετο; ἂν τῷ ἀν-
 δρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγα-
 νάνκει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίε ἵππεὺς κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ εἰς ἐξάναι χαμαὶ, εἶχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχασι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥς-
 περ

demouit ictum, sic ut culpis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat; eadem Arsaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem priuatae fortunae homo,
 pedibusque debilis: admodum ne stare quidem
 humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

DIALOGI MORTVORVM 135

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκινθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
θητὶ μάλιστα βαδίζουσιν. ὥς ἐπει καταβαλὼν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἀδερμῶ μηχανὴ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐνό-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

ΑΝΤ. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, εἰδ' ἀνέμιξα
ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι.
παρὰ τὸν πλῆν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐστερπόμεν ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,
τοιχῶν ἐτύχετε ξυναδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δανειστῆς, ὁ ἐν Πειραιῶς, καὶ Λάμπιος
ὁ Ἀκαρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt' suspendis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portauit
vsque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ΑΝΤ. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commode nauigarem:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. ΔΙΟΓ. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Piraeo, Lampias

ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέσιος
ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ
τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμ-
πης, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφά-
ξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγε-
το ἀπεσκλημέναι 43), καὶ ἐδήλα ὥχρὸς ἐς ὑπερ-
βολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
μενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὄντρο-
πον ἀποθανοί· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμέ-
νω τὸν υἱόν, ἐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην,
ὕπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Da-
mis ille dives Corintho vna descenderunt: Da-
mis scilicet per filium veneno sublatus: Lam-
pis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata:
Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse;
idque satis indicabat, vt qui pallidus mirum in
modum, atque attenuatus exacissime conspice-
retur: ego vero, quamquam scirem, exquire-
bam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusan-
ti filium, atqui non iniusta passus es, inquam,
ab

43. Ἄθλιος ἐλέγτο ἀπεσκλημέναι] Ὁ ἄθ-
λιος scribendum est, vt paulo post ὁ μά-
ταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venustas
orationis Graecae flagitat. Proprie vero
λιμῷ ἀπεσκλημέναι· nam fames extenua-
tum corpus contabefacit; atque adeo fame
miserum in modum emori. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 137

ὑπ' αὐτῷ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμῶ 44) χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταῆτης ὢν, ὁκτω-
καιδεκαῖται νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς παρεῖ-
χες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστινε γὰρ καὶ κεῖνος,
καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τῶς μὲν πολεμίας ἔδὲ πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζετο πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκαρίᾳ,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ συναγμῶν ἐάλωσ
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ
κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι

χρή-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequeretur? quid in-
simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula,
lacrimisque fictis et suspitiis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum
accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. 'Ομῶ] Frequens apud Atticos ὁμῶ nu-
meris adiunctum, et significans *circiter, ad-
modum*. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοπικόν est Atticis, siue aduerbinum
locale; neque minus, ut solet hoc genus,
χρόνος δηλωτικόν. *Hemst.*

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκεισι κληρονόμοις, εἰς αἷτι βιώσασθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἐκ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε γέροντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνεμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποιμίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τέτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίᾳ;

Τέτον ἂν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικῆτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτισε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enim uero non vulgarem delectationem prae buerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et inspectare e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis prouectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum

DIALOGI MORTVORVM 139

ἀφιγμένος; ἤπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῷ-
το. ΔΙΟ. ἄρα ἔν ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ
πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. ΠΤΩ.
ἔδὲν τοιᾶτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγόνοι ἀμφὶ τὰ
ἐννευήκοντα· βίον δὲ ἀπορον ἀπὸ καλᾶμε καὶ
ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκ-
νός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιᾶτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;
ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
νάναι δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις,
ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ
ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τῷ πορθμέως. τί ἔν ἄν
τις

quum huc adueneris? an forte rex eras?
MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe
satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num
ergo diuitiis adfluebas? idque adeo dolorem
tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
ieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem
attigi propemodum nonaginta: vitam vero in-
opem calamo piscatorio ~~et~~ linea sustentabam in-
signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis
vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-
cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
fugendum. DIOG. Deliras, senex, et iuue-
niliter atque inepte fato aduersaris, quum ta-
men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
dicat

τις ἔτι λόγοι περὶ τῶν νέων, ὅπῃ οἱ τηλικῶ-
 τοι Φιλόζωοι εἰσὶν; ἔς ἑχρῆν διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον.
 ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται ὡς
 ἀπόδρασιν βεβαύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ σόμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat conse-
 ctari mortem, tanquam senilium malorum re-
 medium? Verum abeamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuersantes.

XXVIII.

Μενίππς καὶ Τειρεσίᾱ.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔκείτι διαγνῶναι ῥᾶδιον· ἅπανσι
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔκείτ' ἀνεῖπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeas,
 vter

DIALOGI MORTVORVM 141

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμΦότερα ἐγένεχ' ἄνθρωπος, ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀνάσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαρὲν εἶπέ μοι, ὅποτερ' ἐπειρά-
θης ἡδίοτος τῶν βίων, ὅποτερ' ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παραπλοῦς, ὡς Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὡς Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρεσθαι τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίως ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν

vter Phineus fit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, et vtrumque te solum, marem et feminam, ex poetis audivisse memini. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, vtrum expertus fueris suavius vitae genus, quum mas fores, an femina?
TIR. Porior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini sexus, quippe magis negotiorum expertus: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. MEN. Non tu audiisti, Tirefia, Euripidae Medeam, qualia dixerit deplorans muliebri secus tanquam miseras, atque intolerandum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑΦεξαμέναις; ἀτὰρ
εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς Μηδείας
ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα,
ἢ σεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;
TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN.
ἔδεν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρίναί,
εἴ σοι ῥάδιον. TEIP. ἔ σεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ
ἔτεκον δ' ὅμως. MEN. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ
καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναι. TEIP.
εἶχον δηλαδὴ. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα
ἠφανίσθη, καὶ τὸ μῦριον τὸ γυναικεῖον ἀπε-
φράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀν-
δρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐ-
τίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. ἔχ
ὄρω,

dum ex puerperiis dolorem sustinentes. Verum
dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae
iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras,
an sterilis et partus expers degisti in illo vitae
statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas?
MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin
responde, si tibi promptum. TIR. Haud sterilis
eram, neque tamen peperi. MEN. Satis
est: nimirum an matricem habuisses, volebam
scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Tem-
poris autem tractu tibi matrix evanuit, pars mu-
liebris obitrueta fuit, mammae emarcuerunt, et
virile membrum succreuit, barbamque protulisti,
an statim ex femina masculus euasisti? TIR. Non
video,

ὁρῶ, τί σοι βάλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν
μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' ἄτως ἐγένετο. MEN.
ἔ χρὴ γὰρ ἀπισεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιοῦτοις·
ἀλλὰ καθάπέρ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴ-
τε δυνατά ἐσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδύχασθαι;

TEIP. Σὺ ἔν ἐδὲ τᾷλλα πισεύεις ἄτω γενέ-
σθαι, ὅπότε' ἂν ἀκέσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ὅτι
ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδό-
να, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγα-
τέρα; MEN. ἦν πᾶ καίκεναι ἐντύχω, εἴσο-
μαι ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτισε, ὅποτε
γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύῃ τότε, ὥσπερ καὶ ὕψε-
ρον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἐμαθες εἶναι; TEIP.
ὁρῶς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facia.
MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere
talibus sed velut insulsus, re non explorata
fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse
facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse,
aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen,
aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando for-
te obuiam venero, cognoscam quid dicant: tu
autem, vir optime, quum mulier eras, tunc
etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an
simul vir et vates esse didicisti? TIR. Ecce
enim ignoras, quae ad me spectant omnia; me
scilicet

διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπὴρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τει-
ρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τῶτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λέγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirefia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
rum more facis: soletis enim vates nihil sani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφό-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes
desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitiuius
illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
loquitur, ut in Tragoedijs Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 145

ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶην
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσό-
 μενος, ἔτε προσεῖπεν ἡξίωςας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον.
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίως
 δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῇ ἀνεψιῷ γε ἔσσι. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπέπασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων.
 ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυ-
 νεύοντα

destinaras, quid incusas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruavi in peri-
 culo

νεύοντα κατακνηόφθαυ ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξίς εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῶν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὦντι, Φέρεσσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ' ἄλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστη πράγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις με κατεδίκησεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὼν Ὀδυσσεά
μή

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, The-
tin, quae, quum oporteret haereditatem armo-
rum tibi tradere, quippe cognato, in medium ad-
lata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui
contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia
dignum, o Ajax, si homo cupiditate tacitus fuerit
gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque no-
strum pericula subire non refugit: quin vero sape-
ravit re, idque Troianis iudicibus. AIAX. Equi-
dém scio, quaenam me condemnauerit: sed fas
non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μη εχὶ μισεῖν ἐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τᾷτο ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo;
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώστρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπιτε κατὰ τά-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκυσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω.

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercurio, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysium campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δοξω λέγειν. MIN. νῦν ἀνάσω αὐτίς; ἔ· γὰρ ἐξηλέγκω, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τότε τὰς ἀπεκτοναίς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅπῃσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευσά μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦν-
τες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu convictus es, Sostrate, malefici
totque homicidiorum? SOST. Sum sane con-
victus: considera tamen, an iuste supplicio sum
adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. MIN. Loquere, dum ne proluxa, ut
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. SOST. Quaecumque egi in vita, utrum
sponte mea egi, an fatali stamine destinata
mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca vi-
delicet. SOST. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ,
ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρῆκτέα. ΣΩΣ.
εἰ δὲν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλε φονεύσειεν τι-
να, ἔδυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
εἶον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πει-
σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον·
ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρα-
σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύη 46) τῷ παραδείγματι.
ἦν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
pe, quae unicuique nato iniunxit, quae facien-
da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
ipsum enssem; is enim administer est, utpote
instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
vberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαψιλεύη] Δαψιλῆς, δαψίλεια, δα-
ψιλεύειν copiam et abundantiam significant,
at talem praecipue, quae proluxa largitate
ad utilitates aliorum et commoda diffunda-
tur.

ἤν δέ τις, ἀποστείλαντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. *Δαψίλεια* τῇ ἐνδείᾳ saepius est contraria. *Δαψιλεύσθαι* non tantum *adfluere*, *abundare*, sed et *passiue*. Pecora solent, si in vbertate pabuli largissima versentur, ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti riuulos diuergentis: nam primum actiuæ formæ neutra virtus est subiecta. Multo rarius est, vt forma media hunc in vsum veniat: itemque contra valde infrequens, si actiua ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix reperias. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sine liberaliter largiendo, sine quodlibet aliud faciendo se præbere*. Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim actiuam adipiscitur, structuræ tamen ductu varîe disparatam; *suis ex copiis et facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quæ luculenter in aliorum vtilitatem præstantur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitium, sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit *Xenophon. K. Π. II. p. 29. ἡμῶν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς Φίλοις τὰττε τῷ ὀλίγῃ ἀξίῃ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ*. vbi pro libera-

DIALOGI MORTVORVM 151

τὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἔσθον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγκαπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρθῶς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσ-
έταττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat,
K 4 illos

liberaliter et copiose fundes eum vsurpasse, bene notat Budacus, atque adeo tantumdem esse, ac si diceret, praelarge nobis videndi materiam praebebis. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, satis constat: verum rarius occurrit, quem noster vsurpat, additus huic verbo casus tertius. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, vtrum accipias, Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito vberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Hemst.

έταττε, καὶ τέτρε τιμῶν τὰς διακονησαμέναις
 ἀλλοτρίαις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. ὦ
 Σώσρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔκκατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τῆτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ-
 ληψῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτῶν
 τὰ ὅμοια διδάξῃς.

illos contra praemiis et honore adicias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enimvero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. ΜΙΝ.
 Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non larro solum, sed et sophista videre. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐξίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἄλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et vnde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in urbe.

K 5

MEN.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότῃ πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἶδης χωρὶς ᾧκισαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνευ αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξῃ ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἄτωσίπως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων I).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernæ portis relicto, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quæ causa tibi fuit novæ et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuventus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Define, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis;
quis

I. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἢ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἐκ ἡδεῖά τις, εἰ δὲ ἀσπάσιος ἢ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θεβαίῃ Τειρεσίῳ.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἂν
ἔτιως ἐμμέτρως ἐρράψῃς πρὸς ἄνδρας Φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via: MEN. Amicorum suauissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut confulerem Thebani Tiresiae. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem

que adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. 'Αλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque est Edd. seruato, sensus erit oratione directā, *At tu profecto deliras*: verum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogacionem dabit, *Heus tu, num deliras?* Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπεῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καίνον οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιορνεῖσι, το-
κογλυφθεῖσιν, ὀβολοσατῆσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι,
καὶ κακοδαίμονες· ἔ γὰρ ἴσασιν οἷα ἑναγχοσκε-
κῶρωται πρὸς τοῖς κἄτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ,
μὴ τὸν Κέρβερον, ἔδεμῖα μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν
αὐτῆς. ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον
τοῖς κἄτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. MEN. Per Iouem
sane

καὶ πολλὰ. ἀλλ' εἰ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
ἅπαντας, εἰδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀεβείας ἐπὶ τῷ
Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδ' οὐκ, ὦ Μένιππε,
πρὸς τῷ Διὶ, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
λῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπᾶν ἔρεῖς· τὰτ'
ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
μὲν ἐπιτάττεις τὸ πῖταγμα, καὶ εἰ πάντα ἀσφα-
λές· πλὴν ἄλλα σᾶγε ἕνεκα τοῦ αἰσχυροῦ. ἔδοξε
δὲ τὰς πλεσίους τέττας, καὶ πολυχρημάτους,
καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην
φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰρ εἰς,
τὰ

facne multa: verum fas non est illa efferre ad
omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iovem
villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
mandas mandatum: neque usque quaque tu-
tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
qui aurum occlusum, tanquam Danaën,
seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
quae

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
ter atque amice communicando solet poni:
Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲς
καὶ μὴ Φθονήσης. Hamst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἂ μάλισ' ἂν ἠδέως ἀκῆσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θεῶν ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπερφητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ἐπότε Φίλος ἀγῆρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κητάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν Ὀμήρου καὶ Ὑσιόδου πολέμους, καὶ γᾶσις διηγεμένων ἔμολον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audierim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiriue merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo consilium meum, et vnde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram; audiebamque Homerum et Hesiodum bella et factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμην εἶναι καλὰ, καὶ ἐπαρέργως ἐκινέμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν ἐν μεγάλῃ ἐν καθεύδειν ἀμφιβολία, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ ἕτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγέμην μοιχεύσαι καὶ σασιάζαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας τάναντία τέτοις παραινέειν, εἰ μὴ κυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulsiões, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commouebam. Vbi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges audiebam, quae pugnantia poetarum praecipis iuebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me iacerem: neque enim Deos vnquam arbitrabar moechatos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi has res honestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρεν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς κλυζμένους τέτας Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ,τι βέλουσιν, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῃ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτὸ Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὖρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὲν ἀπέδειξαν ἔτσι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῷ τῷ ἐκ παντὶς μετιέναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὰ εὐδαίμων. ὁ δὲ τις ἔμπαινον, ποιεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, infici-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiorum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρεσζέοντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπιρ-
ράψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
των παρεκλείετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεόντα αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιούτον τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραν παρ'
αὐτῶν ἀκέων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἐκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingerentem, dum continuo inculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis, quum unusquisque eorum
dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
θανὲς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μὴτε τῷ θερμὸν
τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τῷ ψυχρὸν,
ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς,
ὥς ἂν ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν
ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἔκασχεν τοῖς νυσά-
ζασι τέτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ
ἀνανεύων ἔμπαλιν.

"Ἐτι δὲ πολλῷ τέτο ἐκείνων ἀτοπώτερον"
τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηδεύων
ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.
τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημά-
των, ἐώρων ἀπρὶς ἐχρημένους αὐτῶν, καὶ περὶ
τέκων

diceret, valde praestantes probabilesque ratio-
nes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum
esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigi-
dum, contradicere posses; idque licet scires
perspicue nunquam rem eandem et calidam
esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitan-
tibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa re-
nuerem.

§. Praeterea vero longe hoc istis erat absur-
dus: nam illos ipsos inueniebam observando
valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae
vitae rationem instituere: eos itaque qui con-
temnere praecipunt opes, animaduvertebam
illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli
non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας 4).
τάς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅ-
παντας κατηγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέρανον, ἡρέμα παραμυθόμενος ἐμαυ-
τόν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de usuris litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2 veri

4. Πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo pravis
artibus libidinem explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβόητας, quum docuisset
διαβόητον, et διαβεβοῆσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τὰληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι·
καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνῶντι τέτων ἕνεκα ἔδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἤκον δ' αὐτὰς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῷ ἄδω τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτοῖς
ἀνχπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρά τι-
νος τέτων διαπραζάμενον τὴν κατὰβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίην τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῷ, ὅτε μάντεως καὶ σοφῷ, τίς ἐσιν
ὁ ἄρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriore partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in vtramque partem dici. Hemst.

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν
Χαλδαίων σοΦῶ. ἀνδρὶ, καὶ θεσπασίῳ τὴν τέχ-
νην, πολιῶ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθειμένῳ· τῆνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καδικετεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδῆς.

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
έννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενός
ἔλουε, κατὰγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exfiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem:
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus
obtestatus vix exoravi, vt, qua veller, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summō mane, et
ad-orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam:

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν ταῖς ἀγῶσιν κηρύκων, ἐπί-
 τρεχόν τι καὶ ἀσαφές ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ'
 εἴκει γέ τις ἀπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπὶ τὴν τρεῖς ἂν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον
 ἀποπτύσας, ἐπανάγει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos inuocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 o- rum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανάγει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit errata, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανάγειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodauit. Hemst.

τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίπρατον
καὶ τὸ τῆς Χοάσπε ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος
ἐπὶ τῆς πύας. ἐπεὶ δὲ ἄλλος εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τὴν μετὰ, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνησε δορδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θοῦσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν γ), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ ταλοῖπὸν ἀμφὶ πλῆν εἶχομεν.

Αὐτὸς

nuces: potus lac, mulsim et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluuium deductum lustrauit me, deterfit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, vt eram, retrocedentem: tum
porro nauigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Vt ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vl-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέρχασθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιενεγμῶν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἂν μαγικὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
πολλὰ εἰοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πάλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις
ἔρηται με τᾶνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἑρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τῆτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνίημι τὴν
αἰτίαν ἅτε τῷ σχήματος, ἅτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τῆτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι προὖ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδ' αὖ κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπει-
κάζειεν αὐτοῖς, ῥηδίως ἂν τὴν τῷ Αἰαντὶ Φρε-
ρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus
arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
viui ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aea-
ei fallerem, et sine impedimento transirem, ut-
pote

συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῆς σχήματος.

"Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμε-
θα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἔν ἅπαντα τὰ
παρασκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν
ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μέντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ 8)·
εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluvium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri-
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνέμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσάτῳ δᾶδα κιομένην ἔχων ἔκ' ἐτ' ἡγεμαίᾳ τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμᾶ πάντας ἐπέβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἑριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ἰνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto deuenimus in locum desertum, syluestrem et sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus, oues mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

IO. Sta.

Εὐθύς ἄν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τῷ δαΦος ἀνερρέγγυτο, καὶ ἡ ὑλα-
κὴ τῷ Κερβέρεϊ πύρρῳθεν ἤκαετο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερμάτηφές ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδει-
σαν δ' ὑπένεθρεν ἄναξ ἐνέρων Ἀίδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τῷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὖρομεν τεθνηῶτα μικρῶ
δεῖν ὑπὸ τῷ δέξας· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δὲ μὲ κρέσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν
εὖδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πληρὴς τὸ πορθ-
μεῖον,

IO. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum inuenimus mortuum propemodum
prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commouit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta porti-
toris

μειὼν, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' ἔν ὁ βέλτιος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰή-
θεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπρόθρμευσέ τε ἄσμενός, καὶ ἀποβᾶσι διεσή-
μαινε τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχό-
μενος αὐτᾶ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀΦικνέ-
μεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὲ
περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰ-
σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμε-
θα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe
faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput
ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic
vt mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse.
Verumtamen optimus Charon vt vidit leoni-
nam pellem, opinatus me Herculem esse rece-
pit me; lubensque transuexit, atque etiam
egressis demonstrauit semitam.

II. Quum autem eramus in caligine, praeibat
Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhae-
rens, donec ad pratum ingens peruenimus aspho-
delo confitum: ibi tum circumuolitabant nos strid-
ulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi
accessi.

Θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὲς ὑψηλᾷ καθήμενος· παρῆναι δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλᾶσσορες, καὶ Ἑρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλθόντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συνοφάνται, καὶ τοιᾶντος ὁμιλος τῶν πάντων κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλάσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσήεσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Fúriæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiscentium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσατην et τοκογλύφον *Philo. Iud.* p. 454. C. Genus hominum Athenis et vbiq̃ue inuisum: hæc bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam θανείσης· vtraque verustatem vsus ipsa compositione produunt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculpere. *Hemst.*

σαν, ὤχρoι, καὶ προγάρσoρες, καὶ ποδαγροί,
κλοιὸν ἑκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-

τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κέ-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra cornuorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homero κορώνη*, posterioribus
ρόπτρον, επίσπαστρον, κρέκος τῆς θύρας,
vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῷ commodè iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κέρακας vsurpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπικειμένος κόρα-
κα vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τῷ κόρακος
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae *Hesychio πέδη*, et, *Χοῖνιες,*
αἱ βηθεῖαι πέδαι, quas utrasque copulauit
Ari-

τον ἐπικείμενος. ἐφεσώτες ἔν ἡμεῖς ἐωρῶμεν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡέκομεν τῶν ἀπολογε-
μένων. κατηγόρεον δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τέτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἶσθ' ἀπε ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λεμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos novi quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iovem? illud enim quoque ne di-
cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
lem.

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem χοίνικες tum plurali numero ple-
rumque soleant efferrī, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*,
ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: δεσμὸν σιδή-
ρεον exponit *Poll.* X, 167. prolati Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt κλωὸς,
κλοιὸς et ἄλυσις. Iam si legeris in *Lucia-*
no, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα,
vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λαμέναις σικαῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταὶ τείνου, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσσι τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ἅτε ἰαεὶ συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην
 ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάστιγα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus vmbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 fint, neque vnquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritis pro facinoribus patratis. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum dete-

σαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνῃ
πάντα, πλᾶττες λέγω, καὶ γένῃ, καὶ δυναθείας,
γυμνοὶ, καὶ τω νενευκότες παρειαίηκεισαν, ὡς-
πέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγωγε ταῦτ' ὄρων ὑπερέ-
χαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίζαμι αὐτῶν, προσίων
ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμύμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλίαν ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειαίηκει-
σαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠ-
δοῦμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia fortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retra-
ctantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam,
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vesti-
bulis adstabant egressum eius expectantes, impul-
si exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-

ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

αὐτοῖς πορφυρεῖς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίζς ἀποφαίνειν τὰς προσειπόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταΦιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ἄν ἠγιώντο ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος, ὁ Κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia iuuandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ἔμῳ τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολασήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀνῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκχέτο, καὶ οἰω-
γὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σρέβλαι,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπά-
ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
τό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δέλοι, σατρά-
παι, πένητες, πλῆστοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
χος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκλύπτοντο,
καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποισιν, μά-
λα δειλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enimvero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotæ: Chimaera discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
uites, mendici: cunctosque poenitebat patrato-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero præ pudore vultus tegebant, seseque
auertebant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi,
qui

τα, πῶς οἶει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερίπταμ πα-
 ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
 κακῶν ἐδόδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολά-
 ζοντο. καὶ μὴν καὶ κείνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν
 Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
 τалον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τίτυόν·
 Ἡράκλεις ὅσος! ἐκεῖτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.
 Διελθόντες δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πεδίον ἐσβαλ-
 λόμεν τὸ Ἀχερεΐσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
 ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
 ὁμίλοντῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
 μένης· τὰς μὲν παλαιάς τινας, καὶ εὐρωτιῶν-
 τας, καὶ, ὥς φησιν Ὀμηρος, ἀμνηνῆς· τὰς δὲ
 νεαλεῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
 rum contemtores in hac vita: at pauperibus pro
 dimidia parte malorum immunitas erat concef-
 sa: et quum interquieuissent, denuo poenis
 adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
 le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
 le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
 cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
 inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
 mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
 in populos et tribus dispersitam turbam ibi
 commorantem; veteres alios situque mucio-
 dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
 alios

ῥαλκίς, καὶ συνεσηκώτας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὰ πολυαρκῆς τῆς ταριχεύσεως.
 τὸ μέντοι διαγινώσκεν ἕκαστον ἕκαστον τι ἢ ῥά-
 διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὁμοιοί, τῶν ὁσέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις
 καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 μεν. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκνον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὁδόν-
 τας προφαινόντων, ἠπέραν πρὸς ἑαυτὸν, ὥ
 τινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τῆ καλῆ Νι-
 ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴσον ἀπὸ τοῦ Φαία-
 κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem vnumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplari eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 tique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbis in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernerem Thersiren a
 formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaeaa-

κων βασιλέως, ἡ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἀδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἔδενος ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἔδοκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρῇ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἑκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύσιν σχήματα προσάπτεσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα ἡ Τύχη βασιλικῶς δισκεύασε¹²), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinatorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelliti-

12 Δισκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mirerur:

καὶ δορυφόρος περαδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν ζέ-
ψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινὰ καλὸν εἶναι ἐκόσμησε·
τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρσεύευσεν· παν-
τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θεάν.
πολλὰν δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ ἐνίων σχήματα, ἃ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομ-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τᾶ οἰκέτῃ καὶ
αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δριον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri seruillem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornauit: illum defor-
mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
to, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud sinens ad finem vsque
pompaе interesse quo collocati fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git serui captiuique ornatum suscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε
probauerim. Iam tiaram et diadema, siue
regium insigne candidae fasciae ob tiaram
circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, qua de re monuit Barn. Briffon. de
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τέως ἐν τοῖς οἰκίσταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶχε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς κειρὸς παρελθῇ, τὴνικαῦτα ἕκαστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίγνεται, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρειν. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισῆσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχουσιν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permittit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumserant.

Opinor

13. Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἑώρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέχας, πρὸς
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντα,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμω γιγνομένω, ἢ Ἀγαμέμνονα·
 καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρροπος ἢ Ἐρεχθίδος σχῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προῆλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκλευσμένος. ἤδη δὲ πέ-
 ρας ἔχοντας τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἑκα-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ
 τῶν ἐμβάτων, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 καὶ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, καὶ Κρέων ὁ Με-
 νοειῶς, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς Σκηνιεύς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 ut usus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim seruus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 fuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Polus Chariclis Sunienfis nomine nunc suo dictus,

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογεΐτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πο-
λυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τέφρας ἔχοντες
ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμ-
ματα, ἔδδ᾽ ἐν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
ιδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄτος. εἰ
γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν
Κάρα, τὸν ἐν τῇ τέφρᾳ περιβόητον) εὖ οἶδα
ὅτι ἂν ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἔτω ταπεινῶς ἔρρι-
πτο ἐν παραβύσῳ πρ 14), λανθάνων ἐν τῷ
λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde
atque ista hominum res sunt, ut mihi tum vi-
denti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui
sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta ha-
bent in terris, columnas, imagines, atque inscri-
ptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam
plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si
conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico,
cuius ex monumento late fama circumfertur, id
quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ri-
dendo; tam humiliter abiectus erat in angulo
quodam remoto, latens in reliqua mortuo-
rum

14. Ἐν παραβύσῳ πρ 14] Παραβύειν, in an-
gulum aliquem infulcire, ut a conspectu
et

λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμαὶ δοκεῖν, τοσῷτον
ἀπολαύων τῆ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ
ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάσῳ τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἔπλεον ποδὸς) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σαλμένον. πολλῷ δ' ἂν αἶμα μᾶλλον ἐγέλας,
εἰ ἐθέλω τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤττι τარი-
χοπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῆ τυχάντος ὑβρι-
ζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
falsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύς, *clam*, *occulte*: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus adioni-
busque, quae conscientiam et lucem aliq-
rum refugium. *Hewst.*

ζομένους, καὶ κατὰ κόρῃς παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπύδων τὰ ἀτιμότερα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἔδὲ κρατεῖν ἐμαυτῷ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθῷ ἀκείμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρσίεις, καὶ Πολυκράταις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης ἀνὰ κεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σὺν εἰσι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἴ

lias, et alapas in caput impaetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens adtritatos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triuiis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios et Polycrates.

18. PHIL. Absurda narras de regibus, et parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Vlysses, Nestor, et si quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοπο-
σίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδῳ
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
ἀκέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ᾄδει μᾶλα
τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἐ ἀνίστασθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἔ φέροντας τὸν
Διογέην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυῶσθαι κατὰ τῶν
πλε-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extumuerant e veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audit plorantes, pristinamque fortunam
animo rememrantes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, vt consilia voluant
migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλεσιών; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· εἴ γὰρ οἶδ' ὥπως, περὶ τῆς λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γάρ με παρ' αὐτοῖς, πρῶθ' εἰσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν (15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
 θύς

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero sub-
 monuisti: nescio enim quomodo, quum de eo
 dicere proposuissem, longissime aberrarim ab
 instituto sermone. Ergo dum versabar apud in-
 feros, edixerunt prytanes comitia de rebus ad
 communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui
 multos viderem concurrentes, immixtus vmbra
 statim vnus eram illorum, quibus in concio-
 nem

15. Πρῶθ' εἰσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula lo-
 quendi ad comitiorum apud Athenienses
 consuetudinem aptissime respondet. Pryta-
 num erat munus senatum aut comitia fixa
 tabula, quae, quid in deliberationem ve-
 niret, continebat, indicare: id *Polluci* est
 VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ
 πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐν δεῖ χρηματι-
 ζεῖν. *Aristoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλη-
 σίαν dixit apud *Harporat.* in Κυρία ἐκκλη-
 σία: atque ita *Aeschines* de male obita lega-
 tione, προγράφει τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας
 δύο κατὰ τὰς νομὰς p. 35. v. 43. p. 36.
 v. 4. idem est, προθεῖναι ἐκκλησίας. *Li-
 ban.* Decl. XVI, p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν
 οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. *Hemst.*

θῦς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν· διωκῆ-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλεσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπερψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασάς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῷτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλέσιοι δρω-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρέπον τῶν πενήτων καταφρονούν-
τες, Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὲν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
ταῖς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
tabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et gravium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

Psēphisma.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,
visum est Senatui Populoque, ut,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τάς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄνυχας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιᾷ-
 τῳ διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν,
 ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορῶντες,
 καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τέντεῦθεν
 δὲ λοιπὸν ἔξειναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν
 γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς
 Ἀλιβαντίδος.

Τὰτε ἀναγνωσθέντος τῆ ψηφίσματος ἐπε-
 ψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ
 πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκ-
 τησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται,
 καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγὼ δέ,
 ἔπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
 ἰκέτευον

animas autem sursum remissas in vitam demergi
 in asinos, vsque dum in tali statu transegerint
 bis centum et quinquaginta mille annos, asini
 ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pau-
 peribus acti: exinde demum ut liceat ipsis mo-
 ri. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F.
 Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistra-
 tus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit
 Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata,
 quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego
 porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
 eum-

ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα δαρηγσάμενος, εἰ-
 πειν πρὸς με, Πρίον τινὰ ἡγεῖσθαι τὸν ἄριστον
 βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόν-
 τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωγον) ὦ τέκνον,
 Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν ρίδα σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
 παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γίγνω-
 σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ θεμὶς λέγειν πρὸς σέ·
 ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμάνθυος. μηδα-
 μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ
 περιίδης με σὲ τυφλώτερον περιίοντα, ἐν τῷ
 βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
 λων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς
 Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
 σωφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
 poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
 tam. Tum ille risu sublato (est autem caprus
 oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
 fili, inquit, causam novi tuae fluctuationis la-
 sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
 at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
 enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
 suavisissime pater, quia eloquere, neque me
 asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
 Ille enimvero, quum me seduxisset, longaeque
 ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
 rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
 dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Primi* vertunt: non

σωφρονέστερος· ὅς τῃς ἀφροσύνης πενθάμενος
 καὶ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμε-
 νος, τῆτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν

dentissima. Quare tu, posita dementia rima-
 di coelestia, et fines ac principia rerum inspi-
 ciendi, despues solertes illos syllogismos, et
 haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus
 vnum modo venabere; vt eo, quod in mani-
 bus

iniuria dissentit Fabricius B. G. IV. c. 16.
 p. 498. Quod vero Tiresias, inquit, Me-
 nippro in aurem susurrat, optimum vitam esse
 τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita pri-
 vatorum, sed illiteratorum, qui philosophis
 a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno
 cum fastu tractantur. Sane nihil est ire-
 quentius, quam φιλοσόφοι et ἰδιώται in-
 ter se opponi. Nec philosophis solum, sed
 et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται· at-
 que adeo cuiuscumque artis rudes ἰδιῶται
 sunt; si ad artifices comparantur. Nolim
 tamen hic priuatam vitae conditionem, quae
 procul a philosophorum rixis remota, quie-
 tem sectatur, et res, quae vsu quotidie ve-
 niant, commode atque eleganter dispen-
 sat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμο-
 σύνη, quae longe recedit ab operosis phi-
 losophorum inanibusque concertationibus,
 saepe laudatur. Hcmst.

παρὸν εὖ θέμενος 17), παραδράμης γελῶν τὰ
παλὰ

bus est, sapienter vltus praetercurras ridendo

N 2

plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem prouerbiū veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. vtrum-
vis enim ποιεῖν ἐτ' θέσθαι, illud quidem lon-
ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
non explore comitis, mīse fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo prouerbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum lucro
appropere, inque rem suam conuertere*. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschiopulo, τὸν αὐτὸ οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι. Sic Thucyd. VIII, 24. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι. et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν
Duplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod in manibus est, soleriter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera, si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemst.

παλιν, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπεύδων. αἷς εἰπὼν
 πάλιν ὥς το κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
 Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί διαμελλομέν, καὶ ἔκ
 ἄπιμεν αὐτὸς ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
 θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι
 καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
 γαγὼν με πρὸς τί χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
 ρον, δειξας τῇ χειρὶ πέρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ
 λεπτόν ὥσπερ διὰ κλειθρῶς ἐσρέον Φῶς, Ἐκεί-
 νο, εἶπε, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφωνίᾳ, κλειθεὶν
 κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἀνι-
 θι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. * Ἡσθεῖς
 δέ

pleraque, nec quicquam serio studio confede-
 ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
 confitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
 vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
 ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
 haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
 brevem equidem tibi et minime molestum osten-
 dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
 locum reliquis caliginosiorum, ostendensque ma-
 nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
 per fenestram influens lumen, illud, ait, est
 Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeo-
 ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.

Ego

δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενός, χαλεπῶς μάλα διὰ τῆς σομῆς ἀνερπύ-
σας, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐν Λεβιδείᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
quum difficulter admodum per angustum ostium
erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπεῖντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ERM. Τί γέλῃς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθη-
μεῖον ἀπελιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν ἔκ παντὶ εἰωθὼς ἐπιχω-
ριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; CHAR. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐσι τὰ ἐν τῷ
βίῳ.

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
naucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem usque diem non valde solitus
frequenter res superas? CHAR. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 verlan-

βίω, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σφερέμενοι πάντες οἰμώζουσι κατϊόντες
 παρ' ἡμᾶς· ἔδεις γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευ-
 σαν. αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ Ἄδῃ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκείνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόνεως 1)· γένεσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς θεόν ἐντετυχημέναι
 σοί· ξαναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 σῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πρόθμευ· ἀπέρχο-
 μαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ὄντι Διὶ τῶν ἄν-
 θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agent homines:
 deinde quibus priuati omnes plorent, vbi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 secus ac Theffalus ille iuuenis, ad vnum diem
 relinquendae navis venia, escendi in lucem;
 mihiq̃ue videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstran-
 doque, vt qui noris omnia. MERC. Non
 sane vacat, Portitor! etenim proprio cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

I. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu: alioqui crimen erat
 λειπόνεω γένεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίξ persequebantur. Hemst.

θρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστί, καὶ δάμα
μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσαί· εἶναι,
παραδὲς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον
πρῶτον ἐποίει, εἴψη καὶ μὲ τεταγὼς τῇ ποδὸς
ᾧπὸ τῇ θεσπεσίᾳ βηλᾷ, ὡς ὑπεσπάζων γέλῳ-
τα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ριόψει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλες, καὶ συνδιάκτα-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίης,
σκεῖ-

ni; hicce vērō, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras: aut, quod Vulcanus nu-
perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
reptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae ~~filii~~, eo-
rum

N 4

2. Συνδιάκτορος] Mercurium Homerus, He-
siodusque διάκτορον Ἀργεῖ Φόντην vocarunt:
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorare constat, aliis aliam
originem assignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probanda existimo,
διάκτορον interpretatur *munusculum mandata*
perfe-

ἐμείνων γὰρ σε μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευτα, ἢ πρόσσωπον εἶναι· ἀλλὰ
σύ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασρώματος ἐκταθείς,
ὡμὰς ἔτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἰ τινα λαλὸν νε-
κρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλὴν διαλέ-
γη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἐλ-
κων,

rum quidem vt meminisses, quod nunquam te
antliam ducere iussi, nec remis admoui: quin
steris in transiris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inteneris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos retinos
agens

perferentem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera *transuectorem animarum*, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. *Διάγειν* verò, quod est *traicere, trans-*
vehere, de Charonte posuit *Aristoph. Ran.*
v. 140. et commodè *Schol. Aeschyl. ad 'E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυόλον θεωρίδα, quo-
modo cymbulam infernī peritioris Tragi-
cus appellauerat, exponit τῷ διάγσαν
τὰς νεκράς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, vt Mercurium iure Charon non
tantum ἑμπλῆν, sed etiam συνδιάκτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. *Hemph.*

κων, ἐρεττώ μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῶ πατρὸς, ὃ
 Φίλτατον Ἐρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπανέλθοιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀΦῆς, ἔδεν τῶν
 τυφλῶν διείσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλ-
 ονται διεκασταίνοντες ἐν τῷ σιότῳ, ἔγω δὲ
 καὶ γὰρ σοι πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς.
 ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένην
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τετὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 τασήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suauissime Mercuriole, ne me destituas: imo
 age per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam. Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecus intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit: iamque video mercedem praestiti
 N 5 officii

3. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περιηγήσεως· καὶ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργηγῆσθαι δὲ ὁμῶς· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ἐπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν σοι ἰδεῖν καὶ ἐκαστον ἀκριβῶς ἀμύχανον εἶναι, ὡς πορρωτέρω. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καὶ ἀπὸρρῶντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐναργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλετωνος ἀρχὴν (ζημιᾶν 4), μὴ νεκρωγῶντάς

officii praesentibus pugnis omnino perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et accurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitium, a Ioue: te sane ipsum idem impedierit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. α. ζημιᾶν] Reticere aliquando in vno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diuersae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum καλῶς

γαγῶντα πολλὰ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελώνης Αἰα-
κὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, πᾶτ' ἤδη
σκεπτόν. ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ
βέλτιστον· ἐγὼ δὲ ἄδεν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
νος ὢν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψη-
λὰ τινος ἡμῖν ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ'
ἔδοις· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἄραγόν ἀναλθεῖν
δυνα-

nillos mortuos deducas longo temporis interval-
lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita spectes, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
αὐτὸν ὡς κωλύσει contrarium.

Eam in modum huic loco recte suppetias
tulit *Tb. Wopken*. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. II.

5. Σὺ δὲ . . . δυνατόν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Logo itaque σοὶ δὲ, vel
δυνατὸς ἦς. *du Soul*.

Σὺ δὲ] Nominatiuum tueri licet, si statuas
abso-

δυνατὸν ἦν, ἐκ ἅν' ἐκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κηδεύρας· ἐπεὶ δὲ ἔθ-
 μεις εἰδὼν οἷς αἰεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἐμμή, ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ἀπόταν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῶν ἐμπέ-
 σῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν σείλαι, ἢ ἐνδᾶ-
 να

dendi ius tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, quicum vniuersis semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae solem
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae inperitia iuberis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum: de te vero, vel, ad te quod adti-
 net, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Vltata Graecis structurae forma, quam
 nec Attici refugiunt. Neque tamen diffi-
 teor, arridere mihi σοὶ δέ. Est autem πε-
 ριωπή quoduis cacumen, et editior locus,
 etiam montium, vnde longe lateque pro-
 spici possit. Hemst.

καὶ ὀλίγον τῷ ποδὸς 6), ἢ συνειδραμεῖν τῷ
 πνεύματι: ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρε-
 κλεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω·
 κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπως καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε αὖν. ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδῶμαι,
 πάντα κειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον,
 κῶλυεῖν τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἀρ' ἐν ὁ Καυκά-
 τος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ
 Ἄρφοϊν ὁ Ὀλύμπος ἐκείνοσί; καίτοι ἔ· Φαῦλόγ-
 τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγ-
 καμεῖν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis,
 admonéo; me enim ipsam optime scire, quid
 factó sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, ut vectorum est officium,
 silentio sedebo, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse
 sciueró, quid fieri conveniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
 pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te

6. Τῷ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodaeus*.

καμειν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ.
 Προσάττε· ὑπεργῆσω γάρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ.
 "Ομηρος ὁ ποιητής Φησι τὰς Ἀλωῶς υἱάας,
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐδελῆσαι
 ποτὲ τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτε τὸ Πήλιον ἐπὶ
 αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν οἰομένους
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἔρανόν. ἐκείνῳ μὲν ἔν
 τῷ μεираλίῳ, ἀτασθαλῶ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐτι-
 σάτην. νῦν δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν
 ταῦτα βελεύομεν) τί ἔχῃ οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδέντες ἐπάλληλα τὰ
 ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέρα
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque confocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo: adiuvabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stu-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratorem prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυνατόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐκ αὐτῶν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγενεστέρες εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις,
 καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τῇ
 μεγακρογίαν εἶναι. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα πασητικός. ὁ δὲ
 γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν σιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν
 ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν ἕρπυλον, ἔτω ῥαδίως συν-
 τιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in altum exrollere leuatum Pelium aut Ossam?
 MERC. Quidni, Charon? an nos statuis
 ignauiores esse puerulis istis? idque, vbi Di-
 sumus. CHAR. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediendi magnitudinem. MERC.
 Sane; quippe literarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versutum
 opera statim nobis aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui polum
 ipsum vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χων ἡμῶς ἅπαντας, ἀλλεῖς δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ
 ἀδελφῷ πέρι, τῷ Ἡρακλεῶς, ὡς διαδέχοιτό
 ποτε αὐτὸν ἐμείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναγκύ-
 σειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθας, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα; εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἴ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέςτατα, ὦ Χάρων. ἢ τί-
 νος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο, ἂν; ὥς
 ἀναμαχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
 ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὅμηρος. Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πύλωνα εἰνοσίφυλ-
 λον· ὄρξας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐχειρῶσάμεθα; Φέρε ἂν ἀναβάς ἄδω, εἰ καὶ
 ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
 Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
 coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
 ra, tu, Mercuri, poetaeque sciueritis. MERC.
 Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
 sam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
 mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poetice rem perfecimus? Age igitur
 adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Pa-

Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπὸ ὕψει τῇ
 ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἡ πλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν,
 τὰ ἐπὶ ταύτῃ τῇ Ἰσθμῷ· καὶ κεῖθεν, ἡ Κρή-
 τη ἡ πᾶν σαφῶς· μετακινήτεα ἡμῖν, ὡς πορ-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς εἴοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῆς πιθανῆς· εἴτα συγκαταρῃφ-
 θέντες, αὐτῷ πικρὰς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραθώμεν, ξυντρεβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θεῖ

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta;
 sicuti videtur; tum Parnassos super omnes
 imponendus. C H A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
 mi architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis anitro: periculo
 nobis yacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

Θεὶ τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὄρω· ἀνέβαινε ἤδη καὶ σύ. Χ Α Ρ. "Ορεξόν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. εἰ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν ρηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ε Ρ Μ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφο, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθάμωνα εἶναι· ἀλλ' ἔχω με τῆς δεξιᾶς, καὶ Φεῖδε μὴ κατὰ τῆ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθε-
ζόμε-

ram: subuoluatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. C H A R. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in paruum istam me machinam eleuas. M E R C. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet vtrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, vbi alterum vtrique verticem occupauerimus,

7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. Hemst.

CONTEMPLANTES 211

ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιρρέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τ᾽
Κωκυτᾶ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, ἃς Φωλεὰς
εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς
ἄδεν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρ-
νασσὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ἔρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τ᾽ ὑψηλᾶ ὄρῳ· ἐβα-
λόμην δὲ ἐκ πέλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lacum quendam magnum circumfluentem; tum
montes, et fluviis Coniuncto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, co-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scis
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castali, et Oe-
tam, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enimvero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γρηφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρα-
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκῆσας γὰρ τινος ἡσθην ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δὲ τῶτ' ἦν; X A P.
Ἐπὶ δειπνῶν, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίαν, μάλισα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῶ τῶγας κεραιὴς ἐπι-
πεσῶσα, ἐκ οἷο' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἐκ' ἐπιτελέσαντος τὴν
ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀνέοιμι·

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι, καὶ ὁξυδερκέστατον ἐν βραχέϊ ἀπο-
Φανῶ,

sturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: uti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaequebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. M E R C.
Quid autem illud erat? C H A R. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
recto in caput regula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. M E R C. Ne tu moveas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τέττο ἐπω-
δὴν λαβὼν· καὶ πειδάν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησα
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὄραίν.
ΧΑΡ. Λέγεις μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλόν, ἧ
πρὶν ἐπῆεν,

"Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν; ΕΡΜ. Ἦδη ὄραῖς; ΧΑΡ.

Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τέττω προδιδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὀμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἔδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

num breui reddam ab Homero quadam ad hunc
vsum incantatione sumpta: tu vero, simul ac
pronunciaueris versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? MERC. Vnde vero

πότεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνα εἰδέναι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδι-
 σμὸν τῷτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διε-
 πόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ βλάβη
 δύντος ἀκέσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι
 χειμῶν ἡμᾶς εἰ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν εἰς πᾶν αἰσιὸν τινα ὁδὴν τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην
 τινὰ ἐμβάλων τὴν τρέλαιαν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγη δαῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν
 ναῦν.

tibi sit, eorum quicquam, ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 iiciebam fato functum, quum multa canentem
 audierim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occoepit cantando recit-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscer ver-
 sibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin nauim nobis euenteret.

Tum

ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπῆμασε
τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδεὶ, καὶ Κύκλωπι. EPM. Οὐ χαλεπὸν
ἔν ἦν ἐκ τοσούτων ἐμὲν ὀλίγα γένε διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γάρ ἐδ' ἐπὶ πάχιος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;
EPM. Μίλων ἔτος ὃ ἐν Κρότωνος ἀθλητῆς.
ἐπιμροῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆς σαδίκης μέσσης. ΧΑΡ.
Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον
ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conseruare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, fortis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbalam, quum veniet ad nos a Mor-
te

γωνισῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τα οἰμώ-
 ζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μνησθένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ Φορᾷ. τί ἔν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι
 πρὶν; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μνη-
 σμεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἐκ
 τέττον ἐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρεξόντα,
 ὅπουτ' ἂν πλὴν· μηδὲ ἐμπίδα, ἔχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρκυσθαι δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲς, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γὰρ
 τῆς

adversariorum inuictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? ΜΕΡC. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? CΗΑR.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo veftabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit,

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

τῆς σολῆς. EPM. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Κάμ-
βουξ, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων,
τῶν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
ἐναγχος ἄτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσή-
σάτο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ὅοικεν, ὡς
καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ ἀπάντων. ΧΑΡ.
Ὁ Κροῖσος ἡ πᾶ ποτε κακείνός ἐστιν; EPM.
Ἐνεῖσε ἀπίσλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
τὴν τῷ τριπλᾷ τείχος· Σάρδεις ἐκείναι, καὶ
τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
μενον; βέλει ἀκῶσθαι αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγου-
σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

KPOI.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
devicit, suamque in potestatem Babylonem red-
egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
ditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
so subacto, potiarur omnium. C H A R. Croe-
sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
cumque Solone Atheniensi consabulantem: vin-
auscultepus, quidnam dicant? C H A R. Lu-
bentissime quidem.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένη Ἀθηναίε, εἶδες γάρ με τὸν πλεῖστον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσας ἀσημεοὺς χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων εἶρε; ΕΡΜ. Θάρρει· ἄδεν ἀγενεὺς, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωναν ἡγῶμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔτος, τὰς αἰμὰ πρῶν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπεδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐσὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vidisti divitias meas, et thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse. CHAR. Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitisse, illos inquam sacerdotis filios. CHAR. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερός δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, ἔσσι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢ μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἐκσυχος τῶν τοιαύτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέμα εὐδαίμωνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλισα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν καὶ ἐπιλέησαι, ἀλλὰ τὸ περὶ αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιαύτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρεις; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν.

illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perveneris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? apt quid id est, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

χρησιμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὑπερὸν
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει;
 τὸ ὑπὸ χροῦ 8) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τόν εἶδον, ἀκῶν αἰεὶ. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χά-
 ρων, πτὸ αἰδοῖμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν εἴχ' ὄρω, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσσεσιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβλαὴ, καὶ λη-
 σήρια,

dem oraculorum, per quae etiam pessumibit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionibus expetitum.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) [ὑπὸ χροῦ] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et sauescens intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe
 minimum discreper. Hemst.

θήρια, καὶ ἐπιουσίαι, καὶ Φένοι, καὶ δεσμά,
καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δαλεῖαι;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἐρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῆ διαφέρειν; εἶδα γὰρ τὴν χαλκὸν, ἐβο-
λὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκ-
σε ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐπ' ἀνὺ σπυράζεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῶν τῶν βαθέων οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττει· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μέλιβδος, καὶ τὰλλα
ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, nauigatio lon-
ginqua, mercaturae, seruitutes denique. CHAR.
Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim noui, ut qui obolum, ut scis,
a vectorum vnoquodque exigam. MERC. Sane:
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli fos-
sores eruunt; perinde tamen hoc etiam ex terra
bitur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.
CHAR.

9. Ἐκλέγων.] Vfus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vectigalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν φόρας vel τέλος. Hinc ἐκλογεῖς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. Hest.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσῶτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥχρ᾽ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἢ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρῶν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὀρχῆς· καταγελαῖ γὰρ τῷ Κροῖσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ βαρβαρῷ· καί, μοι δοκεῖν, ἐρεσθαί τι βέλεται αὐτόν· ἐπακέσωμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰπές μοι, ὦ Κροῖσε, οἷοι γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νή Δι'· ἢ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδδεν τοῖσδε. ΣΟΛ. Οὐκ ἂν μακάριον οἷοι τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ;

ΣΟΛ.

CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, numquam putas opus habere lateribus istis Pyrium? CROES. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possident in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magham

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πένιαν
 ἐν τῷ ἔραυῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μετασβέλλεσθαι τὸ
 χρυσίον δέησει αὐτὲς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τοσῶτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ'
 ἡμῶν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σιδήρεος δὲ φύεσθαι ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τελευ-
 τίουτος ἄρα ἐνδεεῖς ἐσσι. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων
 ὁ σιδήρεος χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες
 τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν, ἣν Κῦρος,
 ὡς λογοποιοῖσσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσῶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo; quando Dii eo redacti sunt, ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At
 quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui seruant aliquos, meliores, an qui ab iis
 seruantur? CROES. Qui seruant videlicet.
 SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos
 enses

χαίρας σὺ ποίησῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρεὺς ἀναγκαιὸς τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρεὺς δηλαδὴ. ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τῶτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας ἀνυμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν ἔν τω ταῦτα. Φαίνῃ δ' ἔν ἀμείνω τὸν σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκὲν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρεὺς πλίνθας ἀντιτιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῷ ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηρεὺς ἐκεῖνός γε δεήσεταί. ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἀλλοις μὲν ποτε κτῆμα,

enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi comparis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum sateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam solennis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere iubent; in qua ne ipsam quidem illud ἀνδρῶπε incassum ponitur. Hemst.

κτημα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν II). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μὲ τῷ πλά-
τῳ πρᾶσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ Φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λά

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

II. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seniore χρυ-
σοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, huc
χρυσοποιία, compertum habeo: verum ut
Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιεῖς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non
alia, quam vnus *Luciani*, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scri-
buntur, χρυσοχεία. Hemst.

λά ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρω-
 πος ἔχ' ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον 12)
 ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕψε-
 ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῖ ἀλόντα ἐπὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς πρώην ἀναγιγνωσκέσης τὰ ἐκείῳ
 ἐπιτεκνωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτε,
 Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κύρῳ δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγетίδος ἀποθανεῖν. ὅρας
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξ-
 λαύειν

quin res ipsi videntur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiui
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro; Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ παριστάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur; παρίσασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter
 παρίσασθαι, abieciari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραστάν et
 τὸ παριστάμενον; quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

λαύνασαν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρς
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῶσα τῇ
 Κύρῃ αὐτῇ ἐς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλὰ γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὰς προσβλέψειεν
 ἔτις ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσπὶ αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διαδή-
 μα,

inuestam. C H A R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 vtre iniecit plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri inuenem? iste Cambyfes est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus vndiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 nunte captus interibit, postquam occiderit Apin.
 C H A R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captivum, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-
 dema-

μα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγιστος ἀναδίδωσι,
 τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ· βα-
 σιλεὺς δὲ τίς εὐχεταί εἶναι; E P M. Εὐγε πα-
 ρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρᾳς τὸν
 Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι·
 ἀτὰρ καὶ ἄτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεστῶτος οἰκέ-
 τε Μαιανδρεῖ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ,
 ἀγασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐ-
 δαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ
 τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. X A P. Εὐγε, ὦ
 Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη,
 καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, καὶ ἀνασκολόπι-
 ζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσέτῳ δὲ
 ἐπαιρέσθων, ὡς αὖ ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότε-
 ρον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
 . γνωρί-

demate reuincit, cui annulum coquus porri-
 git pisce diffecto, in insula circumflua? regem
 plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle
 versum Homeri huc inflectis, Charon. Ateñim
 Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui
 se omni ex parte felicem esse putat: verum hic
 ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio prodi-
 tus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eie-
 ctus fortunis omnibus in puncto temporis: ere-
 nim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R.
 Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita
 praecide, atque palo suffige, vt se sciant homi-
 nes esse: interea in altum tollantur, quippe ab
 excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-
 bo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τάτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθὺν, ὧ Χάρων, ὁρᾷς, τὰς πλεόντας αὐτῶν, τὰς παλεμῆντας, τὰς δικάζομένας, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλῃν τίνα τύρβην, καὶ μεζόνταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν δοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κένταϊ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγασσι, καὶ Φέραςσι τὸν ὑποδεέσερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ
τ' ἄφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MER C. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CH AR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum perfimiles aluearibus, in quibus vnusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἄφανες ἔτος ἔχλος τίνες εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖση, καὶ τὰ τριαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμεναι, ὁ μὲν ἐμπύπτων ἐκπλήττει, ἐνίσταται καὶ ὑποπτῆσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπουτ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχοντα, κεχηγόντας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρᾳς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem, infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, incitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destruant; quod ipsum et Tantalum vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ μοῖρας ἄνω ἐπι-
κλωθεύσας ἐκάζω τὸν ἀτραχίτον, ὡς ἔ' ἤρτη-
σθαι συμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων,
ἑρῶς καθάπερ ἀράχνη· τίνα καταβαίνοντα ἐφ'
ἐκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα
λεπτὸν ἐκάζω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γὰρ τὰ πολ-
λὰ, τῷτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὡ πορθηθεὺς· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
ὕπὸ τέττε Φονευθῆναι· τέτῳ δέ, ὕπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομήσασθαι γὰρ τῷτον μὲν ἐκεῖνος, ὅτε αὖ
ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέττε·
τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπελοκὴ δηλαῖ. ἑρῶς δ' ἔν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν
ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μι-
κρὸν

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
iam Parcas stamina singulis versata deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila
quaedam in singulos a fufis demissa? CHAR.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
vero, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
sit filum: isti contra; ut illius: tale enim quid-
dam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-

κρὸν καταπεσὼν, ἀποῤῥαγέντος τῆ λίνῃ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάσεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρέμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγισ καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακασθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοισι ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν ἄδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
αἰτίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σκεδὰὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχέσθαι, ἀναρπάσας γιγνομέ-
νες ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ὄρνεις, ἡπία-
λοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμο-
νίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστῆρια καὶ κῶνεια, καὶ
δικα-

capitatus abrupto lino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum:
hic autem paululum modo a terra levatus et-
iam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiatur. CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon: maxime si spectes eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν ἑδὲν ὅλως
αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς ἃν εὖ πράττωσιν· ἄταν
δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ
ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόην, ὅτι
θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοί, καὶ ὀλίγον τῶτον χρό-
νον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε
ἂν σωφρονέστεραν, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθα-
νόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ
ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ,
ἀγανακτᾷσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἢ ποτε προσ-
δοκήσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί
γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν
σπερδῇ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem
plane subit, dum felices agunt; simulatque offen-
derint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei
mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent
tum se esse mortales, tum, pauxillum istud tem-
poris in vitam quasi peregrinatione instituta, abi-
tuos tanquam ex somnio, omnibus super terram
relictis, vixissent sane sapientius, minusque dolo-
ris morientes cepissent: nunc autem perpetuo
quum se sperent vfuros esse rebus praesentibus,
vbi praesto fuerit minister, citaueritque et duxe-
rit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur
se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt
inde auellerentur. Quid enimvero non faciat iste,

σπαδῇ οἰκοδομῶμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπι-
σπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐ-
τῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι,
τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκείνος
μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρξεν αἰὶναι παῖδα ἔτεκεν αὐ-
τῷ ἡ γυνή, καὶ Φίλας διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆ-
νομα τῆ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίσατο, ὥς
ἐπτάτης γινόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν
σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ
αἴτιον, ὅτι τὰν μὲν εὐτυχῶντα ἐπὶ τῷ παιδὶ
ἐκείνον ὄρᾳ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, εἶχ' ὄρᾳ, εἰδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας
αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque
viget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finien-
dam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum,
haeredique relicturum, ut ea domo fruatur, in
qua ne semel quidem ipse miser coenauerit.
Ille porro, qui gaudet, quod masculum in-
fantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos
prolixè accipit nominalia celebrans, si sciret
septennem puerum esse obiturum, num tibi
videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum
in causa est, quod illum felicem filii sorte con-
templetur, athletæ patrem Olympico certami-
ne victoris; sed vicinum, qui exequias it infan-
ti, non cernit, neque nouit, a quo stamine
pepen-

αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ παρὶ τῶν
ὄρων διαφερομένης ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς
ζητῶντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν καλεμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπίον-
των ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡΙ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυ-
τὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον,
ἢ τι ἐκπύρο ἐστίν, ἃ τρεφόμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ.
Ἦν γὰρ τὰς βασιλεῖς ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐ-
δαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῷ ἀβεβαίῳ,
καὶ ὧς Φῆς ἀμφιβολία τῆς τύχης, πλείω τῶν
ἡδέων τὰ ἀνικτὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φό-
βος, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβλαῆς,
καὶ ὄργαι, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες
ζῶντες

perpenderit. Iam de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item eorum, qui coacer-
vant pecunias, tum, antequam frui liceat, ci-
tantur ab iis, quos modo dixi imminentibus
nunciis et ministris.

18: CHAR. Haec omnia video, et apud
animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indi-
gnantur. MERC. Porro si quis reges eorum
intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter
instabilem eorum atque ancipitem fortunam,
multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis ad-
esse, timores, perturbationes, odia, insidias,
iras, adulationes: in his enim malis omnes
versan,

ζύνεσιν. εὖ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ τέτων πονηρὰ, λογιζέσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὃ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξεν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας 13) ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῇ τινι καταρράττοντες ἀνισαμένους; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ζυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali iure atque in alios quosuis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CHA R. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuiusmodi rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas,

13. Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesium. Πομφόλυξ, autem ἡ ἐπιπλεόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάσασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακνηῆς Φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέντι-
νες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκτραγεῖσθαι ἀπέσβη-
σαν 14)· αἰὸ' ἐπὶ πλεόν διαρκέσι· καὶ προσ-
χωρεσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
μεναι ἐς μέγιστον ἔγχεον αἴρονται· εἴτα μέντοι
καὶ κείναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· ἡ γὰρ οἶόν
τε ἄλλως γενέσθαι. τᾷτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι
οἱ μὲν μείζεις, οἱ δ' ἐλάττερες· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀπορράγηνα ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χειρόν
σὺ

flatas, unde cogitur spuma: earum quaedam
parvae, quae statim diruptae solent extingui;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem brevissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo ru-
ptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem
parte

14. Ἀπέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰώθασι.
Hemst.

σὺ τῷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιᾶτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα
ποιᾷσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἔνχ' ὕβελόν ἔχοντας, ἥκειν παρ'
ἡμᾶς, βῆλει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰ-
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ μάταιοι, τί ἐσπεδάματε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κάμνοντες· εἰ γὰρ ἐς αἰὲ βιώσεσθε· εἰ-
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐσιν, εἰ δ' ἂν
ἀπά-

parte deteriorem, Charon, comparationem in-
stituiti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. CHAR. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti, quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπὶ κλοῆς ἐμβεῆσαιμι αὐταῖς, ἐκ ἂν οἶμι μέγα ὠφελυγθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. Ω μακάρις, ἐκ οἷσθα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιγθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσάτω κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον περ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταῖρας ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἂν ἐκεῖνοι δοῖναι αἰεὶ αἴσῃ, ἢ καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; donum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inelamem, non tu censes magnos inde redundarutos ad vitam fructus eosque multo fore prudentiores?

21. ΜΕΡC. Mi Charon, nescis quam ipse ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Vlysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κενρωγῶς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἢ λήθῃ δύναται, τῆτο ἐνταῦθα ἢ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατηγνώκότες οἷα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περὶ τὸν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἀ ἴδασιν. ὅρῃς, ὅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκοντα αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖ γε, ὦ γεννάδα· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν, ὧ Ἑρμῇ.

sint, etiam si tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHARR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: vident ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias. CHARR. Ecce, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ· ΕΡΜ. Ἰανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατ'ώ-
μεν ἡδῶ.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἄσῃ πῇ περιήγησιν πε-
ποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττεσι, θαύσασθαι (15.). ΕΡΜ. Ἡρία,
ἢ Χάρων, καὶ τύμβας, καὶ τάφους καλεῖσι τὰ
τοιαῦτα· πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χώμα

ri. MERC. Et hi sufficiunt: Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numerus res mihi humanas demonstrandi bene-
ficium absolueris; scilicet conditoria cadauerum,
vbi ea sepeliunt, ut speciem. MERC. Monumen-
ta, Charon; tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θαύσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν θαύσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττεσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalibus insigniantur, commemorat, id-
circo non notuit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Homst.

χώματα ὄρεας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν' ἐκεῖνοι γεφάνῃσι τὲς
 λίθας, καὶ χρίσσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 σαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βέθραν τινὰ
 ὀρύξαντες, κείκοι (16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δαίπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γυνεῖα σπασσῇ, ἐγχέουσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθηεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὲς ἐν
 αἶδα· πεπιττεύκασι, δ' ἔν' τὰς ψυχὰς ἀναπτε-
 πομέναις.

aggeratae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaueribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrohe quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in focueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, ὦ portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίκοι.] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas; quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομένης κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
πετομένης τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
νειν δὲ ἀπὸ τῆς βόθρε τοῦ μελίκρατον. ΧΑΡ.
Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὰς. οἶσθ' ἂν, εἰ
δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἀπ' αὐτῶν ὑποχθόνιοι γε-
νόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ,
ἔπασχον, ἐν ὀλίγα πράγματ' ἔχων; εἰ ἔδει μὴ
κατὰγεσθαι μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πιομένους. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἐν εἰδότεσι
ἡλίκους ὄρεσι διακένεῖται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ
καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumvolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrobe mul-
sum. CHA R. Illi ut adhuc bibant, edantue,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uero
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interval-
lo discreta sint mortuorum viventiumque nego-
tia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ἐμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβος,

Ἐγ δ' ἰὴ τιμῇ Ἴρος, κρείον τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολλὴν τὴν Ὀμηρεν
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπτα ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῇ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κἀ-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therstae parem Theridis filium
pulcra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmae caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. ΜΕΡC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἀς κάτω ἀέρομεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπά-
λε, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
νάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
μαι διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν
μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
Φίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπό-
λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς·
ἐδ' αὖν εἶπης ὅπε ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι
ἐκείνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
ipsamque Ilium: multos equidem inde memini
me traieccisse, adeo ut decem integris annis nec
subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interiit, ne-
que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi

Q 3

Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
rae, soli exponere: quae commaduerunt
ad solares radios flatusque venti oppande-
re. De nauibus, quae subductae ad aë-
rem et ventum siccescunt, utrumque ver-
bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
κῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
erat, ne cymbulae curae necessariae ex-
pers plane corrumperetur. Hemst.

ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), καὶ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη,
ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς,
αἰσχύνομαι δεῖξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλα μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορθηεῦ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρε-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν ἐδὲ
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των,

Babylonem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: attamen
olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et urbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alveus quidem Inachii
Argis amplius superest. CHA R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχασα sub-
audio. Brod.

των, Ἥλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάχωσαν, καὶ αὐκτίμε-
ναι Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύ-
σιν; EPM. Ἀργεῖες ὄρεξ, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; XAP. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; EPM. Ὑπὲρ τῆς
πεδίσ αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. XAP. Ὡς τῆς
ἀνοίας, οἷγε εἴη ἴσασιν, ὅτι καὶ ἔκην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς· τὸ
δὲ πε-

der! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae niriide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHAR. Pro
qua re, Mersuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHAR. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσας, πολ-
λάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες
τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὔτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
θετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
σολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
εργέτης ἀεὶ ἀναγεγράφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ
τῆς ἀποδημίας. οἶά ἐσι τὰ τῶν κακῶδαιμόνων
ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλύνθοι χρυ-
σαί, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, εἰδείς
λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
aratrō. ΜΕΡC. Haec quidem ita fient: nos ve-
ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
dibus reposuerimus, discedamus., ego ad ea
peragenda, quorum grātia iter ingressus sum,
rū ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
aduentabo tibi mortuos deducens. CΗΑR. Be-
ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
meas referam: haud enim mediocris per te fru-
ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
At qualia sunt hominum infauistorum negotia!
reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ Θυσιῶν.

Α μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τασι, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἃ αἰτᾷσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γινώσκουσιν περὶ αὐτῶν, ἔκ οἶδα, εἴ τις ἔτω
 κατηφὴς ἔστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔ γελάσσε-
 ται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τᾷ γελαῖν πρὸς
 ἑαυτὸν ἔξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὸς χρῆ
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ κακο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγενεὲς τὸ
 θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥς εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λόμενον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae fiunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indigne-
 tur.

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσάυτας
Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρέσεως, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἄτως ἄρα βαθέως καθίκετο
αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
ὄρξιν αὐτὴν ἐν τῷ ἔργῳ τότε μόνην, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως παπορευμένων, δεινὰ ποιεῖ-
σαν, καὶ σχετλιαζέσσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολεψι-
θήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρις-
ευδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profundè *in animum illius* descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc *relictam*, reli-
quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro si-
bi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos prin-
cipio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα
 ἑξῆς ἡμέρας ἐξιάσαντας, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἄτως ἄδὲν ὡς εἴοικεν
 ἀμισθὶ ποιεῖσιν, ὧν ποιεῖσιν. ἀλλὰ πωλεῖσι τοῖς
 ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεσι πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδι'· τὸ
 δὲ πλαττεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν,
 ἐκτόμβης· τὸ δὲ σῶεν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς
 Πύλων, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς
 Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένε βασιλικῆς. ἡ μὲν
 γὰρ Ἐκάβη τὸ μὴ αἰλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίματο
 παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου.
 εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἄλεκτρονόος,
 καὶ σεφάνε, καὶ λιβανωτῆ μόνε παρ' αὐτοῖς ὄντια.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem
 forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum
 redeat, tauris nouem; uti vero ab Aulide ad Ilion
 liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam
 Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerua redemit. Con-
 iicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δέ, αἶμαι, καὶ Χρύστης ἐπιστάμενος, ἄ-
 τε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ σὰ θεῖα σοφός, ἐπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονι, ὡς
 ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον ἐκ ἐνεδίδει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολ-
 λον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀσεφάνωτον
 ὄντα, πολλάκις ἐσεφάνωσα· καὶ τσσαῦτά σοι
 μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἑκάυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπονθότος,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ῶν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses hornū gnarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronari, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
 ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
 ut aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γων, ὥς ἐκρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς
ναυσάθυμ καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ
λοιμῷ τὰς Ἀρχαῖς αὐτοῖς ἡμίνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βέλ-
λομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῆς οἱ σοφοί
τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τὰς ἐξω-
τας ἐδυύχησεν, ἔδδ' τῷ Τακύνθῃ τὸν Φόνον,
ἔδδ' τῇ Δάφνῃ τὴν ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ
καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ,
κῆξοσσανισθεὶς διὰ τᾶτο ἐκ τῆς ἔραν' κατε-
πέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τέ-
χνῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
παρὰ τᾷτω μὲν γε ἔμνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πιο-
σειδῶ-

iecit, ut sagittis correptis, in belloque editione
prope navium stationem loco, pestilentiae telis
ipsum cum multis canibusque Achivos confingeret.

4. Cum vero semel in Apollinis, incidi mentio-
nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
illo homines commemorant, non quam inveni-
tus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iu-
dicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarum
que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
conditione atque sorte vti iussus est. Est vero et-
iam, cum servili ministerio, in Thessalia apud
Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia
functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed

cum

σειδῶντος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἄδ' ἐν-τελῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῷ, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἃ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τῶν ἱερώτερων, περὶ τῆς Ἥφαιστος, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μῆσας συνωδῶς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἑνθεοὶ γενομένοι, ὡς τὸ εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέ-τεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, et multum hisce diuiniora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea; totaque pene Iouis familia. Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exesto statim Coelo patre in illo impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείας
 ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς αἰετράφης,
 καθάπερ ὁ Τηλεφὸς ὑπ' ἐλάφης, καὶ ὁ Πέρσης
 Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξέλα-
 σας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον κατα-
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἐγγυεὶ δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὕστατην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
 φήν, κατὰ τὰς Περσῶν τέτο καὶ Ἀσσυρίων
 νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσιαν κε-
 χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν ἔρανόν·
 τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: ut Ar-
 gius Thyestes: ut deinde Iupiter, furto sub-
 stituentis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua et a cane Cyrus superior: ut
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit
 ille quidem complures alias, ultimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis ut compleuerit;
 quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alii. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 ut c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul,

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων πόνησάμενος, ἐπὶ δὲ καὶ νόθας ἐκ τῶ θνητῷ καὶ ἐπιγείῳ γένεας· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύνες, ἢ αἰετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῷ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσεν, ἐκ τῆς ἑαυτῷ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διότυπον ἑμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ Φέρων κατώρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠοῖνος ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τῆτοις καὶ παρὶ τῆς Ἥρας ἀδασιν, ὡνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἀμιλίας, ὑπηνέμιον 3) αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creauerit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflante creptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento grauida facta fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῷ ἁέματι.
Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννήσω· τὸν Ἡφαιστον, ὃ μάλα
εὐτυχῇ τέτον, ἀλλὰ βάνανσον 4), καὶ χαλκέα,
καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιβντα, καὶ
σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ
ἔδδ' ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
ἀπὸ τῆς πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῆς Διὸς
ἐξ ἔρανθ'· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
τες εἴτι Φερόμενον· αὐτὸν ὑπεδέξαντο, στεθνή-
κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστύναξ ἀπὸ
τῆς πυρὸς καταπεσών· καί τοι τὰ μὲν Ἡφαί-
στου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἐκ οἶδεν, οἷα
ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
nimis illum beatum, sed sordidum, opificem,
fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
ventem semper, favilla oppletum, qui camino
adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
valentem, claudum nempe ex casu, cum de
coelo proiectus a Iove esset: et nisi (bonum fa-
ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
cipitatus de turri Aetnanax. Quanquam Vulcani
ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
quae

4. Βάνανσον} Βάναντος est arte sordida seu
sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Grae-
cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
την lapidem et gemmam quis ignorat?
Gracivus.

ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν;
καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῶτον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ
Ζεὺς ἀπεσφύρωσεν ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ, καὶ τὸν ἀε-
τὸν αὐτῷ παρακατασχέσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι
κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ
Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς
αἰ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη
καὶ ἔξωρος ἄσα, καὶ τοσούτων μῆτρε θεῶν,
παιδεραζῶσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέροντα καὶ ταῦτα
μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥς πῶς αὖ
ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται.

quae acciderint ea causa, quod supra modum
homines complecteretur? abductum enim in
Scythiam Iupiter Caucaso monti tanquam cru-
ci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quo-
tidie rostro runderet.

7. Hic poenas igitur persoluit. Rheam ve-
ro, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis
neget indecore se gerere, et indigna facere,
quae anus licet, et effloeta, et tot Deorum ma-
ter, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia
ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus
rheda tollat, eumque talem qui iam nec
utilis illi esse possit. Quae cum ita sint,
quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τίεση πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανον, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδὸν, καὶ θεκώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύνσαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧτε γενομένων,
φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσὲν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ὠραι. πυλωρῶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum adscendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga connexa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora side-
ra, ac dies vbique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρε-
ται, καὶ ἀγγελικὸφοροὶ τῷ Διὶ· ἐξῆς δὲ τοῦ
Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῇ τῷ Ἡφαί-
στῳ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει
γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
ποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν
ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτέ-
μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην πε-
ρὶ καπνῷ. καὶ μὲν θυή τις, εὐωχῶνται πάν-
τες, ἐπιεχνηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχόμενον, ὥσπερ αἱ
μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni-
artis instrumento plena; tum Deorum domus,
et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (decet enim puto superna
illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Iouem
et in terram despiciunt, vbiq; oculos cer-
nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
hiantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
ro si

μυῖαι. ἣν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἔν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντό, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ ἄλλοι,
ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κλάζονται, ἄβατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρανος.

Τοιῆτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδα τέτοισι, καὶ ἀκλόαθα περὶ
τὰς θρησκευτικὰς ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ὑλὰς ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν
ἐκά-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
vivium et comestationem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

vnicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum rescuerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκάσῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέ-
 βασι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν
 Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γέν τὴν οἰκεί-
 τητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἡερν ὁ Ἀργεῖος.
 καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες ἐγενέσθαι
 παρ' αὐτοῖς, ἡδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ
 ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμε-
 νοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τὰλλα
 πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς,
 παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἐπεὶτα

unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in-
 gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant;
 Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam
 vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo no-
 mine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem
 porro Argiuius, et Mygdonius Rheam, et Venerem
 Paphius: rursum Creteneses non natum modo
 apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant,
 sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur
 longo adeo tempore falsi sumus, qui putauerimus,
 Iouem tonare et pluere et reliqua omnia
 perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum,
 qui apud Creteneses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum
 enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica
 etiam ratione utitur. - *Gesner*.

Ἐπειτα δὲ νᾶες ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μῆτοροι, μηδὲ ἀνέσιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐν οἷδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττεσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀσὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἷοντα ὄρων, οὔτε τὸ ἐν τῆς Θερμῆς μεταλλευτὴν χρυσίου, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ἑβας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis assimulant, Praxitele aliquo aduocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi nescio vbi viderint Deos, fingunt certe barbatum Iouem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo Neptunum, et glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsam ac Rheae filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, et Pisaeorum desertis praesidere iussu, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πάντες 7) ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πᾶρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιεῤῥαντήρια 8), προσάγασι τὰς θυσίας· βῆν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δ' ἐπένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' σκεινὸς

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bouem agricola, opillio ouem, capram capratius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placauit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitta-

7. Διὰ πάντες] Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis imprimis familiaris, ut videre est in διὰ πάντες, διὰ τεσσάρων, quae Musici non rursus ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. διὰ πάντες ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium inter medium quatuor. (du Soul.)

8. Προῤῥήσεις καὶ περιεῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde Προγραῖσμα vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκάς, ἐκάς, etc. Gesner.

ἐκείνης γὰρ ἐπώνεμι) σεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἔντελές εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ Φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶ θεῷ, γοερὸν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἶδος, εὐφημᾶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλᾶν. τίς ἔκ ἂν εἰκάσειεν ἠδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησί, μὴ παριέναι εἶσω περὶ ῥαντηρίων, ὅς τις μὴ καθαρὸς ἐς τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκυα ἐξαίρων, καὶ καρδιγλιῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἔκ εὐσεβὲς ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut parum idoneum* macient) admovent altari, et in oculis Dei maciant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibi dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθη-
κε Φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἰσ-
ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἔρανόν
διασπινδαται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ
πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος τα-
πεινὰς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
σσει· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρῆσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
ρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε
ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῶ
ἔρανῳ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πάνα
ῶλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit
ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
gnus alta petit; et in ipsum coelum paulatim
diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
quas humiles putat, ipsos homines ad aram
Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
quae apud Assyrios sunt et Phrygas Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
tum videtis magnifica multa et vere digna
coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
clarum illum Mercurium, et Pana caprum
vsque

ὅλον τρέχον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίδακον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμενα ἔφρ' εὖ εἰδῆς, ἀνάσσει πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγαμέων, (πρῶτον δέ, Φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ Φοβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἰθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τρέχον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῆ δέξας. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hominibus quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλην ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περισάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτω περὶ πολλῶν ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσις ἐν ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσχ' ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυρεῖν; ἐστὶ δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονημένος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτω γινόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι.

penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et madum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nischi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*priuaris*) bubus et augustior. Haec quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehendere

σθαί μοι δοκεῖ τᾷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
 Ἡρακλείτε δὲ τινός, ἢ Δημοκρίτε, τᾷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τᾷ δὲ τὴν ἀγνοίαν
 ὀδυραμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deplorat.

Βίῳ 1). Πρᾶσις.

ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βᾶθρα, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνη-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. **T**u scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

1. Βίῳ] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Saryrica prosopopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur ut personae.
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρόσωποι φα-
 νῶνται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ
 τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας Φιλοσόφας παντὸς εἵδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἐν ἔχει
 τοπαρχυτίνα τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.

Πολλοί

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube,
 quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuersa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniam numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit
 Lucianus in acta et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες,
 cogit. Gesner.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίσειν, *soluere* usurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις.
 Bos.

Πολλοὶ συνίσχιν· ὥςτε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτὰς. ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγέγωμεν;
 ΖΕΤΣ. Τεττονὶ τὸν κεμήτην, τὸν Ἴωνικόν,
 ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
 ρχε σαυτὸν ἀναδευρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.
 ΖΕΤΣ. Κήρυττε δῆ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον
 πωλῶ 3), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνθρώπου εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν
 τοῦ

uet. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emet? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. "Ἀριστον βίον πωλῶ] Rectius veritas, *vita
 optimum, vita virilem, generosum, liberum:*
 hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuit.
Graeu.

τοῦ παντός ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιβῶναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν;
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνακρίνε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἦν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΤΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΤΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥυπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmeticam, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem docé-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κενεθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωγίῃ, καὶ πέντε ἔλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ὦ βέλτιζε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, καὶ ἀνδριὰς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ἕμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤΘ. Μετρηγίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κηθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τεττέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΤΘ. Ὁρᾷς, ἂν σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercebere et Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post haec deinde numerare. ΕΜΤ. Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, quatuor. ΡΥΤΗ. Vides, quae tu putas quatuor, ea
S decem

δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ἔρκον τὰ τέτταρα, ἢ ποτε θειότερος λόγος ἤκαστα, ἔδὲ μᾶλλον ἱερός. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ᾧ ξεῖνε, εἴσω γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἣτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ· καὶ ἐκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τατέοισι δὲ, γνώσωσι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοιςι, καὶ σεωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non vnquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moueantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλων ἔοντα εἶσθαι. ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΤΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζοι. χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς ἄλλο μεταβήσῃ. ΑΓΟ. Τέτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἰκανῶς.

Τὰ δ' ἐμὲ δίαίταν, ὅποιός τις εἶ; ΠΤΘ. Ψυχὴν μὲν εἶδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὰς κυάμους; ΠΤΘ. Ἐκ' ἄλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή· εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κυάμων ἔτι χλωρόν

alium autem esse cognosces. E M T. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? P Y T H. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. E M T. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? P Y T H. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. E M T O R. Cur auerfaris fabas? P Y T H. Non auerfor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρὸν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοι-
 σιν ἐμφερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἷμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κύαμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι, ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδουθι,
 καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἐστὶ. θεὸς, ἔβροτὸς τις
 εἶναι φαίνεται· ὥς ὠνήσομαι πάντως αὐτόν.
 πόσῃ τέττον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάδε λαβών. ΖΕΤΣ. Γρά-
 φε τῷ ὠνησαμένῃ τένομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμ-
 φι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem,
 coctam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡ. C. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡ. C.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα· καίτοι ἔκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν εἰσὶν κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.

Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν
Παντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὗ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας, ἔλ-
θε, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δαδίας
μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσῃταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πρᾶξεως· οἶέται γὰρ εἶναι παν-
τάπασιν

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Pontic-
um? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse
liberum.

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμένως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ
 πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δὲ ἔστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε.
 ἔχ' ὀρεῖς ὥς διῆρες τὸ ξύλον, καὶ συνέσπασα
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπε-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἔστι.
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habitī,
 nisi forte fossiorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Cuias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, uti clauam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obrue-
 tur. MERC. Noli timere. cicut est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.

Τῷ κόσμῳ πολίτην ὄρα. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-

να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν ἐχ'

καὶ λεοντῆν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας

αὐτῷ. ΔΙΟ. Τῇ μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.

στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκείνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἃ

κελευσός, ἀλλ' ἐκείσις, ἐκκαθάρα τὸν βίον

προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.

ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν

τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-

θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθόντων. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-

θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bonevir, cujas es? DIOG.

Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-

uem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-

culum. EMT. Quin igitur et Leoninam fumis?

Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.

DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-

lum: bellum autem gero, ut ille, contravolupta-

tes, non (*tamen ut ille alieno*) iussu, sed mea spon-

te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.

Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-

mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator

sum hominum, et medicus affectionum; in, uni-

versum autem veritatis, et libertatis in loquen-

do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Aniستم* hic verti προφήτην

voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προΦῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παρλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορῖα συγκαταλείδσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν κατ' ἀναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε τιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάρμῃ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσαι· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν;
ἢ τὰ

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, quam me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim *πρόφημι* etiam *proloquor, praedico*. Gesner.

ἢ τὰ Φον οἰήσεις, ἢ παργίον ἔρημον, ἢ καὶ πρὸ
 θον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπι-
 σθογραφῶν βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι Φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλέως. ἢ
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τῶτων ἔδῃ ἀνισ-
 ρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷτο Φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγᾶμενον; ἔ γάρ χελώνης, ἢ καράβου
 τὸ δέριμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ Φρήν σοι ἀλήσει, ἢ δὲ
 γλῶσσα ἔσαι ἀνάληγτος.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐσιν·
 ἰταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
 ρεῖσθαι.

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum iudicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parva mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et
 S 5 conui-

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλῦσι, καὶ ιδιώ-
ταις. ἔτω γὰρ ἀποβλέψανταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσαι, καὶ
ἀπηχὲς τὸ Φθόγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί·
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾷτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
είκεια, καὶ μετριότης ἀπέσω. καὶ τὸ ἐρυθριῶν
ἀποξέυσον 5) τὰ προσώπα παντελῶς. δῶκε δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conicient, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit; et absfona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequare celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum
erubescere* Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de
facie prorsus abstergas*. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποξέω compareretur, parum vehemens.
Gesner.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλω,
μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατὰ λῶσιν
γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧσιν δὲ πάν-
των, ἃ μὴ ἰδέσθαι ποιήσεις ἂν τις, παρῆν
ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτα-
τα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολυπόδα ὦμόν,
ἢ σηπῖαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν
εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισαὶ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώ-
πινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ εἴς τινά γε, ὧς ἔτρεψ
καὶ

his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque
amico admisso neque hospite. In hoc enim in-
est regni illius tui interitus. In conspectu
omnium ea fac animose, quae neque solus ali-
quis temere suscipiat, et Venerem exerce ma-
xime ridiculam. Tandem si e re videbitur, cru-
do Polypo aut sepia deuorata mortem oppete.
Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab hu-
manitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facil-
lima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιέσθαι τινα
est aliquem ad se admittere, aditum conue-
niendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H.
c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἰποτε μέλλοι τισὶ χρη-
ματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων
τὰς δεομένους προσίετο. Clitus vero, si
quando auditurus erat quosdam, inambulans stra-
gulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μεταλθεῖν. ἔγάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπιτομός αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ οὔδος. καὶ ἰδιώτης 7) γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι στυτοδέψης, ἢ ταριχοπωλῆς, ἢ τσίτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναΐδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔδεομαί σε. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηρωρὸς ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοσι τὸ μέγιστον δὲ·

lima, et quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et litteris et nugis, sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum ubolis te vendere

7. Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίον significare aliquando simpliciter vitam priuatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur *Hermotimo* p. 61. Sic apud Latinos quoque *intelligenti* et *ingenioso* opponitur *Idiota*. Ienfius.

δύ' ὀβολῶν. E P M. Ἐχε λαβίων· καὶ γὰρ ἄσ-
μενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλῆντος αὐτῆ, καὶ
βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος
καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

Z E T Σ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν
τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφανωμένον. E P M. Ἄ-
γε δὴ πρόσθε παῖς. πολυτάλεις τὸ χρεῖμα, καὶ
πλασίων δεόμενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος τρεῖς
μακάρις. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἀβρότατον; A Γ O. Ἐλθε σύ, καὶ λέγε
ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἢν
ὠφέλιμος ᾖς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὡς
βέλτις, μὴδ' ἀνέκρινε· μεθύει γάρ. ὥς ἐκ
ἐν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς,
διολε-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem.
Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam no-
bis facessat, et clamet, et in vniuersum omni-
bus insultet atque maledicat.

12. I V P. Alium voca, Cyrenaeum illum,
purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Age
ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locu-
pletem emtorem desiderans. Haec vita suavis,
vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est;
quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et
dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris.
M E R C. Noli molestiam ei facessere, o bo-
ne, nec interroga, ebrius enim est, ita ut
ne respondere quidem possit, labante, ut vides
lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρονῶν, πρῆλαιο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλασον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον ἄλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἐριμῇ, λέγε ὅποσα πρόσθεν αὐτῷ, καὶ ἅ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωλύσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἔρῳντι καὶ ἁσώτῃ δεσπότῃ. τὰλλα δὲ περμμάτων ἐπισήμων, καὶ ὀσποπιδὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδευθὴ μὲν ἐν Ἀθήνησιν. ἐδέλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράντοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo et nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet. MERC. In vniuersum conuiuia dexter est, et cempotationi aptus, et qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum et luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, vti omnibus, vndique

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "ὦρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλασίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὦνείσθαι βίον. ΕΡΜ. "Απράκτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγωγος· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἄμα γὰρ αὐτῷ πεπεῖσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πένθειν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλῃς;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis et pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. IVP. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides?
DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτῶς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ
τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.

Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἑδὲν τίθεσθαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπεδαῖον γὰρ ἐν αὐτῷσι
ἑδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτάμνων Φορῇ
καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐ μινεν, ἀλλὰ σὺ κε-
νὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως,
καὶ παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτισε; πολὺ γὰρ οἶμαι
καλλίον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγόμην
γὰρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
fines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίῃ] Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignorazione* intellexeris; immensum
enim Democrito notar. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tanta ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γάρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα εἰζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφάας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρρόντα ἔδωκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑξέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορῇ.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κικεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐς τῶν-
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
μενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γάρ
ὁ αἰὼν ἐς; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρώποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et desleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. EMT. Ho-
mines vero quid? HER. Dii mortales. EMT.

Θεοί; ΗΡΑ. "Ανθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔτος, ἢ γρίφες συντιθεῖς 9)· ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἔδεν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδέν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ἔδὲ ὠνήσετά σε εὖ Φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλευμαι πᾶσιν ἡβηδὸν 10) σιμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὰτὶ τὸ κικλὸν ἐκ πόρῳ μελαγχολίας ἐστίν, ἔδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. "Απρατοι καὶ ἔτοι μένεσιν. ΖΕΥΣ. "Ἄλλον ἀποκλήρυττε.

ΕΡΜ.

Dii vero? ΗΕΡ. Homines immortales. ΕΜΤ. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nedis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. ΗΕΡ. Nihil enim vos curo, ΕΜΤ. Igitur neque sanus quisquam te emerit. ΗΕΡ. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. ΕΜΤ. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. ΜΕΡC. Neque igitur hi vendi poterunt. ΙV Ρ. Praedica alium.

15. ΜΕΡC.

9. Γρίφες συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmati non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenacus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. *du Soul*.

10. Ἡβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
 μύλον; ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
 ἔλθ' ἐσύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
 τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
 πέ μοι, τί μάλιστα εἰδώς τυγχάνεις; ΣΩΚ.
 Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ.
 Πῶς ἔν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεό-
 μην, τῷ παιδί καλῶ ἔντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
 ἂν ἐπιτηδεύοιτο ἐμῶ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
 καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγάμα καλῇν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
 ταῦτόν

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
 culum? IVP. Ego vero volo. MERC.
 Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem
 praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT.
 Dic mihi, quid maxime nosti? SOCR.
 Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
 torias. EMT. Quomodo igitur ego emam
 te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
 ro quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis
 vero aptior me fit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego, animam
 pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
 T 2 eadem

II. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
 verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
 aut adverbio adeo, apud Latinos permutan-
 dum est. Gesner.

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκέσῃ αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ.
 Ἄπισα λέγεις, τὸ παιδερασὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔγωγε ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρώ-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἂν δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὄρα
 τὸν Ἀνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν ἑρα-
 νῷ Σεείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἄλ-
 λὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἶκῳ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque vbi plena
 eius rei sit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quàm absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi viderur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione viuis? SOCR. Civitatem
 incolo

ἐμαυτῷ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρωμαὶ δὲ πολίταις ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμὰς. ΑΓΟ.

Ἐν ἐβελόμην ἀκῆσαι τῶν δογμάτων, ΣΩΚ.

Ἄκουε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ, δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνη, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ.

ΑΓΟ. Τί τῷτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε

παῖσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.

Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ ἔτσι εἶσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φιλήσας, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρείας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formavi, republica vtor nova, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ
 δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἕρανόν, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐςἄσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πᾶ δὲ ἐςἄσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ πα εἶεν, ἔκ αὖν εἶεν.
 ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ἕλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τογαρεῖν ὠνη-
 τέος εἶ, σοφίς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἰδῶ
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σὺ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τέλαιντα. ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσῃ Φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐτίς καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdā alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τᾶνομα; ΑΓΩ. Δίων Συ-
ρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ
τὸν Ἐπιμάρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τᾶ-
νον; ἔστι μὲν τᾶ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ
τᾶ μεθύοντος, ἔς μικρῇ πρόσθεν ἀπεκηρύττο-
μεν. ἐν δὲ πλεόν αἰδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
σερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα
Φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ.
ΑΓΩ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
κέα σκεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
ἰσχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT.
Dio Syraculanus. MERC. Habe tibi et duc,
quod bene vertat! Te iam Epicureum voco.
Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius di-
scipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante
praeconio vendebamus. Vnum autem amplius
nouit illis, quatenus magis est impius. Caete-
rum suavis est, et gulae amicus. EMT. Quod
pretium? MERC. Duae minae. EMT. En
tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus
gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et
mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem senten-
tiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ
quid sibi velint, nondum plane adsequor.
An τόδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam.
Gefner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κερταίνετον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σῶας. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' ἔν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπλητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τέτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσίν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν, ὦ ἄγαθέ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IV P. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dices, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ ἄγαθε, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἀχ-
 θῆ πιπρασκόμενος καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα 13), τὰ δ' ἑμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ κατα-
 ληπτι-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et servum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 T 5 * cultate

13. Τὰ μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
Gracu.

ληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπευδαῖος ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἔ μόνον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷ
σο εἶπεν ὁ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβα-
μα. καὶ γὰρ ἐν οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῷ ῥυθ-
μῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΤΣ. Ἀλλ' εἰς φθό-
νος. ἦν γὰρ τις χλωὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χλωῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
ἀφανῆς λάβη, ὁ τοῖςτος εἶχε μὲν δὴ πε σύμ-
βημα τὴν χλωαίαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βημα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-
cidens*) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
rant. ΕΜΓ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
numerus horum nominum, et *conciinnitas*. CHRYS.
Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso claudio pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, vt pa-
rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΤ.

14. Παρασύμβημα] Iudit festinus scurra in
detor-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλισα
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας,
 αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
 Φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιεῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te nosse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno injecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβαμα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πε-
 रिπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
 gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
 et παρασύμβαμα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνει tum una
 ire, congruere, significat, tum accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΤΣ. Σκόπει γέν' ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν; ΧΡΤΣ. Τῆτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἣν εἴπῃς τᾷ ληθές ὃ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέφει, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωσέναι; ΑΓΟ. Δυσπρόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΤΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHRYS. Attēde igitur. Estne tibi puer? E M T. Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decreuisse? E M T. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iouem responso tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T. Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυ-
ριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκα-
λυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρε-
στῶτος γὰρ αὐτῇ τῆ Ὀρέσθ' ἔτι ἀγνώτος, οἶδε
μὲν Ὀρέσθην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος
Ὀρέσθης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ
πάνυ θαυμαστὸν ἀκῶσθ' λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι,
τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῆ; ΑΓΟ. Ναί.
ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασήσας τινὰ ἐγκε-
καλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί φήσεις;
ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
dominantem, et super omnia Electram et Oper-
tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
ctram narras? CHRYS. Electram intelligo nobi-
lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
reste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
tum adstare iubeam, teque interrogem, huncce
nostis? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς· εἰ τῶτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐμενεν· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀρετότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσομαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆ-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραδίδοντα τὴν
 ὄψιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λουισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego reiecto illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? CHRY S.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 luecismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. "Οψιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἃ θάμις γενέσθαι σο-
 Φόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τῷ ἐλλέβορε πίῃν.
 ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρῆα.
 τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ
 γὰρ ταδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν, ἀνδρες
 ἡδὴ πεπωκότας τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείας πρὸς
 ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἂν τὸ δανεῖζειν
 πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλ-
 λογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
 τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
 nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT.
 Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
 sordidum esse, et foeneratorem improbum,
 (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
 et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
 perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
 solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
 enim proprium illius sit colligere; (*syllogi-
 smos facere*;) foenerari autem et computare
 vsuras,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
 auctoritatem indicasset, non enim inuenio
 vsquam, quare Cl. du Soul adsentior, no-
 met proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
 ut versiones habuere, σφιφόν potius le-
 gas, de qua voce vid. *Kuster. ad Aristoph.*
Plut. 590. Reiz.

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῇ συλλογί-
σθαι, μόνον ἂν εἴη τῇ σπχδαίᾳ καθάπερ ἐκείνο,
καὶ τῷτο. καὶ ἔ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ
ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῶτων ἑτέρας τό-
κους λαμβάνειν. ἡ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων
οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεῦτεροι, καθά-
περ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα
καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά Φησιν, εἰ τὸν πρῶ-
τον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεῦτερον. ἀλλὰ
μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύ-
τερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ Φῶ-
μεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν
νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπχδαῖος μισθὸν
ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae:
folius esse dixerim viri boni, quemadmodum il-
lud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo,
vt reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque
alias vsuras capere. An enim ignoras, vsura-
rum alias esse primas, alias secundas, illarum
quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum,
quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, et-
iam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo
etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem di-
cemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab ado-
lescentibus, manifestumque est solum virum bo-
num

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μαθηταίς.
 ἡ γὰρ ἑμαυτῷ εἶναι λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντος
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεπτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκήειναι πε-
 ριεπτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τὰν παντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεπτικόν, σὲ δὲ τὸν μένον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαλῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*remax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem et
 magnificum*.) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢ ἐθέλω τάχιςά σε ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναι μοι δοκεῖς. ΧΡΤΣ. Ὡδέπως. ὃ λίθος σῶμα ἐστὶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΤΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΤΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔομαι γέν. ΧΡΤΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΤΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαιν ἰσθί ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si volueris statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. *Gesner.*

γὰρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἰ ζῶον γε ὦν. ΑΓΟ. Εὖγε
 ἐποίησας, ὥς ἤδη με τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μιᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόντος θ' αὐτὸν ἐώνησιν; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρεξς. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ θερζόν-
 τος λόγου ἀξιοί.

ZETΣ.

mihi, Omne corpus animal? EMT. Non.
 CHRYS. Quid vero lapis; num animal?
 EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus?
 EMT. Nempe. CHRYS. Corpus verò cum
 sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum etiam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? MERC. Minas duodecim. EMT.
 Hem cape. MERC. Solus vero illum emi-
 sti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. MERC. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messoria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτρεῖβε· ἄλλον κἀλεῖ. ΕΡΜ.
 Τὸν Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλόν, τὸν
 πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠγήσασθε τὸν συνετώτα-
 τον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμό-
 διος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἑνδοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς
 ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν,
 τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλις; ΕΡΜ. Τρεῖς εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἑκτός. ΑΓΟ.
 Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσα δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴ-
 κοσι μινῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus tempore, voca alium.
 MERC. Peripateticum te iam dico, pulchrum,
 diuitem. Agite, emite prudentissimum, sci-
 entem in vniuersum omnia. EMT. Qualis
 est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus,
 et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid
 ais? MERC. Alius est, qui extra appa-
 ret, intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare aliterum. EMT. Quid
 maxime statuit? MERC. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis. EMT.
 Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-
 timinarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non,
 o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δὲ βάθος ἡ θά-
λασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλάμπεται, καὶ ὅποιά
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκῆσοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξύδενκέζερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλασικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικόν, ὄνος δὲ οὐ γελασικόν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

ΕΡΜ. Εἴεν, τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἄτος σὺ, ὁ Πυρρῆας 18), προσι-
 θι, καὶ ἀποκηρύττε κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑπορρέειν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τῆτο ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 Ἐγώ γε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 ρασαι; ΦΙΑ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφη-
 σθα; ΦΙΑ. Ὅτι ἔδεν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΑ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὦν τυγ-
 χάνεις; ΦΙΑ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Jam enim plures paullatim
 recedunt, ut inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet? EMT. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. EMT. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc novi equi-
 dem. EMT. Neque te aliquid esse nosti?
 PHIL. Etiam multo hac magis ignoro.
 EMT.

18. Πυρρῆας] Servani Graecum nomen, quod
 servile alioquin est, et *rufum* significat: ne
 pereiret, quem subesse putabam ad *Pyrrho-*
nis nomen, respectus. Gesner.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας, τί δαί σοι τὰ σάθμια
 ταυτί φάλεται; ΦΙΛ. Ζυγοςατῶ ἐν αὐτοῖς τῆς
 δόξης, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω, καὶ ἐπει-
 δὸν ἀκριβῶς ὁμαίς τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τό-
 τε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν
 ἄλλων δὲ τί ἂν πράκτοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ
 πάντα, πλην δραπέτην μεταδιδάσκειν. ΑΓΟ.
 Τί δαί τῆτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ
 ἡγαθὲ, ἐ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκό-
 τος· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀλλὰ

ΕΜΤ. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bi-
 lanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea ex-
 pendō, et exaequo, cumque ad amussim pares
 et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum
 vtra verior sit, plane ignoro. ΕΜΤ. Reliqua-
 rum rerum num quid facere recte et ordine
 potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium ma-
 le persequor. ΕΜΤ. Cur vero hoc non potes?
 PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. ΕΜΤ.
 Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμ-
 βάνειν ad intellectus facultatem creberrime
 referunt Sceptici cum Academia, negant-
 que aliquid a se comprehendi, h. e. plene
 et sine oppositi formidine cognosci. Haec
 est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more
 suo nugatur noster. Gesner.

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἀκρεϊτὸς γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σκώληκος ἔδῳ διαφέρων. ΑΓΟ. Ὀνητέος εἴ διὰ ταῦτα. πόσῃ τῶτον ἄξιον χρὴ Φάναι; ΕΡΜ. Μνάς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ἃ ἔτος, ἐπείραμην σε; ΦΙΛ. Ἀδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττε, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς αἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνά, καὶ οἱ παρόν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, et nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul et caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica. EMT. Same tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam numeraui. PHIL. Cohibeo me hac de re, et dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum seruum. PHIL. Quis nouit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 Ἄλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον (20).
 ΦΙΛ. Ἐπάχω περὶ τὰτα. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἄλλ' ἤδη γε ἀπὸ Φηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παύ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ.
 ὑμᾶς δ' ἐς αὐρίδον παρακαλέμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους
 βίς μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adsunt ergo nobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrium
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deteriolem. P H I L.
 De hoc cohibeo adsensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Define contra
 niti, et sequere emtorem, vos autem in crasti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρω λόγον] Κρεῖττω λόγος est,
 quum verborum industria s. sophismatibus,
 causa infirmior sit fortior: ἤττω autem
 vel χεῖρω λόγος, eius, qui vincitur, etiam-
 si causam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιβέντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν καταρξάντα τοῖς
ἁφρόνοις λιθοῖς· ἐπιβάλλε τῶν βι-
βλων, προεπιβάλλε καὶ τῶν ὀσσεῶν· παῖς
τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ,
καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε, καὶ σὺ, ὦ Χρυ-
σίππε, καὶ σὺ πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν
ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀσπίς, βέλτερά δὲ βέλτεροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑστίν ὃν τινα ἡμῶν
ἔχ' ὕβρισε. σὺ δέ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλο-
τε, χρεὼ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδάτω τὴν
ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiviscentes.

SOCR. Feri, feri execrabilem saxis copiosissi-
mis: adice glebas: insuper adice te-
stas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat.
Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu.
Omnes simul sacra testudine in illum irrumpamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam
nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu
vero Diogenes, si vnquam alias, claua nunc
vrere; nec remitte quidquam. Iam dignas ma-
ledico

ἄξιον, βασιλεὺς ὢν τί τῷτο; κενμήκατε,
 ὦ Ἐπίκαρε καὶ Ἀρίστιππε, καὶ μὴν ἂν ἐκέρην.
 Ἐσέ σοφοί, μνήσασθε δὲ θεμελίου ὀργῆς.

Ἀριστοτελες, ἐπισπένδασον ἐτι θάσσον, κα-
 λῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θεῖον· εἰλήφαμέν σε
 ὦ μισέρι· εἶσθ' γὰρ αὐτίκα, ὅς τις ὄντας ἡμᾶς
 ἐκαιρηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετ-
 ἔλθοι; ποίηκλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
 τον κατ' αὐτῶ, πᾶσιν ἡμῖν ἐχαμένην δυνάμε-
 νον· καθ' ἑκάστον ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
 ἀπολωλέναμ. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσχολο-
 πίσθαμ δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγωδείτα γε
 πρότερον. τὰς ἐφθαλμὰς ἐκκεκίφθω, τὴν
 γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
 σθω.

Iedico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
 estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
 bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
 Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
 igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
 ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
 tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
 nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
 pties unicuique nostrum pereat. ΠΛΑΤ. Ego
 cenſeq flagellis caesum palo figi, oculos illi
 effodi, linguam ipsam multo prius praescidi;
 tibi

ἴθω. σοὶ δὲ τὰ Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ.
 Ἐς τὲς κρατῆρας ἐμπέσειν αὐτὸν, ὥς μάθῃς
 μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
 μὴν ἄριστον ἦν κηδεῖν τινὰ Πενθεά, ἢ Ὀρφέα,
 λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόρον, ἵνα αἶψά
 καὶ τὸ μένος αὐτοῦ ἑκάστος ἔχων, ἀπαλλάτταίτο.
 ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίῃ Φεί-
 σασθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρον· ἢ ἂν ἀφεθείης ἔτι.
 ἔρως δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον ἀλέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λέξαι καὶ ἀνδράσιν ὄρως πίσα;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καὶ Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
 τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
 ἐπαρόψεσθε ἐραψωδήσαντά με.

Zw-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
 teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
 melioribus. P L A T. Quin optimum fuerit,
 eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
 rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
 tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
 plicum praesidem mihi parcite. S O C R. Decre-
 tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
 ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque uiris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
 supplicabo: reuerebimini forte versus, neque
 adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἀποίνα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σὺ·
Φοίπερ.

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' εἰδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἀλλε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγέρε βάλαιο θυμῷ.

Χρυσὸν περ λεξάς, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· εἰ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἐχὶ κακείνα Εὐριπίδα ἐσίν,
οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica re-
sponso: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphemam, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;
 ΛΟΥΚ. Νῦν ἂν ἕκατι ῥημάτων κτείνετε με;
 ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,
 Ἀχαλίνων τρομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας
 τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ δέδοικται πάντως
 ἀποκτινῦναι, καὶ ἐδεμία μηχανὴ τῷ διαφυ-
 γεῖν με, φέρετέ, τῷτο γὰρ εἰπατέ μοι, οἱ τι-
 νες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
 ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλη-
 φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς
 τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὧ κακίως, καὶ τὰς
 καλὰς ἐκείνης σὲ λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τὰ
 αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrueris.

L V C. Sic verba propter ergo nos occiditis?

P L A T. Sic per Iouem. Ait enim idem ille,

*Effrenis oris et stuporis impii soles esse fctis in-
 fortunium.*

4 L V C. Igitur cum stat sententia, omnino
 interficere me, nec vlla arte licet mihi effuge-
 re, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam
 immedicabilem a me iniuriam passi sine vllō re-
 medio mihi irascamini, et supplicii causa me
 comprehenderitis. P L A T. Quibus nos iniuriis
 adfeceris, ipsante, scelus, interroga, et prae-
 claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
 ipsi

αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὑβρίζεις,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφῆς ἀνδρας;
καὶ τὸ μόνον ἔλευθερος. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι
πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρυσίππος ἑταῖός
καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκείνης, καὶ ὁ σιωπῶν ἄτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσурсς
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΫΚ. Ἀνέπνευσα· εἰ γὰρ ἀποκτενεῖτέ
με, εἰ μάθετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥς τε ἀπορρίψατέ τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρεὶ τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

Ipsi maledixisti, et contumelia nos adfecisti,
tamquam in foro vendens praeconio viros sa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LVC. Respiravi. Nec enim interficietis
me, ubi cognoueritis, qualem erga vos me
prae buerim. Itaque abicite lapides. quin ser-
uate potius: utemini enim sis contra dignos.
PLAT. Nugatis: hodie enim perisse te oportet.
Quin

γαί. καὶ ἤδη γε Λάχων ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἐνέχ' ὅσσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἔχρην μόνον ἐξ ἑπάντων ἐπαθεῖν, οἰκεῖόν τε ἡμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογενήμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενέαντες; ἢ ἐμὲ ἀποκτείνητε, τούτῳ ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὰ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακῆγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶσι διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
καταλο-

Quin saxea adest toga tantorum tibi poena malorum. L V C. Enimuero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem vnum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum et beneuolum, et earundem sententiarum, et nisi dictu graue est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-que, iracundi, et parum officii memores videamini aduersus virum bene de vobis meritum. P L A T. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΤΚ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβριμα; ὃς αἰεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, εἰς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅττι, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηῶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποιμίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἰ

716

bis impetabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam vt admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, vnde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem vnumquemque agnoscunt, vnde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me festantur propter florum legendorum solertiam; re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;

X

si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίστατο, καὶ ἀνα-
πλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάρδειν
θάτερον θατέρω. ἔσθ' ὅς τις ἐν ταῦτα εὖ πε-
πονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρή-
σειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδο-
ξεν; ἐπὶ τοῦ εἰ μὴ κατὰ τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐ-
ρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μῦσαις ἀντάδειν,
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρι-
δαίνειν, ἐναντία τοξέων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι
ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τέτο μὲν ὦ γενοαῖς, κατὰ τὰς ῥή-
τορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ
πράγματι, καὶ χαλεπωτέρην σε ἐπιδείκνυσσι
τὴν τόλμην, εἴγε τῇ ἀδμύρῃ καὶ ἀχαριστίᾳ πρὸς σ-
εσιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et nescire et
concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igi-
tur, qui his bonis vestris usus, male audeat dice-
re viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut
esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo
Thamyris quondam aut Euryrus, ut occinat ipsis
Muis, a quibus canendi artem acceperit, aut
cum Apolline contendat, iaculari ausus contra
ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhe-
torum arte declamasti, maxime enim rebus
ipsis sunt contraria, et eo importuniorem
ostendunt audaciam tuam; quandoquidem in-
iuriæ huic ingratus etiam animus accedit, qui
accepris

SIVE REVIVISCENTES 323

εσιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τῶτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμῶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήσαμεν, ἀνδρῶν σοὶ τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, ἐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προσκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥς διαγὰρ τῷτο μάλιστ' ἀδικίῳς ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. 'Ορᾶτε' πρὸς ὀργὴν ἀνάεστε, καὶ ἄδεν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι ἐκ ἂν ὤησθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πῆρξω εἶναι τοῦ
τοιζ-

accepis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male vti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus mereres, et pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri vnquam posse, vt ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perueniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαῦτα. πλὴν ἄλλὰ μὴ ἄκριτον γε ὦ θαυμαστοί, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τῷτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πελιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφωρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥς τε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηχεσθῆσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογισομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τῷτο περὶ ἐμοῦ γινώ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἕξιν. ὑμεῖς δὲ βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασαί· ὑμεῖς δὲ,
εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec apte iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed iure lites dirimi, redditis inuicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuersis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis et reprehensione indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,

vos

εἰς τὰς ἑξακατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τῆτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον,
ὡς παρὰ κρεσάμενος τὰς δικασίας, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι,
καὶ πανῆργον ἐν ταῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικα-
σὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ παιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σὲ
ψηφίσασθαι; ΛΟΤΚ. Θαῤῥεῖτε τέτταγε ἐνε-
κα· ἔδνα τοιᾶτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιᾶμαι δικαστρίαν
ἐγώ γε.

vero in eos iram verfetis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in
campum*, vt tu impulsis in fraudem iudicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, vt multa iniuste faci-
tis, inducas, vt secundum te ferat senten-
tiam. LV C. Hac quidem cura vos libero
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
lim neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδεν ἔδὲ τᾶτα δέδισα. τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περισίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἴκοις γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκῶσωμεν ἃ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχ᾽ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλεσι,

κχτα-

- PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si in-

καταλείσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπαλογησάμενον
ὑπὲρ ἑαυτῆ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτη καὶ
Μελίτη περὶ, τῶν ἐμῆ κατηγορησάντων, ἢ
τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἔτος τεθνήξεται, μηδὲ
τοπαράπαν ὕδατος 1) μεταλαβών; ΠΛΑΤ.
"Αῖρις παραινεῖς ὦ Σώκρατες" ὥς ἀπίωμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσομεν οἷς αὐ ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΤΚ. Εὖ γε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ καμινώτερά. τὰς μέντοι λίθους Φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕξε-
ρον

si indicta caussa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, ut dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

1. [Ὑδατος] Aquam alicui fundere, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant et clepsydram. Adol. Vorst.

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὖροι τις ἄν; ἔ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξωγγοαίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων
 ἄν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγω-
 νας βαθεῖς καθεμένοις, παρ' αὐτῆς σκεΐνης ἦκειν
 Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μάλλον ἐμὲ ἀγνοῶντες, ἢ ἔδ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ἐκ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἀδέπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλὰκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἦγον ἂν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitet, uoui, quam-
 quam longo tempore oberrauī domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine uteretur. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuam quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γὰρ εὐρησάμενος τεκμαιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντισμῶν τὴν προσοψιν. μετὰ τέτων οὖν
 συμπαράβυσθεις, καὶ αὐτὸς ἐσθλόν ἄν' εἶτα
 εἰρων γυναικὸν τι εἶχ' ἀπλοῦν, εἰ καὶ ὅτι μα-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπεξ-
 ῥύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄφετον δοκῶν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον εἶδσα,
 ἔδὲ τὲ ἱματὶα τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστάλκασαι πρόδηλος δὲ ἡνιοσμεμένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀδρακεύτῳ δοκῶντι προ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνεται δὲ τι καὶ ψιμυθίον, καὶ
 φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 colam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem his se-
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato isto cultus neglectu, usa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;

Φίλος, καὶ τὰ ῥήματα πάντα ἐταστικά. καὶ
ἐπαινεμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐν τῷ κάλλος, ἔχαι-
ρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχτο. καὶ
τὰς πλασιωτέρας αὐτὴν παρακαθιστάμενη πλησίον,
τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν καὶ προσέβλεπε. πολ-
λάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀνέ-
σιον, ἑώρων περιδέρατα χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων
παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδες αὐτῆς εὐθὺς
ἀνέσχετον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κομποδαίμονας
ἐκείνας ἐλκομένης πρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν ῥιγῶν, ἀλ-
λὰ τὰ πώγωνας, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίωνα, εἰδω-
λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῆτα μὲν ὀρθῶς ἐλέγξας· καὶ γὰρ πρό-
δηλον καὶ πᾶσι γνωστόν ἐστιν ὅτι πλὴν ἄλλ'
καὶ δὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et,
si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum
ditioribus prope adsideret, pauperes amatorum
suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero
etiam si imprudens nudaretur, videbam moni-
lia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns
mea per vestigia mox recessi, miseratus nem-
pe infelices illos, qui se ab illa non naso qui-
dem, sed barba duci paterentur; et Ixionis
exemplo, inanem speciem amplecterentur pro
Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim
in propatulo ianus, neque nota omnibus. Caete-
rum

ἴδεν δέησει βαδίζειν ἐπὶ τὴν αἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενῶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πρὸς ἀφίξεσθαι, ἐπανιῶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὥς περὶ πατήσεαι καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῷτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν, ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶν σχήματων τὴν προσήνῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζεσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸν σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἡ ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥ τις ἐστὶ, Φθελγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρα τις ἡμᾶς ἐλύπει τῶν
 κατῶ; ὀργιζομένοις γὰρ εὐίκατε. καὶ τίνα τῶ-
 ν ξυλλαβόντες αἴγετε; ἢ περ λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱεροσυλὸς ἐστὶ; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γὰρ ἱεροσυλῶν ἀσε-
 βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως
 τί παρὰ σὲ μαθάντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
 λελοιπάμεν. ΦΙΛ. Ἐῖτα ἡγανακτήησατε λαιδο-
 ρησαμένῃ τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως
 Φύλην τε αὐτὴν ἡγήμα, καὶ ἔτε ἐδικασάμην,
 οὐτα ἡττιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίμμη δὲ παί-
 ζειν

*Ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus fit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
 que accedens cum illa expostulauerim; - sed pa-
 tiar*

ζωὴ τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; αἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσείλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, ἐκ οἶδα ὅπως ὀργῶλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί ὃ ἐν αὐτὸν ἀγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἔχομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δεδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nouerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu vnus huius diei summo, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. Ἀγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philoſophia, δηλός inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θελῶν. *Gesner.*

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης ἔδδ' ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἔστιν εἰπεῖν τι θέλον. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΤΚ. Τῆτο αὐτὸ, ὧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθές ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ Φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν κοσῆτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκάστων εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἀνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reieccimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi vt cognitio caussae seruaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiahas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus vnumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri

τῷ ἡμετέρῳ ἐνέματι πολλὰ καὶ μικρὰ πράττον-
τας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΤΚ. Εἶση αὐτίκα,
ἣν ἐθέλης ἀπολογεμένη ἀκέειν. μόνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἀρείον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφα-
νεῖ· πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δέ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔξω γὰρ ὑμῖν, ἐνδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΤΚ. Τίνες δέ εἰσιν ὧ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐταὶ δοκῶσιν.
ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ
προηγμένη δέ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΤΚ.
Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L V C.
Non

Οὐχ ὁρῶ ἦν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλ-
 λώπισον ἐκείνην ἔχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
 φεύγσαν αἰεῖ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΥΚ.
 Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχει καὶ ταύτας αἰ-
 γεις, ὥς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συν-
 δριον; τὴν Ἀλήθειαν δὲ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
 βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ.
 Νῆ Δία, ἀκολυθῆσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
 τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἔδεν δέο-
 μαὶ ἀκῆειν, ἔ πάλα οἶδα ὅποιά ἐσιν. ΦΙΛ.
 Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
 ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκᾶν
 ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides
 fuci illam expertem, nudam, subducentem se
 semper et elabentem? L V C. Nunc tandem
 vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
 plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
 tatem vero etiam aduocatam mihi adducere in
 ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
 nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
 eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opushabeo
 audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC.
 Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευνιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοικωτάτῳ μοι ὄντι. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπέ-
σας ἂν εἰέλῃς. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δεί-
λαιον τέτον ἀνδρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τᾷ περίμενον. ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
α. ἡμέτῳ δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἰ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμήσαι δεή-
σαι μοι, ἀλλ' ἀλλὰζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥς
ἀναγκαῖός ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν' ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλά-
βοις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosam hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnand-
um mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero fe-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐκείπερ ἀναγκαστοὶ δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσετακρίσεται καὶ ἡμῶν ὡς φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεῖ δάκτε ὡς Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μὴ τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἴσας; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι καὶ κολακικός· ὥς παραπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρῆϊτε· ἔδὲν ἔμὴ γένηται ἄδικον, Δικαίου σῆψης ταύτης συμπαρέσεως. ἀπώμεν ἔτι.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκτικέου. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiat pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultare. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elencticis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἑπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
ἀντιδίκων μου, ἔχ' ἥττον ἐμᾶ βαρβαροῦς τὸ
γένος· ὁ τρόπος δέ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
λέας, ἡ Κυπρίας, ἡ Βαβυλωνίης, ἡ Σταγειρί-
τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἑλατ-
τον, ἔρ' εἰ τὴν Φωνὴν βαρβαρος εἴη τις, εἴπερ
ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσα. ΦΙΛΙ.
Εὐ λέγεις. ἄλλως γέν' τῆτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι
τῆτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μι-
σεγόνης, καὶ μισοφειδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
μισῶ πᾶν τὸ τοιοντῶδες εἶδος τῶν μιαιφόνων
ἀνθρώπων.

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
horum etiam aduersariorum meorum noui, non
minus quam ego sum genere barbaros; mores
vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
Quamquam apud te quidem nihil quid-
quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
dem scire refert. LUC. Olor superbiae sum,
et praestigiarum, et mendaciorum, et tumoris
inanis; odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν ὡς οἶσθαι.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμήσῃ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ἐρᾷς γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τῆ Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκακος, καὶ Φιλαπλοϊκῆς, καὶ ὅσα τῇ Φι-
 λίστῳ συγγενῇ. πλήν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τῃς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοι φαρσύν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀργίαις

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sim, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆ Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his α μισο, vel α
 Φιλο invidientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπαιμαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρήην. τῷ γὰρ αὐτῷ
καὶ τὰδε φασι, καὶ τὰδε· ὥς μὴ διαίρει τὸ
τέχνα· μία γὰρ ἐστὶν, δὴ εἶναι δοκᾷσαι. ΛΟΥΚ.
"Αμεινον· αὐτοὶ οἶσθα ταῦτα ὡς φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιαῦτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἐνθα ἐχρήην·
ἐκταῦθα περὶ ἐν τῷ προνάφῃ τῆς Παλιᾶδος διμά-
ζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάδες ἡμῖν τὰ βάρη, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
ΛΟΥΚ. Ὡς Παλιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losofia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

rra

4. Ὡς Παλιάς] Id est Minerva vrbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Παλιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀνχηνησθεῖσα ὁπόσῃ ἐπι-
ορκέντων ὁσημέραι ἀκῆεις αὐτῶν· καὶ ἃ πρῶτ-
τος δὲ μόνῃ ὀρεῖς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσῃ, νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτάς. ἐμὲ δὲ ἦν πᾶ κρα-
τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἰς 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
μεθα ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ,
προελόμενοι τινὰ ἐξ ὁπᾶντων, ὅστις ἄριστα κατ-
ηγόρη-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
me serua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo uno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηνᾶ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5, Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberauit, *Brod.*

6. Εἰς] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sunt ista!* q. d. Satis de his: satis
cunctatum. *Gesner.*

ἠγορήσαι ἂν δοκῇ, συνείρετε τὴν κατηγορίαν,
καὶ διελέγχετε. ἡ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ
μετὰ τῆτο. ΑΝΑ. Τίς ἂν ὁ ἐπιτηδείοτατος
ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ.
Σὲ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμασὴ, καὶ
καλλιφώνια δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
νον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ
ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπο-
δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσβην,
ὥς τε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάν-
των εἰπὲς τὰ ἐκτότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάν-
των ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί
σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον,
ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componite, et reum con-
vincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes
dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesia-
de. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissi-
mus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis subli-
mitas, et mere Attica vocis suavitatis, et gratia illa,
quae tantum in persuadendo valet: tum pru-
dentia, et exquisitum illud artificium, et illae,
ubi demonstrandum erat, verborum illece-
brae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque
orandi suscipe provinciam, et pro orationibus ea,
quibus opus est, profer. Nunc recordare om-
nium illorum, et in eundem locum confer, si
quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-
cum,

ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
 παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
 εἰσεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶν σοι δοκῇ καὶ κεῖνός
 πε παραβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν αὐν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχῃ
 τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἄτινα τῶν σφοδρο-
 τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
 Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιπ-
 πε. ἔγὰρ δὴ κάλλας ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
 νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλ' ἄτινος ἐλεγ-
 κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
 ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
 αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
 magis formidandus est. Itaque adspere etiam
 aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
 interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
 iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
 volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
 rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, vel Craterem, vel te adeo, Chry-
 sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
 in scribendo vim quamdam praeiens tempus de-
 siderat; sed apparatus convincendi et indici-
 alium. Orator autem est Parrhesiades. ΔΙΟΓ.
 Ego

αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ εἰδὲ πάνυ μακρῶν
 οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
 ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, οὐδ' ἐβολῶν προίην
 ἀποσκευηγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ
 φιλοσοφία, εἰρή τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
 μέμνησο δὲ ὡ γυναιῖς, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
 πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν,
 εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
 λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις
 ἐστὶν ὁ ἀληθέστατος, νῦν λέγε· ἄλλως δέ, ὑπὲρ φι-
 λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτη περιυβρισμένης, καὶ
 κακῶς ἀνάγκης ἐν τοῖς Παρρησιαδαῶν λόγοις, καὶ τὰς
 πρεσβυεῖς ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
 ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
 oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
 omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
 bus ille obolis nuper sub praecone vendideris.
 PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omni-
 bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
 modo in accusatione negotium agas, sed com-
 mune causam spectes. Si quid enim inter
 nos non convenit de nostris disputationibus, tu
 in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
 sit verior ratio definire: sed in uniuersum mo-
 do pro philosophia ipsa indignationem ostendē,
 contumelijs obruta, et male audiente in Parrhe-
 siadae sermonibus: relictisque sedis, quibus
 dissidemus, quod commune habemus urnas,

346 LUCIANI PISCATOR.

ἅπαντες ἔχομεν, τῆτο ὑπερᾶρχει· ὄρα, Φε
μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν
νῦν κινδυνεύεται, ἢ σερμνέταται δόξαι, ἢ τοιαῦ-
τα πιστευθῆναι, οἷα ἄτος ἀπέφηνα.

ΔΙΟΓ. Θάρρειτε, οὐδὲν ἐλλείφομεν, ὑπὲρ
ἁπάντων ἐρῶ. ἤκῃ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς
λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμέρος, καὶ
πρᾶξις ἐστίν) ἀφεῖναι διαβελύηται αὐτόν, ἀλλ'
ἔτα ἐμὰ ἐνδεήσει· δεῖξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μά-
την ἱξυλοφορεῖμεν. ΦΙΛ. Τῆτο μὲν μηδαμῶς,
ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ
ξύλῳ, μὴ μέλας δ' ἐν. ἤδη γὰρ ἐγχεσθεται τὸ
ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικασήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus,
in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut ho-
nestissima videantur, aut talia credantur esse,
quallia hic proposuit.

24. DIOG. Bona estote animo, nulla in re
deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte
Philosophia sermonibus istius fracta, ut est in-
genio mansuetio et miti, dimittere illam cogi-
tat, ac ego certe causae non deeris: ostendam
enim homini nos non frustra clavam gerere.
PHIL. Istuc quidem minime: sed oratione po-
tius, quod optimum, quam clava res gerenda est:
sed noli cunctari initius. Iam enim infusa est
in *clepsydram* aqua, et in te consilium intuetur.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθ' ἕξωσαν, ὡς φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας· ἐν μὴ σε καταψηφίσανται; ΛΟΥΚ. Οὐδ' αὖτις πλείοσι γ' ἐν κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἐν, σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷσι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὡς φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adfideate igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περὶ.] *Περὶ* iussit reponere M. du Soul, et usitatus et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum *περὶ* cum accusatio, *prosecutio*, etiam Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισήσαντες ἐγράψεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel circa vi-

ἴδεν δαὶ λόγων. ἴθα γὰρ τὸ κατ' ἡμᾶς σιωπήσας,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἐκ οἷδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐπεκομίσαν-
 το; ἃ δὲ ταῖς τῆς ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισηκτάρα-
 τος ἄνθρωπος Παρθενιάδης ὑβρίζει, ἤδη εἰπὼ. ῥή-
 τωρ γάρ τις ὡς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δμα-
 τήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκμήσεις, ἐπα-
 σον ἡ δαιμόντητος ἡ ἀσκήτης ἐπεπαρῖσθαι ἐν τοῖς λό-
 γοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, εὐ-
 παύεται μὲν ἀγαθῶν κακῶς. γὰρ τας, καὶ ἀπα-
 τεῶνας

est. De me enim ut taceam, equis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parthesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi sapperet, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatores atque impostores appelet, ac

ca vitam. Interim παρὰ exarium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde Casaub. c. 23, ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶν αὖ ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων
καταχελῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτὰς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
τὴν Φιλοσοφίαν, Φληγάφες, καὶ λήρες ἀπο-
καλῶν τὰ σα, καὶ τὰ υπεδαϊτάτα, ὧν ἡμᾶς
ἐπαιδεύσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιῶν, ὥς ἐκυ-
τὸν μὲν ἠροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γάρ τει-
τὸν ἐστὶν ὁ πολὺς λεώς, χαίρεισι τοῖς ἀποσκώ-
πτουσι, καὶ λοιδορῶμένοις; καὶ μάλιστα ὅταν
τὰ σεμνότερα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς
περ ἄμφει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει,
καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τέττονι ἐπὶ χλευασίᾳ
παράγασιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῶδῶσιν ἀλ-

λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
et ludibrium enartet, ut ipse quidem plausus
ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
sulteretur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
sus causa in scenam producuntibus, et absurdas
quas-

λαϊότες τινὰς περὶ αὐτῆς κωμωδίας. καί τοι
ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦ-
τα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν.
καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόνει τῆς ἐορτῆς·
καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστες ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φρον-
τίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφη-
μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγά-
λῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
θαγόραν, Ἀριστοτέλην τῆτον, Χρυσίππον ἐκεί-
νον, ἔμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅτε ἐορτῆς ἐφει-
σης, ὅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ
ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυ-
νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ
πάντων

quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam
illi quidem vnum contra virum audebant talia, id-
que Dionysis, ubi permissum erat hoc facere, cum
pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste conuocatis optimatibus, diu mul-
tūmque commentatus et paratus, conscripto in
maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
lem hunc, Chrysippum illum, me, et in vni-
uersum omnes, nec solemnitate permittente,
neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
iurias, non vltro laedens hoc faceret. Omnium
vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιών, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὦ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ἔντα,
ἐξέτω ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ'
ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὁ
μόνος δ' ἔπαρξιν, ἐδὲ κατήγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κρινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἀξίον ἐστὶν αὐτὸν ὑπο-
σχέειν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων;
χρησίμων γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγῃ

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaferit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire æquum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res gravissimas tot sub iestibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoquid-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγεις, καὶ ὑβρίζοντον ἀνδρῶσθαι, ἔμετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐθεσίας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητὰ; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασί, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δέ, μναῖς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δύο ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιζόμεν τιμωρῆσιν ἡμῶν, τὰ αἰσχίστα ὑβρίσμενοις.

ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγετες, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς, ὅποσα ἔχρην, ἅπαντα εἰρηκίας. ΦΙΛ.

Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes; Praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL. Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογισμῷ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε εἶν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, ἀκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν. παρέλιπον. ἐγὼ δὲ τοσούτα δέω ἕξις γενέσθαι, ὥς ἀκ εἶπον αὐτά, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκώς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ὥς καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις ὅς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἡγόρευον, ἀλαζύνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μόνον

Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos et impostores appellando, dixerim.

9. Ἐγχει] *Aquam infunde.* Brod.

νον τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἔρῳ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, ἔ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχις αὖ ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκάϊον προσεῖναι, ἀπᾶτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτέητα, καὶ βροήν, καὶ ὠδισμᾶς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἤξιεν ὅπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίᾳ, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κἀπει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καίπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τάςδε ἅπαντας, ἑθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινῶντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ὅτενός ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὐς προτεθείκατε, πρὸς τέτας ῥυθμίζοι, καὶ ἀπειθύνοι τὸν ἑαυτῆ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιεῖσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῆσθαι ῥᾷδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari unicuique facile

μάλα εοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τῷ βίῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτευν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδίδκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλεῦς, ἢ Θησέας, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπεῖω· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῳ αὐταῖς προσεοικότα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλινικός, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστα ἂν ἐπιτρίψαι

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico; incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoris Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona

τῷ ῥοπαλῷ παίων τὸν τοιᾶτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἄτως ἀτίμως κατατεθλυσμένος πρὸς αὐτᾶ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὄραν, ἐκ ἡνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίεας ὀγκῶμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὧ φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ
ἄνθρω-

persona actorem talem sua clava elifurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros ejus rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-

ἄνθρωποι, εἴ τινα τῶν ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἑσιν ὅσις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρῦσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ ἐκ τῆς λόγης ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιᾶντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥς ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prae aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

Ταῦτα ἐκ ἡνεγμα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἡλεγχον αὐτὰς, καὶ διακρίνον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τέτοις δόξον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκ οὖν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξερχόμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διαλέξω, ἐμὲ τὸν ἀτεβέντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μασιγῆν εἰώθασιν, ἦν τις ὑποκριτής, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἑδέν πε ἀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περιεκείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν

παίειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreui. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obferuans, Dearum mysteria effluentem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam factorum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut Neptunae, aut Ionis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum

Z 4

παίειν τοῖς μεσηγοφοῖς, ἀλλὰ καὶ ἡδαιντα
 εἶναι, οἶμαι, μασηγμένων, οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὰ
 πταῖσμα. τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρέπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδ᾽ πάντων ἀποπώτατόν
 ἐστίν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν
 αἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τῷ μόνον
 ἀναγγελλόντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν, ἔτι βίῃσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν του-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere; parvus fuerit error. Io-
 uem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lerum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequerentur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt bone-
 sta purare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέ-
γεσθαι, καλὰ, ὡς θεοὶ, καὶ σαφὰ, καὶ θαυ-
μάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
τα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεονεξίας
τεθήηκασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κοχλήουσιν,
ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότε-
ροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν
πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτι-
κώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικώτεροι δὲ τῶν
ἡλεκτρούωνων, τριγαρεῖν, γέλωτα ὀφλισκόνου-
σιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν
πλεονεξίων θυράδας ἀλλήλους παρωθόμενοι, καὶ δεῖν-
ονα πολυάνθρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τέ-
τοις ἐπαινῶντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς
ἔχον-

dos hosce despicerō, et tamquam cum aequali-
bus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapien-
tia, et vere sane admiranda. Verum enim
verō, isti mercede haec ipsa docent, et diuites
admirantur, et argento inhiant, et caniculis
iracundiores sunt, et leporibus timidiores, ma-
gis adulatores quam simii, libidiniosiores asinis,
felibusque rapaciores, et in contentionibus
quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque lu-
dibrium debent, cum circa ista conflictantur,
et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et
celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis
sine more modoque laudant, et ultra decus se
ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-
tentos.

ἔχοντος ἐμφορέμενοι, καὶ μεμψήμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπωδὰ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἢ φέροντες· οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι συμπίνασι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλάσιον εἶναι τὸν σοφὸν κερκχῶς, μικρὸν ὑπερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὄρθην τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τὰλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτείῃ, τῶν ὑποδεδεσέων δεόμενος. ὅταν μὲν ἐν αὐτῆς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς

tentos produnt, et in vino insuavia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conviviae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiam rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicer, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa

πολύς· ὁ περὶ τῆ κοινωνικῆν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῖστος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρειν; ὅταν δέ τις ἐπικηρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιῶ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμυχθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οἷδ' ὅπη ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερύεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ἐσημέρα πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τῆς τῆς, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκαίμενον
ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil fane calculus in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, et a longo tempore amicus accedens paululum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtus, et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem auolarunt, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum

ἐν τῷ μέσῳ· ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λήλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχειν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὸς ἐμβαλῇ, ἀναπηδήσαντες δάμνεσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν ὑλακτῶσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας ποτὲ πυρρῆχιζεῖν διδάσκειν, καὶ τὰ θηρία (μιμητότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων,) ἑκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλαργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσιπταῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῆς εὐδοκίμασιν τὴν θεάν, ἄχρι δὲ τις θεατῆς ἁγῆος, κάρυσσιν ἐπὶ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πύθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum vnum ostenderit, hicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibus purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tunc vero simii, visa re, obli-

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τῷ ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρήχισιν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσώπεα,
καὶ τὴν ἐσθῆτα κτερεῖν νυσιν, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρήχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τῷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιεῖσι. καὶ ἔγωγε τοὺς
τοιάντας κακῶς ἡγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ,
ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μακρίην
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν,
ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχομι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾶ-
τό

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
milii, quod erant scilicet, faeci, larvas contriue-
re, lateratisque vestibibus de fructibus inuicem
depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectatōribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec vnquam desinam conuincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me infātia illa, vt contumeliosum quidquam,
aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐκεῖνας, καὶ θεοῖς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 ἢ Δία Ἑρακλῆς 10), Φασι, καὶ πῖθης. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχασι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκη-
 σι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τὸτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτάς; ἀλλ' ἦνεγκα ἂν εἰ πῖθανοὶ γὰρ
 ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
 θάττον ἂν γυψ ἀηδὸνα μιμήσαιοτο, ἢ ἔτοι φι-
 λосоφας.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puta, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἑρακλῆς] *Hercules et simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφες. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶ ὅποσα εἶχον·
 σὺ δέ, ὦ Ἀληθεῖα, μαρτύρει πρὸς αὐτάς, εἰ
 ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πόρρω-
 τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
 κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
 λοσοφία, μεταξύ λέγοντος αὐτῶ, κατὰ τῆς
 γῆς δύναμι ἡυχόμεν· ἔτιως ἀληθῆ πάντα εἶπεν,
 ἐγνώριζον γέν ἀκούεσσα ἑκάστων τῶν ποίοντων
 αὐτὰ, καὶ φήμοζον μεταξύ τοῖς λεγομένοις
 τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα ποιεῖ,
 καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
 περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
 τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
 ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
 Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
 vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
 cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
 dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
 sophia illo dicente terram mihi hiscere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
 scebam enim inter audiendum unumquemque
 qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
 illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
 quiebam, facit. Et omnino ostendit homines
 dilucide, ut in pictura quadam similes per
 omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
 quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.
 ΦΙΛ. Καγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετὴ. ὑμεῖς
 δέ, τί Φατέ; ΑΝΑ. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τῷ ἐγκλήματι, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων
 ἀτεχνῶς πεπρόνταμεν, τραγωδῶντινα τέτονός φ'
 ἡμᾶς κεινήκαμεν, ὁσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφο-
 ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοὺς ἐχθρὰς ἐπ'τραγω-
 δείτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ φιλοσοφία, πάνυ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ φίλον ποιῆσαι αὐτὸν, γειναῖον ὄντα.
 ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις 11) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπόν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? R. E. V. Quid
 aliud, nisi absolui illam a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Illensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, ut
 virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. P H I L. Bonum factum, Parrhesiade,
 soluitus te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus,

11. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c. 21, Reiz.

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσεκύνη-
σα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὸ ποιήσιν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοντον κατέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
ρῃ κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
μεν καὶ σείνες, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζεσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιαῖδης
ἐκάστῃ. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας·
ὥς σὺ, παῖ Συλλογισμῆ, κατακύνψας ἐς τὸ
ἄστυ, προσκύνῃς τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
endam videtur: augustius enim fuerit. Splen-
dida quaevis Victoria, me comitare tuum, viri-
di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
perfoliant. Accusabit unumquemque Parrhesi-
ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
tu, Syllogistae puer, despiciens in urbem,
praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
morem veterum, qui primum craterem a-
licui deorum libabant, a secundo autem au-
spicabantur. *du. Syl.*

ΣΤΛ. "Αγε, σίγα· τὰς φιλοσόφους ἔκειν 13)
 εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς
 καὶ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). PAPP. Ὁ-
 ρῶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κή-
 ρυμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολ-
 λοι δὲ αὐτῶν, ἔδὲ σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς
 πλεσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλαι πάντας ἡμῖν,
 κατὰ τὰδε ὧ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μη-
 δαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρρησιάδῃ, προσκάλει,
 καθότι σοι δοκεῖ.

PAPP. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄγε· σίγα.
 ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν
 αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, race. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agmito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

1. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis caussa ad illos pertine-
 re se

13. "Ἐκειν] Sic solet in formula praeconio-
 rum omitti *χρη* aut simile quid. *du Soul.*

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. *du Soul.*

αὐτοῖς οἶονται τῷ ὀνόματι, ἤκειν ἐς ἀκρόπο-
λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθή-
σονται, καὶ σησαματὸς πλακῆς· ὅς δ' ἂν πώ-
γωνα βαθύν· 15) ἐπιδείξεται, καὶ παλάθην
ισχάδων· ἑτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ'
ἐκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ
ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαστὰ γὰρ ταῦ-
τά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θάρσις ἀνευ τούτων εἶναι
σοφία.

re se iudicant, veniunt in arcem ad congia-
rium. binæ unicuique minæ dabantur, et tē
sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum mas-
sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Iouc Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
Generaliter de omni fere magno, vt πλῆ-
τος βαθύς. *Ael. V. H.* III. 18. Immo et
de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-
ματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σάφειν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐρίζμεν ἄρχος εἴη.

Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠφισομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μένον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπειῶν ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειὸν πάγον
ἔτι πλείους, ἐνίοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμε-
νοι κλίμακας, ἀνέρπαισι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἐς μὲ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κεῖθεν εὐμάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Mu-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus inuicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum enituntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vuam, ut Homeri verbo utar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quot

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Gesner.

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθρα γίνεται ἤρει.

Μεσὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
πρσκαθιζόντων, καὶ πανταχῶ πῆρα, πῶγων,
κλακεία, ἀναισχυντία, βακτῆρία, λιχνεία,
συλλογισμός, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπό-
σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν,
ἄΦανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γὰρ τὸ δεινότα-
τόν ἐστιν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαι-
τό σε μάλισα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
τες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nasceus exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clan-
gore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera,
barba, adulatio, impudentia, baculum, gula,
syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad pri-
mam praeconis vocem adscenderant, vix appa-
rent, nulla nota insignes, reliquorum turbae
immisti, et latent similitudine habitus relinqui-
um. Illud enim, Philosophia, sane molestissi-
mum est, et quod quis maxime in te etiam
reprehendat, quod notam illis nullam aut si-
gnum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis
vere philosophantibus sunt probabiliiores.

ΦΙΛ. Ἐσαί τῷτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρῶτες χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληθεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῶ Περιπάτη.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακῆντας δότε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενεῖμεν, καὶ ὑστάτας δεῖν λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πᾶτά δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Πύσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἐγώ γε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτῇ, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσασιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ αὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἐν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποσοι μεμενήκασιν, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. Define rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulstate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adflectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipita defilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυ-
νικός ἀπέριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέρμης, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρύ-
σιον τέτι, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβης. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίεις λοιδορεῖσθαι
ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιαῖτοι μὲν ἡμῖν ἔσσι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὄν τινα τρόπον ἀγνοήμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσκονταί οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τῷ ἐτέρῳ
βίῳ·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae.
Tu

- βίε· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σῆ γὰρ τῆτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεσὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιῶτον, ἐπεὶ χρεσὺς ὥπται καὶ εὐνὴς ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλισα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῶ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλῶ σεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inualescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio,

σας, ἀποκείρατόν τόν πώγωνά ἐν χερῶ πάνυ τρα-
 γικηρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ στίγματα
 ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον.
 ὁ δὲ τύπος τῆ καυτῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πύθηκος.
 ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δὲ Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
 ρησιάδῃ, τοιοῦτος ἔσω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὴν
 ἥλιον εἶναι λέγεται· ἔμὰ Δία, ὥς κε κἀκείνους ἀν-
 τιβλέπειν τῷ Φωτί, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζε-
 σθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
 νήν, θυμὸν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδα-
 μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν ἕτος ἔσω, ὁ τῷ θαλάτῳ
 σεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
 χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
 τήριον τῆτον, ἀποκείραντα πρὸς τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
 capri tondentur, refecer, et stigmata frondi
 illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
 pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
 PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
 Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
 lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
 men contueantur, et ad illud examinentur.
 Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
 quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
 quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
 oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
 cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
 cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλ᾽ αὐτῶν ἀλωπεκίας 17), ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγας δὲ καὶ ἔσθφανωμένους· εἰ βέλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῶν, γῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὰς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλ᾽, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρησάσθαι τὴν ἀρμυρὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ αἰλιεὺς αἰτέθηεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὥς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκὲν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχυάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τᾷ χρυσίῳ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricae aliquot, et pauxillum auri.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορέας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἡνὴρ διανοεῖται;
 ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ,
 καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχίης, καθῆκεν
 εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τὶ ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ,
 ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθας ἀλιεύσειν διέγνωκας
 εἰ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ
 φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλῃ, πολλὰς
 ἡμῖν ἀνέπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὅρῳ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς. ὁσφραῖται
 τῆς χρυσίης, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἰ-
 ληπται, ἀνασπᾶσθωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum et aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico? PARRH. Tace, quaesio, Philosophia, et capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, et tu, cara Amphitritice, multos nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lapum speciosum, aut potius Chrysophryn. LIBER. Non. sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum

λεγγε, νῦν ξυνεπιλαβὲ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἔσι·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτος γε. Ἡράκλεις, τῶν ἀδόντων. τί τῆτο ᾧ
 γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λά νῦν ἔση φανερός ἀπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὰ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἡ δ' ἰσχὺς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξέ-
 μεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, vbi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem euomat, vt ea ad alios etiam esca vitamur.

PARRH.

18. Κύων] De Cynieo philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platonico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλέιν. Iam γαλεὸς
 s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognata-
 rum specierum nomina aequè Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οὐδ' αὖ
 τῶτον ὅς τίς ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου
 ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναί; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβο-
 λῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-
 λοῦ λέγεις· ἀβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχ-
 θῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
 κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
 ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἄγχιζον· ἐκείνο μὲντοι
 ὄρα, ὦ Παρρησίαδε, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ
 κάλαμος, ἀπικλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
 Διόγενης· κἄφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-

φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
 quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
 tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
 tur? Quanti illum aestimare par est? equidem
 duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
 tum narras. neque enim edulis est, et horridus
 adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
 illum per petram praecipitem: tu vero aliam ha-
 mo demisso extrahere. Illud tamen vide, Parrhesia-
 de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
 Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-
 ris

19. 'Αφυῶν] Glossa Paris. *Apbyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scat-
urientes: meminuit Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γε ἡ ἀνάσπα δὲ ὁμως.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔστος ἔ πλατύς, ὥς περ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγμίζον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω. Ἐλ. τίς ἐσιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρτατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔστος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιδόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ

ris quam apuae ponderis. D I O G. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infellicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. P A R R H. Vide quis alius ille latus (Platys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? D I O G. Platonicum se dicit. P L A T. Et tu, facerrime, ad aurum venis? P A R R H. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? P L A T. De eadem petra hic etiam.

50. D I O G. In alium iam demittatur hamus. P A R R H. Et fane video quendam vndique pulchrum accedere, vt in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῷ νῶτῳ ἐπιχρύσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχες; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἑτὸς ἔστιν· ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέξη μὲ περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἔστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλὰς περὶ τὰς ἰχθύας ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ἐμόχρως, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένας, ἐχίνων δυσληπτοτέρας· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἀλλ' ἔπαρεςιν. ἰκανὸν εἰκὼν ἕνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδῇ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARI ST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

§1. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτερος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι-
πολὺ τῆς ὀρμίσας, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδῶσι,
καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ
δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί,
μάχοντα περὶ τῷ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνά-
μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ,
πρὸςΦύντες, ἔχοντα τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. πε-
ριεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας
ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός
τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ
αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὃν τινα ἔχει
διδάσκαλον αὐτῷ; ΕΛΕΓ. Χρυσίππον τατονί.
ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν
τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur,
ferrata prius probe linea, ne auro deuorato
dentibus illam ferratis refecet. PARRH. De-
misi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah!
pugnant de esca: et alii quidem, simul multi
sicum arrodunt, alii vero mordicus tenent au-
rum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus
robustissimus. Age videam cuius nomine te
dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum,
qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc ge-
nus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magi-
strum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH.
Iam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) ine-
rat

τῷ ὀνόματι. σύ δ' ἔν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἶπε, οἶσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῆνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιότῃς ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῇ μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐσὶ καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλις ὦ Παρρησιάδῃ τῆς ἀγρας, μὴ καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἵχηται ἀποσπᾶσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἰσχυρίᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσασα. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι
 ἔθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

§2. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tudeinde dependere Antristitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ἔθεν ἤκατε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς
προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρη-
σιάδῃ, κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σε-
Φανῆτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. PARR.

Ἔσαυ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλ-
τιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε,
καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶ-
τον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ
ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκεῖς ποιησώμεθα τὴν
ἀρχὴν· ὡδὲν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς
ὅποι ποτ' ἀνὰπέλθωμεν, ἐλίγων μὲν τῶν σεΦά-
νων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum exce-
datis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in
orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel
inurite vt iussi. PARRH. Fiet istuc, Philoso-
phia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elen-
che, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit?
in Academiamne an in Porticum? A Lyceo ca-
piemus initium. Nihil intererit. Verum noui
ego, quocumque venerimus, paucis nobis co-
ronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Viitur et Orig. c. Cellsum
V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius le-
geretur καυτηρίων vt supra c. 46. et infra
Ἀπ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum
fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἡ Τύραννος.

ΧΑΡ. Εἰεν I), ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος
 τῆτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀνγωγὴν εὖ μαλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ἄρθωται, καὶ ἡ
 ὀδὸν παρακέρκεσαι, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη
 τετρόπωται. κωλῆει τε δῶν, ὅσαν ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκυρίον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἐρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ἐρᾷς τὸ πορθεῖν, τρεῖς ἤδη τήμεραν ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. Satis de his, Clorho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectioni pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 vnusquisque remus; neque quidquam in me-
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras neclit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, vt vides,
 navis est, quae rei iam hodie traiecisse poterat:
 et

I. Εἰεν] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἰεν finem
 imponit, atque ad alia transit. Gesner.

πεπλευμένῳ ἀνιχνεύον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βελυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, εὐδὲπω καὶ ὀβολὸν ἐμπαπολήκαμεν. Ἔτα ὁ Πλάτων αὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμειῶ ἐν τέτοις ὑπολήψεσιν· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ εἴσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν κρηναῖος νεκροπομπός, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἀνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέλλεται, καὶ ἦται παλαίει μετὰ τῶν ἐΦήβων, ἣ καθαρίζει, ἣ λέγεις τινας διεξέρχεται, ἐπιδεικνύσας τὸν ἀἴρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κωλύει αἱ γενναῖαι παρελθόν. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui, me omissoire esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes poris redire ad nos obliuiscitur, et vel iuctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster fit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχο-
 λία προσέψαπεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλάσιν δεη-
 θέντος ἀποχρησασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα;
 δεσπότης δὲ κακεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἄλλ' ἔχ
 ὥς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρῳ δεσπόζειν
 κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ ἔχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι δεόν, κατασχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν γὰρ ἀσφόδελος μό-
 νον, καὶ χρῶς, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα·
 τὰ δ' ἄλλα, ζόφ*, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἔρανῳ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥς μοι
 ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν δοίκε· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, vt ultra modum impe-
 ritet communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos vmquam illum retinuimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libatio-
 nes, et placentae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vl-
 tra inuidiam nectar: itaque suauius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

μὲν ἀνίπτωται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίᾳ τινος ἀποδιδράσκων· ἐπιδὼν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βλάβῃ, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηνέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔσθ' ὡς ὄρεας, πολλὰς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον²⁾, ἀθρόας αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῆτο; δεδεδωμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλων γελῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημιμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὅρῳ ἔχοντα, δρμητὴ ἐνορῶντα, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισπεύδοντα. εἴχ' ὄρεας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὰν ἰδρῶτι ῥεόμενον, καὶ πῶ πο-

δε

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, et alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, et clauam in manu habentem video, toruum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, paluere

B b 4

apple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. Gesner.

δε κεκοιμημένον, καὶ πνευσιῶντα, μεσὸν γαῦν
 ἄσθματος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σκεδὴ; τεταραγμένω γὰρ ἡμῶν ἔοικας.
 EPM, Τί ὁ ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τατοῦν τὸν
 ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιδώκων, ὀλίγου
 δεῖν λειπόντως ὑμῶν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βυλάμενος ἀπεδίδρασκας; EPM.
 Τετίμεν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβάλετο. ἔσι
 δὲ βασιλεὺς τις ἢ τύραννος; ἀπὸ γὰρ τῶν ὀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀναγκώνει, πολλῆς τινας εὐδαιμονίας
 ἐσερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιπελοί-
 πότος ἤδη τῷ ἐπικεκλωσμένῳ αὐτῷ νήματος.

EPM.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clatho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deferuerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset superuigere, deficiente iam quod
 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ
γενναϊότατος ἔτος, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήρησέ
μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ
ᾤχετο ἡμᾶς ἀπρφυγών. ἀφ' ἧ γὰρ μοι παρὰ
δεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ἑδὴν
ἀντέτεινε, καὶ ἀντέστη. καὶ τῷ πόδε ἀντε-
ρείδων πρὸς τὰθαΦος, ἔ' παντελῶς εὐάγωγος
ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπαρεῖ αὐ-
φθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσεν
ὑπισχόμενος, ἐγὼ δὲ ὡσπερ εἰκός, ἔκ' ἀνείην,
ὄρῳ ἀδυνάτων ἐφιδέμεναι. ἔπει δὲ κατ' αὐτὴν
ἤδη τὸ νόμιον 4) ἤμεν, ἐμοῦ τεύς νεκροῦς ὡς
ἔφες

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi
enim vir ille fortis cum claua, adiuuisset me,
nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat.
Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos,
per totam viam contra contendit, et obtraxit
gradum, pedibusque solo obnixus non sane fa-
cilis ductu fuit: interdum vero supplicauit et
iam et blandis precibus, magnisque promissio-
nibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego
vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum
petere viderem, quae fieri non possunt. Cum
vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-
B b 3 te

3. Ὁ τὸ ξύλον } Ἐχων subaudio. Brad.

4. Στόμιον } Peccant haec in Geographiam
inferiorem, in qua nihil ultra Chrontis
cymbam

ἄθος ἀπαριθμῶντος τῷ Αἰακῷ, κακείνῃ λογιζο-
 μένῃ αὐτὰς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 περιφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ οἷδ' ὅπως,
 ὁ τρισκατάρκτος ἀπινὼν ὤχστο. ἐνέδει ἔν νε-
 κρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησι,
 χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλῃ σοι αἱ ἐν ἔρανῳ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἐδαμῶς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὀρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένης· σὺ δὲ μοι
 παρ' ἓνα ἦκεις ἄγων· εἰ μὴ τᾶτο Φῆς, ὡς πα-
 ραλελογίσαι σε ἢ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 seram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus supercilliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti: satis tibi apud
 superos lusus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portoriam,
 quod in vltiori ripa poni decuit. *du Soul.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων εἶδα μὲ
τῆτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγκυραν 5) πρὸς τὸ Φῶς.
εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἔτοξ' καὶ
ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγοῦ θέοντες, καταλαμβάνομεν
αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσούτον
ἤλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλγωρίαν
ἤδη τῷ Ἑρμῇ κατεγινώσκομεν. ΧΑΡ. Τί
ἐν ἔτι διαμελλομεν, ὡς εἰς ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννη-
μένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλε-
τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
cem iter persecutus sum; sua vero sponte inse-
cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
emissi carceribus currentes comprehendimus
hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligē-
tiae Mercurium damnabamus. CHA R. At
quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incen-
dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγκυραν] Vid. Bos de ellipfi, p.
180. qui docet, modo τὴν Φέρεσαν, omis-
so ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . .
omisso participio. Reiz.

τωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον,
 καὶ περὶ τὴν ἀποβαθεῖσαν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
 ἐπιβάνοντα ἕκασον αὐτῶν διακινῶσθαι, τίς,
 καὶ πόθεν, καὶ ἂν τινεὶ τεθνεὺς τὸν τροπον.
 σὺ δὲ παραλαμβάνων σοίβαζε, καὶ συντίθει,
 ὦ Εὐμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταῦτ' ἐπ' αὐτὰ ἐμβα-
 λῃ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ.
 Ἰδὲ δὴ σοί, ὦ πορθημεῦ, τὸν ἀριθμὸν ἔτοι οἱ
 τριακῶσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ.
 Βαβαί τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρῶς
 ἡκεῖς ἄγων. ΕΡΜ. Βαλεῖ, ὦ Κλωδοῖ, τὰς
 ἀκλαυτὰς ἐπὶ ταῖς ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
 Τὰς γέροντας λέγεις; ἔτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ
 πραγμάτων ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς νῦν
 ἐξέτα-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
 adfidens, uti mos est, ingredientem unum-
 quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
 ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
 stipa et compone. Sed hosce recens patos pri-
 mum iniice, quid enim mihi respondeant?
 MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecen-
 ti bi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
 captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
 adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeplora-
 tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
 dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
 di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam

6. Τα πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
 co

ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη τί τῆτο; εἰ ἐπακχοί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀρά-
 μένον παραγαγεῖν. FPM. Ἰδὲ πάλιν ἐτοί θυεῖν
 δέοντες τετρακέσιοι, ταῖεροι πάντες, καὶ πέ-
 πειροι γ), καὶ καὶ ὥραν τετραγγυμένοι. ΚΛΩΘ.
 Νῆ Δι', ἐπεὶ ἄσαφίδες δ) γε πάντες ἤδη εἰσὶ.

Τοὺς τετραματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ πα-
 ράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀπο-
 θανόν-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non
 exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
 illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sub-
 latos admoueamus MERC. En tibi hos et-
 iam duodequadringentos maturitate mites om-
 nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH.
 Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt,

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
 moue: et primum mihi dicite, qua ratione
 mortui

co cum Athenienses Lacedaemonii supe-
 rassent, Athenis potiti triginta tyrannos
 statuerunt, quibus tandem depullis, Εὐ-
 κλείδης ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησιμανήσωσιν
 ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
 ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδης ἀκυρεῖ εἶναι. Hoc igi-
 tur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀνα-
 ζητήσας τὸν βίον εἰ βέλεια. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὁμΦαλίαν. Bourdel.

8. Ἀσαφίδες] Alludit ad prouerbiū ἀνδρὸς
 γερόντος ἄσαφίς τὸ κενόν. du Soul.

θανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὁξύαρτε υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβάρην. E P M. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι'
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρό-
 δεν. E P M. Οὐτοί; πλησίον. ΚΛΩΘ. Πᾶ
 δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἁλλήλων ἀποθα-
 νόντες; E P M. Παρεσῶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τῆ μοιχῆ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς; E P M.
 Ἴδ' εἰ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 δῆτα παρεύαγε. λέγω δὲ τὰς ἐκ τυμπάνου 9).
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt.
 CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensem meretricem. MERC. Hic prope te
 isti. CLOTH. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? MERC.
 Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero et
 vxore interfectus? MERC. En prope te.
 CLOTH. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus, et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληΐων ἀποθάνοντες ἐκκαίδεκα, πᾶσιςιν ὧ Ἑρμῇ; ΕΡΜ. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυματίαι, ἕς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλισα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ πυρετῶ δέ, καὶ τέρας ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον Φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὡὰ, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπίαν ὦμην

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsumt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos, simul enim et eodem modo perierunt; et a feбри confectos simul, et cum illis Agathoclem medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus, quem coena Hecates deuorata, et ouis piaculibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim *crucem* vertere, quæ σαυρός est, et τῷ T figuram habet. Ἀπὸ τῷ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. *Gesner.*

ὦμην 10), ἀποθανεῖν; ΚΤΝ. Πάλα σοι παρέ-
 σθηκα, ὦ βελτίση Κλωθοῦ. τίδ' ἐ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον εἰσας ἀνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ἔλον μοι τὸν ἀτραπτον ἐπέβλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν·
 ἀλλ' ἐν οἷδ' ὅπως ἀρρήκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἐμβαίνει ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΤΝ. Μὰ Δι', ἦν μὴ πρότερόν γε
 τέτον' τὸν δεδεμμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια
 γὰρ μὴ σε παραπέισῃ δεόμενος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fulum
 glomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 icisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed incende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vincitum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπῖαν ὦμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.

11. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίνυλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰᾶσθαι αὖ
 τὰ γυγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστὶ. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 -θης ὁ Λακύνδα, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 πύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ,
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι
 αὐτόματος ἤξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, ἃ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γάρ ὁ δόμος καταλείπεται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρῃς ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικὶ
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρον·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius caussa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 incende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossam habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς ποσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτουγε ἔνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὑβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ἐν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέμτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος κῦτός, καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, πὰρ παλλαίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμίωντάτοις διανέμουςα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τὴν αὐτὸν καὶ τὰ παῖδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus et vestem et aurum tuum uniuersum. ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc iugulatis. ΜΕΓ. Sed.

ἤν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἥδη τῆς πτήσεως.

ΜΕΓ. Ἀκῆτον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκόντως εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπάσητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφ᾽ ἑς ἀποδράναι, χίλιᾳ σοι τάλαντα χρυσίῳ ἐπισήμῃ δώσιν ὑπὸ σκῆματι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βέλῃ προσθήσω, ἕς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκάτῃ.

ΚΛΩΘ. Ἐλμετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκὼν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput?

ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfecit Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo.

CLOTH. Rapite hominem. Sponte enim sua inscensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et nauale quae perfectu-

τέλεια γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβίης πέντε μῆνας ἡμέ-
ρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ.
Καὶ μὴν τὸ τό γε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ.
Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῶτον ἐπιβιώναι, μέ-
χρῃς ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
θῶ τὲς Φόρξας, καὶ μνημὴ ἐκντῶ παμμέγεδρος
ἀνασήσας, ἐπιγράψω ἐπὶ δόσα ἔπραξα μεγάλα
καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὐ-
τος, ἐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
εἴκοσιν ἐτῶν διατρίβην.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔσσιμος πα-
ρασχέσθαι τῷ τάχῃ, καὶ τῇ ἐπανόδῃ 12) εἰ
βέλε-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
huc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stru-
et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas
subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
numentum mihi ipsi maximum excitauero, cui
inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non
iam diem unum postulas, sed viginti fere anno-
rum moram.

10. ΜΕΓ. Verum vades vobis dare paratus
sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succe-
daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχῃ, καὶ τῇ ἐπανό-
δῃ] H. e. atqui celeris mei reditus sponsores
vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
δοῦι

βέλεσθε δὲ, καὶ ἀντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ
 παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. ὦ
 μίαιρ', ὃν ἤυχε πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλα ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἦξει κἀκείνός σοι μετ' ὀλί-
 γον, ὑπὸ τῶ νεωσι βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἂν ἀλλὰ τῶτό γε μὴ ἀντεῖπης ὦ
 Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἶδέ-
 ναι βέλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἔξει τὸν τρο-
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatum.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura

C c 3 sint.

δουὸν dictum est τῶ τάχως καὶ τῆς ἐπ' ἀνό-
 δα. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντανδρον *succedaneum* da-
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in-
 terficet, aemulum scilicet imperii et pater-
 nae necis ultorem metuens. Gesner.

πον. ΚΛΩΘ. Ἄκου. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μα-
 θῶν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δ᾽ ἄλλος ἔξει,
 καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα
 ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σε, ταῖς
 παλλακίσιν τῷ νυνὶ τυραννῆντος ἐγκαταλεχθή-
 σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ὧς ἡ πόλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα παρῆχου τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν Φίλων δὲ ἔδεις ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίως γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραγματοποιμένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσει,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 lugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuæ, quas olim tibi posuit resp.
 euerfæ omnes, ludibrium præbebunt spectan-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quæ fiunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causâ iuif-
 set? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quæ-
 cumque diceris faceresue laudabant, eos vni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες Φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐπνύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἔτομος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, ὄρεος αὐταῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὲς δαιπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πειεῖν ἐνεχθέν, ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῷτ' ἄρα πικρὰ τινος ἡσθόμην. τί βεχλόμενος δὲ ταῦτ' ἐπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίσεις· ἐμβήνομαι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πνύγει μάλισα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθην καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι

imperii tui amicos, et rationem habentes temporis? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis magna voce multa mihi et magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: et omnino per genium meum iurabant. CLOTH. Igitur apud vnum illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum incensendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in
C c 4 lucem

κύνει· πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλην ὀψίην ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἔδεις γὰρ ἔδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλας δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἄδενός ἐνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μικρόν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κατὰ κόρυξος ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χραμψάμενος, καὶ καταπτύ-
σας

lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario feruus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi iacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleuisset libidinem, me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, et cum his dictis vellicauit me, et malas mihi percussit: denique piritam lato screatu adductam
in me

σας με, καὶ εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χάρον ἄπιθι
ἐπειπὼν ὥχετο. ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν,
ἀν εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν,
αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μισαὶ δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιόντων τινῶν ἤσθετο,
σιέλῳ χρίσασα τὰς ὀφθαλμὰς, ὡς δακρύσασα
ἐπ' ἐμοί, κωκύεσα, καὶ τένομα ἐπικαλεσμένη,
ἀπὸλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι,
καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὰ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν εἰδείς,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo vlciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelesta vero puella, strepitu quorundam su-
peruenientium, animaduerso, salina madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. ΜΕΓ.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigere. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νεκρῶ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐν αὐτίκῃ μάλα
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκά-
 σω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρεβε.
 ΜΕΓ. Καὶν ἰδιώτην με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, καὶν δῆλον ἀντὶ τῶ πάλαι βασι-
 λῆως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. Κ Λ Ω Θ.
 Πῶ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ'
 αὐτὸν εἰσω τῶ ποδός, ἔ γάρ ἂν ἐμβαιή ἐκὼν.
 Ε Ρ Μ. Ἐπε νῦν δραπετά· δέχεε τῶτον σὺ
 πορθεμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰσὺν δεδήσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαι με δεῖ.
 Κ Λ Ω Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχαν μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tiusnectere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. C L O T H. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. ΜΕΡC. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Atqui loco primo adfidere
 me oportet. C L O T H. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίξ. ΚΛΩΘ. Εἴτ' εἰ δικαίως σε παρέτίλλεν
ὁ Κωρίων, ἄτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι
μοι τὸ βάκτρον; εἰ ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλευ-
θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς,
μικρὰ δεῖν προσεπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοι-
γαρὲν μὲν εἰς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσπεπατταλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.
ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; εὐχ
ὀρεῖς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego te
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clauis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam incendendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
cyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ἔρῃς ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφεθεῖς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. "Ακκ-
 σον ὦ βελτίστη Μαιρῶν" ἔπνευ με ἢ τῷ Κύ-
 κλωπος ἐκείνῃ εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι.
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, ἐδ' ὁμοῖα τὰ-
 μα τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ
 περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσῶτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ
 παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἠνιάτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, vltimum
 ego Vtin deuorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιέτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μάλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκέν αὐτῆς· ἀμέλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτὴς μετὰ βίας, ἀναγκωκύνει· καὶ τῶν ὄντων θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀθὴν Φέρουσαν ὁδόν· ἐπιγρέφονται γὰρ εἰς τῆψίω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐπράττει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat grauiter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viamprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factirabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ
 βίῳ, ἔκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ
 σκεῦος, ἔ δόξαν, ἔκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος
 ἦν. καὶ πειδὴ μόνον ἡ Ἀτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσ-
 μενος ἀπαρρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα,
 κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδή-
 σας εὐθύς ἀνωκέδετος, ἔδὲ τὴν μελανθηρίαν
 ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγάμην ἐς
 τὸ πρόσω ὁρῶν. ἔδεν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέ-
 σρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἡδὴ καλὰ
 τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τὰ, τε γὰρ ἰστοι-
 μίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδὲνα τῶν πλησίον δια-
 φέρειν, ὑπερήδισον ἑμαυγ' ἐν δοκεῖ. τεκμαίρο-
 μαί

15. Ego vero, quippe qui nullam in vita
 pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
 res, nec aurum, nec instrumentum, neque
 gloriam, neque statuas, non est mirum quod
 succinctus fui, et ad primum Atropi nutum lae-
 tus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc
 in manibus habens, exsilii statim, ut eram dis-
 calceatus, ac non abluto prius atramento, se-
 quantus sum, vel praeiui potius, ad anteriora
 prospiciens: neque enim quidquam eorum quae
 a tergo erant aduertit me et reuocauit. Et
 Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia.
 Quod enim aequo omnes honore sunt, neque
 quisquam super alium eminet, supra sane quam
 dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror
 autem,

μαὶ δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τῆς ὑφείκοντας
 ἐνταῦθα, μὴδὲ Φόρους ὑποτάλειν· τὸ δὲ μέγι-
 στον, μὴδὲ ῥιγᾶν τῷ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
 ὑπὸ πῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
 πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τ' ἔμπαλιν ἀνεστράμ-
 μένα· ἡμῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶν-
 ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλεῖστοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ἔν τε ὦ Μίκυλλε γελῶντα
 ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστ' ἐκίνησε γελᾶν; ΜΙΚ.
 Ἄκουσον, ὦ τιμωπάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνώμε-
 να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶ-
 ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρών, ἐμοὶ ἀ-
 ρίζον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; et quod maximum,
 neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
 pullari a potentioribus. Pax vero ubique, et
 res plane in contrarium versae: nos enim ri-
 demus pauperes, at illi diuites afficiantur et
 plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridens
 obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
 sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
 randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
 peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
 fierent ab illo obseruavi, et videbatur mihi
 nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
 purpurae quum viderem et ministrantium mul-
 titudi-

ριζον καὶ τῶν ἀκολαθόντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυροπόδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπέκιναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφάνετο, καὶ μονονηχὶ καλλῶν, καὶ ὑψηλότερος, ὅλω πήχει 15) βασιλικῶ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ πὰς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοις ὥφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καίμαυτ᾽ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷεν κἀδαρμα ἔτεθῃ-

itudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, et procedens cum grauitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam. quale purgamentum admiratus essem,

15. Πήχει.] Πήχυς βασιλῆος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. Adol. Vorst.

ἐπεδήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τέκμαρτόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῆτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανεισὴν
Γνίφωνα ἰδὼν σέβοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἀγρευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν εὐσίαν ἀπολιπὼν (ἔτος γὰρ ἄγχιςα ἦν αὐ-
τῷ γένεσ, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mificantem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus; relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, cutarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues diguis, quibus

418 LUCIANI CATAPLVS,

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλοθίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ἐλπίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τῇ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπ-
ερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξύ γὰρ πλείοντες πά-
λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες.
ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνε, ἵνα καὶ ἀνιμήσῃται ὁ πορθη-
μεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέει; πλῆρες ἤδη τὸ
σκάφος· αὐτῇ περίμεινε· ἐς αὖριον ἔωθ' ἐν σε
διαπορθεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδμεῖς ὦ Χάρων,
ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολημπάνων· ἀμέλει γρά-
ψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος·
οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόν-
νος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ
δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea
colligens, quae paulo post effundentur a beato
illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter
nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos
videntes. CLOTH. Ingredere, vt tollat an-
coram, Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam
est cymba: illic expeeta: cras mane traiciemus
te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si
relinquas me hesternum iam mortuum. Crede
mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum
reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauig-
ant, ego vero solus hic destituar: quamquam
cur

διανήχομαι κατ' αὐτάς; εἰ γὰρ δέδια μὴ ἀπα-
χρεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεύς· ἄλλως τε
καὶ τὸν ὕβελον ἔχων τὰ πορθητὰ καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τᾶτο; περίμακρον ὦ Μίκυλλε· εἰ
θέμις ἔτω σε διαλθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως
ὕμῶν καὶ προκαταχρήσομαι. ΚΛΩΘ. Μη-
δαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐ-
τὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

ΧΑΡ. Πῶς νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάν-
τα ὡς ὄρεῖς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμους, εἰ δοκεῖ,
τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνε-
νόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ
ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim me-
tuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum
mortuus, praesertim cum nec obolum habeam
vnde nulum solvam. CLOTH. Quid hoc?
Exspecta Micylle: non est fas ita te transire.
MIC. Quin forte citius quam vos deferar.
CLOTH. Nequaquam. Sed adnauigabimus
eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum
manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim,
ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si
videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogita-
vit illud Mercurius. Ascende igitur et cerui-
ces impii conculca. nobis vero felix cursus con-
tingat!

KTN. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τοὺς ἀλη-
θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ἔκ
ἀν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλῆθον
γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἢ ἑρᾶς, καὶ τούτου
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἐ-
τοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶμαι· μέμνη δὲ ἔδεν,
ἢν εὐῆρες καὶ καρτεροὶ μοι ἔρετμὲν δῶς μόνον.
ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τούτῳ γὰρ ἱκανὸν παρὰ
σοῦ λαβεῖν. KTN. Ἡ καὶ ὑπακελεύσασθαι δεή-
σει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἢν παρ' εἰδῆς κέλευσμά τι
τῶν ναυτικῶν. KTN. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
ρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ἑρᾶς, ἀντεπηχοῦσθαι
οὔτοι δακρυόντες. ὥς· ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιτα-
ραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
traiectum tibi solvam, non habeo: neque enim
mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
querere, modo commodum et robustum mihi
remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nau-
ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
dem; sed vide, respondent hi nobis ploratus:
itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΗΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶκον ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονομος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν μὴ παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μικυλλε, σὺ δ' ἔδέν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τίνα. ΜΙΚ. Ἀπαγε, ἔδέν ἐσιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπισέναξον. ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ οἶμοι τῶν κτημάτων· οἶμοι τῶν κρηπιδῶν τῶν παλαιῶν ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· καὶ ἔτι ὁ

κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo! ALIVS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam irascere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

κακοδαίμων ἐωθεν εἰς ἐσπέραν ἄσιτος διαμεινῶ,
 εἰ δὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμέγυμνος
 περινοσήσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 πεντητήριον; ἰκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθημῖα πρῶτον ἡμῶν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός; Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινα ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγω-
 νόν ἐστιν ὀβολός, ἢ ξρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπιμεροῦς τήμερον· ἀποβαί-

NETS

mane ad vesp̄eram sine cibo manebo., nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalptum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὅμοις· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, καὶ κύ-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μᾶτερμι. διαπλευσά-
 γαρ κακείνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτάς, ἦ
 Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντι-
 πέρας ἀποπλευσῶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἑραμί-
 θρην τὰς Σῆρας διαξῶσα. τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς
 ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
 Προΐωμεν ὦ ἄντοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπε-
 σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζόφῃ. πᾶ νῦν ὁ καλὸς
 Μεγίλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
 Φρύνης Σιμμύχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
 καὶ ἔδὲν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἡδὴ
 καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boves,
 et canes, et reliquas animantes transeo: traici
 enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos
 abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
 pam renaugabo, Indopatem et Heramithrem
 Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
 na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
 cedamus, vel potius sequimini me deinceps
 omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! vbi
 nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
 scat aliquis, pulchriorne Phryne fit Simmicha?
 omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
 que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβαῖνον, πρότερον τέως ἀμόρφον εἶ-
 ναι δοκῆν, ἰσότημον γίγνεται τῇ πορφύρεϊ τῇ
 βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδιμένα. Κυρίσκει, σὺ δὲ πᾶ-
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοὶ Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελεύσθης γὰρ, ὦ Κυρίσκει, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ' ὅμοια τοῖς ἐνῆι τὰ ἐνθάδε σοὶ δοκεῖ;
 ΚΤΝ. Εὐ λέγεις· ἰδὲ ἔν' προσέρχεται δαδὲ-
 χῆσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπαληπτικὸν πρὸς-
 βλέπῃσα· ἢ ἄρα πᾶ' Ἐριννὺς ἐστίν; ΜΙΚ. Ἐοί-
 κεν ἀπὸ γὰρ τῆς σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerna, quæ turpis paulo ante
 videbatur, æquum honorem regis purpuræ
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo vna ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνει τέτταρς, ὧ Τισίφονη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάσαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς αὐτὸς ὑμᾶς περιμένει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτὰς ὧ Ἐρινύ. σὺ δὲ ὧ Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. Ὁ Ῥαδάμανθ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἔνεκα; ΚΤΝ. Πάντως βέλομαι κατηγορεῖσάί τινας, ὃ συνεπίστωκα πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. ἢ ἂν ἐν ἀξιοπιστὸς εἶην λέγων, μὴ ἔχει πρότερον αὐτὸς Φανείς αἰὸς εἶμι, καὶ εἶναι τινὰς ἐβίωσα πρόπαν. ΡΑΔ. Τίς δὲ εἶ; ΚΤΝ. Κυνέσκιος, ὧ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην καταστήθι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεῖς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos expectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys; tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca. CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admoue. RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conficio in vita patrauit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, et primus ita in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκος τέτατον ματῆγορεῖ, δεῦ-
 ρε προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
 ἄχ' ἰκανὸν τέτοτον Κυνίσκος· ἀπόδουθι· δὲ ὅπως
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΤΝ.
 Πῶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅπο-
 σα ἂν τις ὑμῶν πονηρὴ ἐργάσθαι παρὰ τὸν βίον,
 καὶ ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΤΝ. Ἰδὲ σοὶ γυμνὸς παρ-
 ἔστηκα· ὥς ἀναζητῇ ταῦτα, ἀπερὲς Φῆς τὰ
 σίγματα. ΡΑΔ. Καθαροὺς ὥς ἐπίπαν ἔτοσι,
 πλὴν τέτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαρτυρῶν πάντων,
 καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτοτον; ἔχνη
 μὲν, καὶ σημεία τῶν ἐγκυμμάτων, ἐκ οἷδα
 εἰ ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκτελεσθῇ.
 πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, evanidas omnino et vix cognos-
 cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inuillarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo.

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; KTN. Ἐγὼ σοι Φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τῆτο ἐμπολήσας σίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἤρξαμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελευσάμην. PΑΔ. Ἀγαθῷ γε, ἕτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι ἐς τὰς Μανάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον ἔφη τυράννη, ἄλλας προσκάλει.

MIK. Καὶ τὰ μὲν, ὦ Ραδάμανθου, μικρὸν ἐσι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥς ἐπισκῶπεις.

PΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, o Rhadamanthe, et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur. RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτο-
τέμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, κα-
θαρός ἀριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ
παρὰ Κυνίσκον τετονέ· τὸν τύραννον ἤδη προσ-
κάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδε ἡκέτω·
ποῖ σρέφῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκα-
λῶ· πρόσθι μὲν αὐτόν, ὦ Τισιφῶνι ἐς τὸ μέ-
σον, ἐπὶ τραχήλον ὠθεῖσαι· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε,
κατηγόρει, καὶ διαλέγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ
εὐτοσί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, εἰδὲ λόγων ἔδει· γνώ-
σῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα διὸς ἐσιν ἀπὸ τῶν
σιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ νῦν ἀποκαλύψω σοὶ
τὸν ἄνδρα, καὶ τᾷ λογῇ δείξω φανερώτερον·
ἔτος!

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus.
RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et
nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum
illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Me-
gapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis?
accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero,
Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim
homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus
erat oratione. Statim enim illum, qualis sit,
cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ri-
bi vitium, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἄτοσι γὰρ ὁ τρισηκτάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης
 ὦν ἐπραξε, παραλείψιν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταρξάμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστάς, τῇ πόλει τύραννος κατέ-
 ἔστη, ἀκρίτας μὲν ἀπέκτενε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ εἰσίας ἐνάσων ἀφαιρέμενος, καὶ πλάττε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφινόμενος, ἐδεμίαν μὲν
 ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμό-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφή-
 βους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύ-
 Φε, καὶ τὰ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-
 τοις

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), εἰς δὲ κατ' ἀξίαν δύναμις αὐτῶν παρ' αὐτῶν
 λαβεῖν τὴν δίκην· ῥαδίον γὰρ ἄν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῆτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινεργὸν
 αὐτῶν τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅς γε μηδὲ
 τῶν οἰκιστῶν ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι
 μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῶν διαβολή, αὐ-
 τῶν εἴση, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῶν πεφο-
 νευμένους· μᾶλλον δὲ ἀκλήτοι ὡς ὄρεας πάρεσι.
 καὶ παριστάντες, ἀγχεσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῶν ἀλιτηρίων τεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναῖκας ἑνὶ εὐμόρφῳ ἐπιβουλευ-
 σάντες·

res insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conniventibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solerriam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin inuocati, ut vides, adsunt,
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem infidiis, quas ob uxores formosas illis
 struxit;

16. Φρυάγματος] Φρυάγμα equorum est so-
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuncius, quem *frangitum* latini dicunt, ut
 Φρυάγμα Graeci. *Gesner.*

θέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλάτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σὺ;
ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνους εἰργασμαι, ἅς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν
ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκὲν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέττες λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν
λύχνον αὐτῶ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσῃσι γὰρ
αὐτοῖς

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae causā ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac prae-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetraui
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
titus est. CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsum et lectum. Haec enim pro testimonio
E e dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίζαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθης παρέσω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπατε ἔν ὑμεῖς ᾧ σύνισε Μεγαπένθει τέτω· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησέ, Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ραδάμανθ, αἰσχύνεμαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστα μὲν ἔν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΤΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· ἔγάρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ποιεῖ, καὶ ἐπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐδεχσάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρ-
ρήτα,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
 ctus et Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum
 factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
 quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
 Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
 cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
 pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
 nissime igitur contra illum fers testimonium,
 qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
 cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
 facinora non noui; neque enim aderam: quae
 vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
 re. Verum vidi equidem infanda multa, et
contu-

ῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπαλαιότα 17). καίτοι πολλάκις ἐκὼν τῆλαμον ἐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίχαινε.

ΡΑΔ. Ἄλτις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυσθε τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἰδῶμεν τῶν σιγμάτων. παπαί, ὅλος οὐτοσί πελιδνός, καὶ κατὰγραφος, μᾶλλον δὲ κυανός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἐν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;
ΚΥΝ.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleam non hiberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegthontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

E e 2

CYN.

17. Ὑπερπαλαιότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur, quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοὶ και-
νὴν τινα καὶ πρέπασαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ
τάτῳ χάριν εἰσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμα
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἀποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
εἶδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπασζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις, καὶ καταδεδικάσθω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς ἑτασί, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.

RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibit.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Darnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	8
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochoi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantæ et Callidemidæ	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Cratetis et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therisitæ et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiæ	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostriati	147

Menippus, siue Neeymantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Remipiscentes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti

V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.

p. XXXIV. sq.

Quaestum est viris doctissimis, quid esset apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus interpretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius autem *utilis aduocatus amicis*, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πᾶν, idque convenit satis contrario Φοβερός ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικασθῇ, quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζωνται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare de hereditate, petere hereditatem*. Hinc factum, sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa parte diceretur, id usurparetur deinde de genere uniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι *experere aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda*. Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἀγροικόν vocare, non deprimendi sui causa, sed *bonarum divitiarum indicandarum*: ἂν γὰρ ἂν, εἰ μὴ πᾶν πλάσιος ἦν,

Menippus, seu Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Remipiscentes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

81	
10	
CE	
11	
CE	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	
71	
72	
73	
74	
75	
76	
77	
78	
79	
80	
81	
82	
83	
84	
85	
86	
87	
88	
89	
90	
91	
92	
93	
94	
95	
96	
97	
98	
99	
100	
101	
102	
103	
104	
105	
106	
107	
108	
109	
110	
111	
112	
113	
114	
115	
116	
117	
118	
119	
120	
121	
122	
123	
124	
125	
126	
127	
128	
129	
130	
131	
132	
133	
134	
135	
136	
137	
138	
139	
140	
141	
142	
143	
144	
145	
146	
147	
148	
149	
150	
151	
152	
153	
154	
155	
156	
157	
158	
159	
160	
161	
162	
163	
164	
165	
166	
167	
168	
169	
170	
171	
172	
173	
174	
175	
176	
177	
178	
179	
180	
181	
182	
183	
184	
185	
186	
187	
188	
189	
190	
191	
192	
193	
194	
195	
196	
197	
198	
199	
200	
201	
202	
203	
204	
205	
206	
207	
208	
209	
210	
211	
212	
213	
214	
215	
216	
217	
218	
219	
220	
221	
222	
223	
224	
225	
226	
227	
228	
229	
230	
231	
232	
233	
234	
235	
236	
237	
238	
239	
240	
241	
242	
243	
244	
245	
246	
247	
248	
249	
250	
251	
252	
253	
254	
255	
256	
257	
258	
259	
260	
261	
262	
263	
264	
265	
266	
267	
268	
269	
270	
271	
272	
273	
274	
275	
276	
277	
278	
279	
280	
281	
282	
283	
284	
285	
286	
287	
288	
289	
290	
291	
292	
293	
294	
295	
296	
297	
298	
299	
300	
301	
302	
303	
304	
305	
306	
307	
308	
309	
310	
311	
312	
313	
314	
315	
316	
317	
318	
319	
320	
321	
322	
323	
324	
325	
326	
327	
328	
329	
330	
331	
332	
333	
334	
335	
336	
337	
338	
339	
340	
341	
342	
343	
344	
345	
346	
347	
348	
349	
350	
351	
352	
353	
354	
355	
356	
357	
358	
359	
360	
361	
362	
363	
364	
365	
366	
367	
368	
369	
370	
371	
372	
373	
374	
375	
376	
377	
378	
379	
380	
381	
382	
383	
384	
385	
386	
387	
388	
389	
390	
391	
392	
393	
394	
395	
396	
397	
398	
399	
400	
401	
402	
403	
404	
405	
406	
407	
408	
409	
410	
411	
412	
413	
414	
415	
416	
417	
418	
419	
420	
421	
422	
423	
424	
425	
426	
427	
428	
429	
430	
431	
432	
433	
434	
435	
436	
437	
438	
439	
440	
441	
442	
443	
444	
445	
446	
447	
448	
449	
450	
451	
452	
453	
454	
455	
456	
457	
458	
459	
460	
461	
462	
463	
464	
465	
466	
467	
468	
469	
470	
471	
472	
473	
474	
475	
476	
477	
478	
479	
480	
481	
482	
483	
484	
485	
486	
487	
488	
489	
490	
491	
492	
493	
494	
495	
496	
497	
498	
499	
500	
501	
502	
503	
504	
505	
506	
507	
508	
509	
510	
511	
512	
513	
514	
515	
516	
517	
518	
519	
520	
521	
522	
523	
524	
525	
526	
527	
528	
529	
530	
531	
532	
533	
534	
535	
536	
537	
538	
539	
540	
541	
542	
543	
544	
545	
546	
547	
548	
549	
550	
551	
552	
553	
554	
555	
556	
557	
558	
559	
560	
561	
562	
563	
564	
565	
566	
567	
568	
569	
570	
571	
572	
573	
574	
575	
576	
577	
578	
579	
580	
581	
582	
583	
584	
585	
586	
587	
588	
589	
590	
591	
592	
593	
594	
595	
596	
597	
598	
599	
600	
601	
602	
603	
604	
605	
606	
607	
608	
609	
610	
611	
612	
613	
614	
615	
616	
617	
618	
619	
620	
621	
622	
623	
624	
625	
626	
627	
628	
629	
630	
631	
632	
633	
634	
635	
636	
637	
638	
639	
640	
641	
642	
643	
644	
645	
646	
647	
648	
649	
650	
651	
652	
653	
654	
655	
656	
657	
658	
659	
660	
661	
662	
663	
664	
665	
666	
667	
668	
669	
670	
671	
672	
673	
674	
675	
676	
677	
678	
679	
680	
681	
682	
683	
684	
685	
686	
687	
688	
689	
690	
691	
692	
693	
694	
695	
696	
697	
698	
699	
700	
701	
702	
703	
704	
705	
706	
707	
708	
709	
710	
711	
712	
713	
714	
715	
716	
717	
718	
719	
720	
721	
722	
723	
724	
725	
726	
727	
728	
729	
730	
731	
732	
733	
734	
735	
736	
737	
738	
739	
740	
741	
742	
743	
744	
745	
746	
747	
748	
749	
750	
751	
752	
753	
754	
755	
756	
757	
758	
759	
760	
761	
762	
763	
764	
765	
766	
767	
768	
769	
770	
771	
772	
773	
774	
775	
776	
777	
778	
779	
780	
781	
782	
783	
784	
785	
786	

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti

V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.

p. XXXIV. sq.

Quaeritum est viris doctissimis, quid esset apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδιμάσιμος Φίλοις. Micyllus interpretatus est *appetibilis amicis*. I. Fr. Gronovius autem *utilis aduocatus amicis*, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πᾶν, idque conuenit satis contrario Φοβερός ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδιμάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδιμάσθῃ, quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδιμάζωνται. Est autem ἐπιδιμάζεσθαι proprie, ut Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, *certare de hereditate, petere hereditatem*. Hinc factum, sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa parte diceretur, id usurparetur deinde de genere vniuerso, essetque ἐπιδιμάζεσθαι *expetere aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda*. Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἀγροίκον vocare, non deprimendi sui causa, sed ~~bonarum~~ *diuitiarum* indicandarum: ἔ γάρ ἂν, εἰ μὴ πᾶν πλάσιος ἦν,

ἦν, ἐπεδικάσατο αὐτῇ ἡ γυνή, nobilis et urbana femina, nisi valde diues fuisset, cum non apperisset, eius conditione uti noluisse. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις. esse, quem, utilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conseruare experant, in quo colendo, obseruando, retinendo, certent. Idque etiam confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moses dicit Aaronem, etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατατιθέναι ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certent, qui velint, ut perat, qui velit.

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA.